

10.755/
54

OSZK

PARDUCKOLYOK

IRTA: MAX BRAND

10755

Könyvtár

ÁRA:
28
FILLER

PESTI HIRLAP KÖNYVEK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

MAX BRAND

A PÁRDUCKÖLYÖK

AMERIKAI REGÉNY

FORDITOTTA
GAÁL ANDOR

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

BUDAPEST
LEGRÁDY TESTVÉREK KIADÁSA

54. kötet. 1928. december 25.

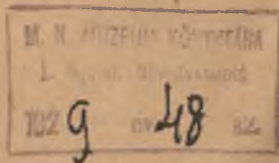
Copyright by Pesti Hirlap.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

10.755.15

A borítékot Byss Róbert rajzolta.

Légrády Testvérek könyvnyomdája, Budapest
Igazgató: Kertész Árpád.

I. FEJEZET.

Pán a pusztaságban.

Olyan vidék volt ez, amely felett a magasan vonuló vándormadarak is sietve repültek át. Naptól kiégett, barna föld, telehintve kisebb-nagyobb sziklával, amelyek mintha akkor kerültek volna ide, amikor a világot teremtték és valaki ideszórta volna félre a hulladékot. Gyorsan átvonuló zápor paskolta a gránittömbök tetejét és a mélyen álló reggeli nap lángoló fénnel vonta be a hegyek nedves oldalát. A hegyhátak mögül most hirtelen fütttyentés harsant fel. Vajjon a szél hangja volt? De hiszen a levegő meg sem rezdült! Olyan hang volt ez, amely teljesen hozzáillett a környezethez, mintha sem az éghez, sem a földhöz nem tartoznék. Talán Pán, a pásztorok nagy istene tért vissza a földre, hogy ezeket a tömör sziklákat vad és éles füttyszavával elvarázsolja?

Egy hatalmas termetű farkas, vagy kutya ügetett végig a hegy kanyarulata mentén. Figyelt, felemelte a lábát és hosszú, vörös nyelve

kilógott a szájából. Fülelt a messzeségbe, azután megfordult és visszanézett abba az irányba, ahonnan jött. A kísérteties füttyszó most megváltozott. A hangok egymás után folytak gyöngyözve, mint valami fuvola futamai. És egyre közelebbről hangzott. A hegy gerincén egy lovas alakja jelent meg és megállította a lovát. Keskeny, kellemes arcu, nagy barna szemű, fekete haju, magas és karcsutermetű férfi volt. Bátran lehetett volna gondolni, hogy valami ősnemesi családból származik, amely a legnemesebb norman vérig viszi fel eredetét, de kevés valószínűség szólt amellet, hogy ennek a büszke tözsnek valamelyik leszármazottja most mint magános lovag jelenik meg a pusztában, széleskarimájú sombreroval a fején, lábszárvédővel a lábán és vörös selyemkendővel a nyaka körül. Ha figyelmesebben megnézte az ember, láthatta, hogy nem sejtett erő rejtőzik benne. Olyan erő, amely valamely pihenő gép energiájához hasonlít: elég egy szikra, hogy az egészet vad működésbe hozza, amelyet azután semmi sem állithat meg többé. Bármilyen fiatal volt is ez a lovas, valahogy mégis odaillett a végtelen távolságok e földjére.

Hogy belső értékéről valami fogalmat lehessen alkotni, ahhoz már némi megfigyelés kellett volna; ahhoz viszont nem kellett különösebb szakértelem, hogy valaki már első pillantásra megcsodálja a lovat, amelynek hátán ült. Olyan állat volt ez, amellyel a perzsa sah sem vallott volna szégyent; mint egy fekete már-

ványszobor. A mén nem lehetett magasabb tizenöt maroknál, de elég volt egy pillantás, hogy az embernek eszébe se jusson efelől érdeklődni. Az oldala ragyogott a napfényben, mint a selyem és csak valami arab költő találhatott volna megfelelő szavakat formáinak tökéletes szépségére. Csak egy arab értékelhette volna kellőképpen ezeket a lábakat, amelyek mintha acélból lettek volna, a gyönyörű, bozontos farkát és lobogó sörényét.

A sziklák között zizegés hallatszott, amely mintha a száraz levelektől származott volna. A farkashoz annyira hasonló kutya nyakszőre azonnal égnek meredt. Előrenyujtott fejjel közeledett a kövekhez, szaglászott, hirtelen megállt és csillogó szemét odafordította ura felé, aki bólintott és lecsuszott a nyeregből. Furcsa volt ez a néma szembeszéd az állat és az ember között. Most kiderült, hogy mi nyugtalanította a kutyát. Az egyetlen szikladomb alól egy hosszú csörgőkigyó kuszott ki, éles, figyelmeztető hangot hallatott, azután harcra készen összezsugorodott. A kutya lassan hátrahúzódott, de ahelyett, hogy morgott volna, csak kérdően nézett urára.

A cowboyok gyakran szokták céllövő tudományukat kigyókon kipróbálni, különösképpen azonban ennél a lovasnál nem volt semmiféle lőfegyver, sem puská, sem revolver. Hosszu kést húzott ki övéből, amelynek talán hasznát vehette volna akkor, ha ökörnyuzásról van szó, vagy ha valami húst kell felszeletelni. De nyil-

ván semmiféle emberi lénynek nem jutott volna eszébe, hogy ezt a szerszámot egy öt láb hosszú csörgőkigyóval szemben fegyverül használja. A férfi előrehajolt és öklét a combjára támasztotta. Lába alig két lépésnyire volt a figyelő kigyófejtől. A kigyó, mintha maga is elképedt volna ekkora merészségen, kissé hátrahuzta a fejét és még egyszer hallatta figyelmeztető sziszegését. Feleletképpen a cowboy kése megvillant a napfényben. Ugyanebben a pillanatban a kigyó feje támadóan előrevillant, a halálthozó fogak azonban nem érték el céljukat. Néhány hüvelyknyire eltévesztette ellenfelének lovaglócsizmáját. A férfi ugyanabban a pillanatban megfordult. Nincs szem, mely követhette volna villámgyors markolását, amellyel a kigyót közvetlenül a fej alatt megragadta. A hosszú, barna kigyótest hangos surlódással csavarodott a csuklójára. Ügyes vágással a kés elválasztotta a kigyó fejét a törzsétől, amely azután vonagló és gyűrűző csavarodással esett a sziklák közé.

Mintha a világ legtermészetesebb dolgát vitte volna véghez, a cowboy megtörölte kesztyűjét a homokban, azután hasonlóképpen kését is és visszatért lovához. A lovak lélektanának összes törvényeivel ellentétben, amikor a kigyó felbukkant, a mén még csak meg sem rezsent, sőt felvetett fejjel egy-két lépést tett előre és szemében a düh vörös lángja gyult ki. Ugytűnt, mintha csak egy szóra várna, hogy urának segítségére siessen. Amikor a férfi visszapattant a nyeregbe, a farkaskutya is odaügetett,

felegyenesedett és figyelmesen belenézett a lovas arcába. A férfi bólintott feléje és a következő pillanatban az állat ismét visszakuszott a földre és előreszaladt. A lovas könnyedén megérintette a gyeplőt és lefelé galoppozott a lankás domboldalon.

Ez a kis epizód úgy hatott, mintha azok hárman valami intim mulatságon vettek volna részt. De az ember éppugy nem hallatott egy hangot sem, mint az állat.

Rövidesen eltűnt a hegyek között. De még mindig lehetett hallani a fütttyentését, egyre gyöngébben és gyöngébben, míg végre nem hallatszott több, mint egy vibráló suttogás, amely betöltötte a levegőt, de nem lehetett pontosan megmondani, melyik irányból jön.

A férfi továbblovagolt az uton, amely hosszan és fehér kanyarulatokkal vonult át a hegyek között. Az ut végül is lekigyózott egy alacsony völgykatlanba, ahol ház emelkedett egy nyárfaerdő közepén, amely elég sűrű volt ahhoz, hogy a hegyi szelekkel dacoljon. De ugyanazon az uton és a lovas számára ezer méterrel közelebb feküdt Morgan kocsmája.

II. FEJEZET.

Párducokról van szó.

Az öreg Joseph Cumberland összeráncolt homlokkal nézett a földre, amikor leánya így szólt hozzá:

— Nincs ez rendben, papa. Mielőtt elmentem itthonról és iskolába jártam, sosem jutott eszembe a dolog, de amióta ismét hazajöttem, egyre jobban és jobban érzem, hogy ez már majdnem megszégyenítő, ahogy Dannel bánasz.

Csillogott a szeme és erélyesen bólintott szőke hajkoronával körülvett fejével, hogy szavának még nagyobb nyomatékot adjon. Apja kissé huncut mosollyal nézte, de nem felelt. Ha az ember sok ezer főnyi marha gazdája, ez bizonyos méltóságot ad az embernek. Az öreg farmer keményen tartotta a vállát és napbarnította arca, amelyen fehér kecskeszakáll nőtt, szinte arisztokratikus méltóságról tanuskodott.

— És hidd el, papa, hogy ez tényleg megszégyenítő, — folytatta a leány, akit az öreg hallgatása nyilván felbátorított. — Vagy legalább tudnád valami okát adni a dolognak...

— Alapos okát annak, amiért nem engedem meg neki, hogy löfegyvert hordjon magánál? — kérdezte a farmer, még mindig azzal a csendes mosolygással.

— Igen, igen, — felelte hevesen a leány. — És alapos okot arra is, hogy minden alkalommal miért kezelik úgy, mint egy fiatal kölyköt, aki magától nem tud semmit csinálni.

— Ugyan, Kate, hiszen te könnyezel!

Az öreg leült egy székre és két kézen fogva, magához vonta leányát.

— Hogy van az, hogy egyszerre ennyire sziveden viseled Dan sorsát?

— De papám, drága papám, — mondta a leány, miközben igyekezett kitérni a tekintete elől, — én mindig is szíven viseltem Dan sorsát. Hiszen tudod, hogy együtt nevelkedtünk.

— Na igen, igen.

— És nem úgy éreztünk-e egymással szemben mindig, mint testvérek?

— Kissé melegebben beszélsz róla, mint ahogy egy leány a bátyjáról szokott, Kate.

— Hogy érted ezt?

— Hogy értem? No igen. De most meg egészen belepirultál. Kate, úgy tűnik nekem, ideje lesz lassanként engedni, hogy Dan oda menjen, ahova akar.

A leány arcából egyszerre eltűnt minden pirosság és elsápadt.

— Papa!

— Nos, Kate?

— Csak nem akarod Dant elküldeni?

Mielőtt még a férfi felelhetett volna, a leány feje már odazuhant a vállára. Hevesen zokogott. A férfi megsimogatta a haját, duzzadt és napbarnított kezével. Az ő szeme is könnyes lett. A pillantása pedig mintha a messzeségbe tétovázott volna.

— Tudhattam volna, — ismételte egyre — tudhattam volna.

— Ugy-e nem küldöd el őt?

— Hallgass ide. Nyiltan akarok veled be-

szélni, — mondotta Joe Cumberland. — Ahogy felfogod a dolgot, attól függ majd, hogy megy-e Dan, vagy marad. Meg akarsz hallgatni?

— Egész szívemmel, papa.

— Hm, — dünnyögte az öreg. — Éppen a szív az, aminek itt nem sok hasznát veszem. Nehéz dolog elmondani, amit akarok... szinte úgy fog hangzani, mint egy mese. Évek óta elhallgattam előtted. Azt hittem, magadtól is ráfogsz jönni az igazságra Dan körül. De éppen, mert olyan közel éltél hozzá, úgy látszik, hogy vak vagy vele szemben. Lehetséges...

— Csak beszélj és magyarázd meg, mire gondolsz. Egy szót sem fogok közbeszólni, amíg végig nem mondtad.

A férfi egy ideig hallgatott és összeráncolt szemöldökkel nézett maga elé, mintha a gondolatait gyűjtené.

— Lehet, — folytatta végre — hogy te talán nem is vetted észre, mennyire elűt Dan azoktól az emberektől, akikkel általában összekerülünk... már pedig mondhatom neked, kicsikém, hogy éppen elég emberrel kerültem össze életemben. Van egy egész csomó különös dolga Dannak, ami talán nem is tűnt fel neked. Vedd például azt, ahogy a lovakat és más állatokat kezeli. A vad és zabolázhatatlan musztangok, amelyek a sarkantyúnak még a színét sem szeretik látni és amelyek kitörik a nyakát annak, aki a hátukra merészkedik, még csak nem is

védekeznek, ha Dan hosszú lábszárát érzik az oldalukon.

— Nos, ez talán onnan van, mert ugyis hiába-
való volna berzenkedniök.

— Lehet, hogy úgy van. Lehet. Mégis furcsa
dolog ez, Kate, hogy az emberek százával va-
dásztak a legjobb lovakon Sátánra és egyikük-
nek sem sikerült lasszóvégre keríteni, Dan pe-
dig elindult gyalog, mindössze egy kötőfékkal
és tíz nap múlva visszajött a legvadabb musz-
tanggal, amelybe csak valaha az ördög bele-
bujt.

— Nos, hát ez csak nagyszerű teljesítmény?
— mondta a leány.

Az öreg Cumberland mélyet sóhajtott és fe-
jét rázta.

— Több van emögött, kicsikém. Még ma sincs
Danon kívül senki, akit Sátán a nyergében tür.
Ha Dan elpusztulna, más ember semmi hasznát
nem vehetné a lovának. És mondd csak meg
magad, hogyan jutott Dan ehhez a farkashoz,
Black Barthoz, ahogy elkeresztelte?

— Nem is farkas az, papa, hanem kutya, —
felelte Kate. — Dan maga mondta.

— Persze, ő azt mondja, — felelte az apja,
— de hosszú időn keresztül ólálkodott errefelé
egy farkas, amely sok bajt okozott a borjaink
körül. És Black Bart körülbelül megfelel an-
nak a leírásnak, amelyet nekem arról a farkas-
ról hoztak. És azután emlékszel még rá, hogy

Dan ezt a „kutyát“ kinn a pusztában szedte fel valahol, egy lövéssel a lapockájában. Már pedig, ha ez a dög igazi kutya volna, akkor hogy került ahhoz a lövéshez?

— Talán valamilyen durva pásztor lőtt rá? Mit bizonyít ez?

— Annyit mindenesetre bizonyít, hogy Dan furcsa egy teremtmény... nagyon, nagyon furcsa! Sátán és Black Bart ma is épp oly vadak, mint a legelső napon és urukon kívül más embert nem türnek. Black Bart rögtön a torkára ugrana annak, akinek eszébe jutna, hogy akár csak barátságosan megveregesse a fejét.

— Dehogy! — kiáltott fel a leány. — Tőlem mindent eltűr.

— Hm, — mondta Cumberland, akit ez láthatólag meglepett kissé. — Ez talán onnan van, hogy Dan egy kicsit szívébe zárt téged, leányom. De éppen ez az! Hogy csinálja azt, hogy ez a gyilkos fenevad veled barátkozik és mindenki másnak pedig úgy támad neki, mint az ördög?

— Ehhez Dannak semmi köze, — vitatta a leány bátran — és arról sem lehet szó, hogy valami nem volna rendjén körülötte. Sátán és Black Bart mindent engednek magukkal csinálni tőlem is, mert tudják, hogy szeretem őket és én szeretem is őket, mert nagyszerű állatok.

— Ne beszéljünk erről többet, — dörögte az apja. — De mondd csak meg magad, sosem tapasztaltad, hogy Dan olyan, ahogy én mondom, hogy mindenki mástól különbözik? Nem

láttad még soha, hogy amikor erősen kijön a sodrából, két nagy barna szeme szinte kiugrik a helyéből attól a benne lobogó sárgás fénytől, amitől éppoly hideg fut végig az ember hátán, mintha véletlenül egy kigyóra lépne?

A leány hallgatott és elgondolkozott a szavain.

— Egyszer láttam, amikor egy csörgőkigyót megölt, — mondta végre halkán. — Dan megvárta, míg a kigyó támad és akkor megfogta a fejénél. Pusztá kézzel! Csaknem elájultam. Amikor ismét magamhoz tértem, már le is vágta a kigyó fejét. Akkor... akkor egyenesen félelmetes volt.

— Nos, szóval tudod, hogy mire gondolok, amikor azt mondom, hogy Dan nem olyan, mint a többiek.

A leány egy pillanatra lehunyta a szemét, mintha ezzel a ténnyel nem akarna szembenézni.

— Igazán nem tudom. Csak azt tudom, hogy lány szíve van és hogy sokkal jobban szeret téged, mint te őt. — A hangja ismét bizonytalan lett kissé. — Ó, papa, hát elfelejtetted már, hogy öt nap, öt éjszaka virrasztott melletted, amikor odakünn a hegyek között megbetegedtél? És hogy csak neki köszönheted, ha ismét élve kerültél haza?

Az öreg összeráncolta homlokát, hogy elrejtse, mennyire közelről érinti őt ez az emlék.

— Semmit se felejtettem el, Kate, — felelte

— és amit teszek, az csak az ő érdekében történik. Emlékszel még arra, hogyan találtam meg őt?

— Én akkor még nagyon kicsiny voltam. Csak egy-két részletet tudok róla, amit egyszer említettél. Valahol eltévedt a hegyek között. Husz mérföldnyire innen akadtál rá...

— Eltévedt a hegyek között, — ismételte halkán az apja. — Nem is tudom elképzelni róla, hogy egyáltalán eltévedhet. A ló hazája a ménes, a mi hazánk ez a farm. De Dan Barry hazája ez az egész vadon, köröskörül. Elmondom neked, hogy találtam rá. Tavasz volt, amikor a vadludak sikoltozva szálltak észak felé. Naplemente után éppen egy szakadékon lovagoltam lefelé, amikor hirtelen furcsa füttyszó ütötte meg a fülemet. Nem volt ebben semmiféle melódia, amire az ember ráismerhetett volna. Az egész dolog valami mesére emlékeztetett, vagy legalább is valami hasonlóra. Nem sokkal későbben egyszer csak meglátod egy emberi alakot, amint fölön a hágón kapaszkodik előre. Magasan a fejem fölött hosszú ékalakban szálltak a vadludak és a fiu csak megy és megy és egyre csak a vadludakra néz fel, mintha a nyomukat követné.

Már csaknem feljöttek az első csillagok, ő azonban fejét hátravetve, kezét zsebredugva haladt és magában füttyűrészelt, mintha egyenesen az iskolából jönne és hazafelé igyekeznék. Hogy füttyült!

— Az igaz, hogy senki sem tud úgy fütyülni, mint Dan, — mondta a leány és mosolygott.

— Elcsodálkoztam és odalovagoltam hozzá, — folytatta Cumberland. — Mit csinálsz itt? — kérdeztem tőle. — Ő csak éppen hogy hátrafordította a fejét és végignézett rajtam, aztán azt mondta: Hát csak sétálok és fütyürészek. Van valami kifogása ellene, mister? Nekem ugyan a legkevesebb kifogásom sincs ellene, — feleltem neki. — No, és hol az otthonod, fiam? — Nekem? — kérdezi ő erre és ugyancsak csodálkozva néz rám. — Hát Istenem, arrafelé. — És azzal napnyugat felé int a fejével. Volt valami ebben a kis kölyökben, ami nagyon megtetszett nekem. Well, nem tudom, hogyan történt, de abban a pillanatban éppen az jutott eszembe, hogy nekem nincs fiugyermekem. — Hogy hívnak benneteket? — kérdeztem. — Nem felelt, csak végignézett, mintha már unna engem. Erre azt mondom: hol laknak a tieid? Azt mondja: Hát arrafelé — és megint int a kezével, de most már keleti irányban. Mondom én: — És mit gondolsz, mikor érsz haza? — Mondja ő: — Én? Hát nekem mindegy, hogy melyik nap. — Körülnéztem a kopár és sivár hegyeken, amelyekre már leereszkedett az éj, azután újra ránéztem a fiura és hirtelen nagy vonzódást éreztem a kis fickó iránt. Azt mondom neki: No, mi volna, ha velem jönnél? Reggel azután kocsin hazaküldelek. — Végül is a dolog azzal végződött, hogy a kis kukac elém ült a nyeregbe, ahogy hazafelé lovagoltam és

fütyült, ahogy csak a száján kifért. Mikor ha-
zaértünk, még egyszer megpróbáltam beszélni a
fejével. De nem tudott, vagy nem akart semmit
sem mondani arról, hogy merre van az otthona
és megmaradt amellet, hogy mindig csak a ke-
zével integetett a szélrózsa minden irányába és
ez minden, amit a származásáról tudok. Ami
csak módomban állt, mindent megtettem, hogy
szüleit felkutassam. Mindenfelé érdeklődtem.
Száz mérföld körzetben minden farmnak ir-
tam. A vasutársaság útján is közhirré tettem a
dolgot, de ott azt mondták, hogy semmiféle el-
tűnést nem jelentettek. Így történt azután, hogy
az enyém maradt és ugyancsak nagy örömem
telt benne. Volt egy üres kamrám, ott szállásol-
tam el a kölyköt. Akkor első éjszaka még so-
káig ébren maradtam és sokszor lett könnyes
a szemem, amikor eszembe jutott, hogy a kis
féreg vidáman és félelem nélkül kóborolt oda-
kinn a hegyek között.

— Másnap reggel eltűnt. Hívom a cowboy-
okat, hogy lovagoljanak utána. — Hová lovagol-
junk? — kérdezik. Magam sem tudom miért jutot-
tak eszembe éppen a vadludak. Szóval azt mon-
dom nekik: Lovagoljatok észak felé. És tényleg
ellovagolnak észak felé és megtalálják. Ettől
kezdve nem volt vele bajom az elcsavargás
miatt, legalább is, amíg a nyár tartott. Akkori-
ban napról-napra és hónapról-hónapra terveket
kovácsoltam és kieszeltem magamban, hogy ho-
gyan fogom magamhoz láncolni ezt a házamba
esőpptent fiut. Az volt az érzésem, mintha Isten

maga ajándékozta volna nekem, ha már a fiugyermeket megtagadta tőlem. Minden rendben volt, amig beköszöntött az ősz és a vadludak megindultak utjukra dél felé. Tényleg, Dan megint eltűnt. Most már délnek küldtem a cowboyokat. Megtalálták és visszahozták. Ahogy megint megláttam, olyan érzésem volt, mintha a fél világot kaptam volna ajándékba. Azt is láttam azonban, hogy ennek az elcsavargásnak egyszer mégis véget kell vetni. Megpróbáltam előbb szép szóval hatni rá, de rám sem hallgatott. Csak azt mondta, sokkal jobb, hogy ha ő elmegy. Ugy gondoltam, hogy példát kell statuálnom és erre elővettem egy lovaglóostort — egyébként csak könnyű holmi volt — és hozzákezdttem, hogy egy kicsit elnadrágoljam. Kiállta egy moccanás nélkül és egyre csak mosolygott rám. Hirtelen azonban felgyult a szemében valami sárgás fény és egyszerre csak az lett az érzésem, mintha valaki kivont késsel állna a hátam mögött. Végre is mit tehettem egyebet, kihátráltam az ajtón és azóta a nap óta senki nem emelt kezét rá. Azt hiszem, máig sem bocsátotta meg nekem egészen a dolgot.

— Ugyan! — kiáltotta Kate. — Nekem sohasem szólt egy árva szót sem róla.

— Ugy van és éppen onnan tudom, hogy nem felejtette el. Kate, akkor bezártam a szobájába, de semmiképpen sem akarta megigérni, hogy nem szökik meg újra. Hirtelen egy ötletem támadt. Te még akkor igen kis gyerek voltál és véletlenül akkor egész nap bömböltél. Az jutott

eszembe, hogy beviszlek a Dan szobájába. Meg is tettem. De olyan rettenetesen ordítottál, hogy már azon gondolkoztam, hogy ismét kivigyelek. Egyszerre csak hallom, hogy Dan abbahagyja a fűtülést és alig telik el egy másodperc, te is abbahagyod a sirást. Figyelek és csodálkozom. Attól kezdve nem kellett többé Dant bezárni a szobájába. Biztos voltam, hogy nálunk marad — a te kedvedért!

— Megfigyeltem Dant, körülbelül úgy, mint ahogy az apa figyeli a gyereket. Az az érzésem, hogy a maga módján szeret is engem, de még mindig nem szoktam le róla, hogy bizonyos félelmet érezzek vele szemben. Tudod, sohasem fogom elfelejteni, hogyan mosolygott rám, amikor a lovaglóostorral elvertem. És mondhatom neked, hogy ez volt az egyetlen eset, amikor embertől valaha féltem. De ha az ember Dantól fél, az nem olyan, mintha más emberrel szemben érez félelmet, inkább olyan, mintha valaki a párdüctől fél. És most gondold át az egészet, ahogy van... mindazt, ami Danban olyan különös... azt a furcsa módot, ahogy megtaláltam és ahogy sohasem vágyakozott semmiféle ott-hon után... különös befolyását a vadállatokra, amelyek szinte a szeméből olvassák ki, hogy mit akar... azután azt a furcsa sárga fényt, amely megjelenik a szemében, ha elveszti az eszt... te, meg én, mind a ketten láttuk ezt egyszer, de egyikünk se szeretné még egyszer végigélni! De van még valami, még pedig az, ahogy a kést és a lőfegyvert kezeli. Nincs sok

alkalma, hogy a céllövésben gyakorolja magát, de még sohasem láttam, hogy valaha is valamilyen célt elhibázott volna, amiről csak elképzelhető, hogy eltalálják... egyébként ez nem sokat számít, mert olyasmit is eltalál, amire az ember észszerűen nem számítana. Mikor egyszer efelől megkérdeztem, ezt mondta: — Magam sem tudom, hogy van ez. Csak nem is tudnám elképzelni, hogy lehet valamit elhibázni. Hiszen olyan egyszerű, amikor kihuzom a revolvert, mindig úgy tűnik nekem, mintha egy egyenes vonal vezetne a levegőben a csőtől a célíg. Nem is kell semmi más, csak lenyomni a kakast... akár a szememet is behunyhatnám! — Nos, Kate, kezded már látni, hogy mi ez az egész?

— Előbb mondd meg, hogy te mit látsz benne, — felelte a leány — és azután majd én is megmondom, hogy mit gondolok az egésze-ről.

— All right! — felelte a férfi. — Én Danban olyan embert látok, aki egészen elüt a közönséges fajtától. Olvastam egyszer egy könyvet, ahol le van írva az az idő, amikor az emberek éppugy éltek, mint az állatok, akiknek semmiféle fegyverük nem volt, botokon, köveken és izmaikon kívül. Kate, én mindig arra gondolok, hogy Dan is azok közül való, akikről abban a könyvben olvastam. Ismeri az állatokat, mert ugyanolyan képességekkel rendelkezik, mint ők. És ha arra a sárga fényre gondolok, akkor azt is tudom, hogy ugyanaz a harci ösztön van meg benne, mint amilyen az ősemberekben volt meg. Eddig még sikerült nekem őt az emberektől tá-

voltartanom. Azt is megmondhatom neked, hogy ez volt a főoka annak, amiért Morgan kocsmáját megvásároltam. Nem akartam, hogy a Füttyűrésző Dan összeakadjon Morgannál a harci kakasokkal. Láthatod, mindent megtettem, hogy önmagával szemben is megvédjem. Lehet, hogy idővel megszeliidül, de azt hiszem, ez mégsem fog sikerülni. Éppen olyan ez, mint ha elvennének egy párduckölyköt, vagy egy kis farkast az anyjától. Hiába akarsz a kis vadállatból ölebet nevelni. Egy szép napon mégis csak megismeri a vér ízét, akkor megvadul és megjön a gyilkolási vágya. És ez az én nagy félelmem, Kate. Mostanáig el tudtam érni azt, hogy Dan senkivel sem került összeütközésbe, de úgy számítom, hogy megérjük azt a napot, amikor valaki a tyukszemére lép és akkor olyanná válik, mint az orkán, amely elszabadul és tövestől felforgat mindent.

A leány egyre növekvő haraggal hallgatta végig. Most felugrott a helyéről.

— Egyszerűen nem tudok hinni neked, papa, — mondta. — Jobban megbízom Danban, mint bárki másban a világon és az a véleményem, hogy egyáltalán nincs igazad.

— Valószínűleg nadragulyát ettem, — sóhajtott fel Cumberland — amikor azt hittem, hogy sikerül egy nőt meggyőznöm valamiről. Hagyjuk az egészet, Kate. Egyelőre elértük azt, hogy Morgan kocsmája eltűnik és ezzel eltűnik az a lehetőség is, amely Dant kísértésbe vihetné. Csak még egyre kérlek. Most át kell mennem a

szomszéd farmra és csak holnap éjszaka jöhetek vissza. Megmondtam Morgannak, hogy vigyázzon, nem akarom, hogy ma lövöldözés legyen nála. Ha lövéseket hallanál, lovagolj át Morganhoz és emlékeztess rá, hogy megígérte nekem, hogy elveszi az emberektől a revolvereket.

Kate bólintott, de pillantása a távolba tévedt. Mit látott? Azt a sárga lángot, amelyet egyszer Dan Barry szemében látott felvillanni.

III. FEJEZET.

Silent célbalő.

Morgan számára nagy nap volt ez és mégis fájdalmas. Vállalkozását, amely egy vegyeskereskedést és egy kocsmát foglalt magában, az öreg Joe Cumberland vásárolta meg. A farmer kijelentette, itt az ideje, hogy a vidéket megtisztítsák ettől a szégyenfolttól és ezzel az egész környék valamennyi cowboyát gyászba döntötte. Egy fiatalabb reformer talán fegyveres ellenállással is találkozott volna, neki azonban megbocsátották, arra való tekintettel, hogy már öreg ember.

Morgan kocsmája és a legközelebbi oázis között végtelen mérföldek terültek el. Ha a kocsmát bezárják, ez annyit jelentett, hogy jó néhány mérföldet kell majd az utasnak megtennie szomjas torokkal. Mint említettük, ez a nap

tehát igen jelentős okokból fájdalmas is volt, egyuttal azonban vidám nap is, mert Morgan szélteben-hosszában közhirré tette az időpontot, amikor intézetének ajtajai becsukódnak, úgy hogy még azok is, akik csak ritka vendégei voltak, most abbahagytak minden munkát, hogy a nagy esemény résztvevői lehessenek. Az épület körül a cowboyok ponnylovai és a farmerek könnyű kocsijai nagy tömegekben álldogáltak és minden pillanatban újabb és újabb vendégek érkeztek galoppban. A legtöbben még arra sem szakitottak időt, hogy lovaikat valahova bekössék, hanem pengő sarkantuikkal egyenesen a „szalonba“ siettek. Minden érkezőt hangos kiáltások üdvözöltek, mert egész bizonyosan mindig akadt két-három ismerős és amikor az üdvözlő ordítás felhangzott, a többiek, tiszta bajtársi érzelemből, szintén csatlakoztak a kórushoz. A szabály ilyenkor az volt, hogy az illető erre azonnal valamennyiök részére italt rendelt.

Mégis akadt egy vendég, akit egy hang sem üdvözölt, hacsak számításba nem vesszük a mögötte becsapódó ajtó hangját; egy magastermetű, csinos, fakóhajú fickó. Az a könnyű mosoly, amely állandóan ajkai körül játszott, valószínűleg csak megszokásból eredt. Hatalmas, barna lovon érkezett, amely legalább két tenyér szélességgel magasabb volt, mint a rendes cowboy-ponny és amelynek háta, lapockái és lábai félreérthetetlenül tanuskodtak amellet, hogy

törzsfáján nemes vér szerepel. A lovast láthatóan kevésbé érdekelte, hogy általános hallgatás fogadja. Az emberek felé, akik félrefordították fejüket, hanyag üdvözlést intett és jókedvűen odakiáltott hozzájuk:

— Na, mi ujság, fiuk?

A válasz az üdvözlésre azonnal felzugott, mint egy sortűz.

— No, lássatok hozzá és igyatok egy whiskyt, — folytatta az idegen és nekitámaszkodott a kiszolgáló pultnak. Egy-két kivétellel azonnal valószínűs népvándorlás indult meg a pult felé.

— Azt hiszem, semmi oka nincs, hogy egy derekas kortyot ne nyeljünk, fiuk, — folytatta az idegen. — Most történik első ízben, hogy Morgannál egy kicsit megnedvesitem a gégémet és azok után, amiket ma hallottam, úgy látszik, hogy utoljára is. Hát az egészségedre, Morgan!

Ezzel poharát a kocsmárosra emelte. Kellemes hangja volt és kiejtése arról tanuskodott, hogy jó nevelésben volt része. Minthogy ezenfelül igen gondosan öltözködött és csaknem elegáns lovaglócsizmákat viselt, leginkább külföldinek tartotta volna az ember. De volt néhány lényeges apróság, ami ennek a feltevésnek ellentmondott. A revolverszij a revolverrel együtt olyan alacsonyan függött, hogy kezét is alig kellett felemelnie, hogy a revolver agyát megfoghassa. Balkézze emelte a poharat a szájához, a jobb keze pedig, amelyet hanyagul csipőjén nyugtatott, mély barnára sült a naptól, annak

a jeléül, hogy ez a kéz ritkán visel keztyűt. Figelemreméltó volt a tekintete is. Mindenkinek szilárdan és egyenesen nézett az arcába és pillantása mindenkit, aki a szobában jelen volt, rövid vizsgálatnak vetett alá. Ezek mind olyan dolgok voltak, amelyek ez állattenyésztő vidék embereinek azonnal feltűntek. Az egyetlen, amit nem vettek észre, az volt, hogy mindig csak pár cseppet ivott az erős whiskyből. Ujjai ugyanis oly ügyesen markolták körül a poharat, hogy ez nem volt észrevehető. Közben még egy ember érkezett, aki ezelőtt sohasem szokott Morganhoz járni. Az ő lova is nagyobb és erősebb csontozatu volt, mint általában a legelővidék lovai. Ennek a második idegen vendégnek rövid láb-szárai voltak. Hatalmas mellkasa hordóhoz hasonlított, állát pedig rövid, sűrű, fekete szakáll borította. Amikor az ivószobába belépett, az emberek még éppen Morgan egészségére ittak. Az idegen kiválasztott egy széket az egyik sarokban, hátratulolta a kalapját, úgy, hogy hajfürtjei a homlokába estek és cigarettát kezdett sodorni magának. A fakóhaju férfi leült melléje.

— Egész jól menő intézménynek látszik ez itt, idegen, — mondta hanyag hanghordozással.

— Kétségtelenül, — dünnyögte a feketeszakállas ember. Majd rögtön hozzáfűzte: — Régóta vagy uton, pajtás?

— Még csak most kezdtem hozzá.

— Én is hasonlóképpen vagyok.

— Mondhatom, még nehéz ut van előttem.

— Elöttem is.

— A tetejében még „hosszu ut” is.

A szakállas férfi szeme felvillámlott. De lehet, hogy csak véletlen volt. Fejét egy pillanatra az ablak felé fordította.

— Ami nekünk nehéz lovaglás, — mondta kissé barátságosabb hangon, — az ugyancsak átkozott kínlódás a lovaknak.

— De az embereknek is, — mondta társa, miközben székén hintázott.

A szakállas erre valamit felelt, de, noha közvetlen közelben, körös-körül cowboyok ültek, mégsem hallotta senki a szavait, a mellette ülő férfin kívül. A szakállas arca, mely oldalról látható volt, teljességgel mozdulatlan maradt és szeme merev nézéssel szegeződött a távoli sarokba, miközben a szája szögletéből ezt suttogta:

— Meddig maradsz itt, Lee?

— Délig, — felelte Lee lakonikusan.

A szakállas most megint ahhoz a különös suttogáshoz folyamodott, amit az ember csak börtönben tanulhat meg.

— Én is, — sugta. — Azt hiszem, Lee, hogy ugyanegy utunk lesz. Tudod legalább, miről van szó? Már csaknem dél van és a főnöknek már itt kellene lennie.

Egy újabb jövevényt üdvözöltek zajosan. Lee felhasználta az alkalmat arra, hogy egész nyíltan és minden bujkálás nélkül mondja:

— Ha Silent azt mondta, hogy jön, akkor jön. Csak annyit mondhatok, hogy valószínűleg meg-

őrült, hogy pont ilyen helyet keresett ki, ahol csak úgy nyüzsögnek az emberek, akik a sarkában vannak, Bill.

— Ezen ne törd a fejedet, — felelte Bill. — Ez a kulipintyó jó messzire esik a mi szokott kerületünktől. Itt ugyan nem fog ismerőssel találkozni.

— A bőre az ő tulajdona és ott viheti vásárra, ahol jól esik neki, — mondta Lee. — Én már régebben is figyelmeztettem.

— Fogd be a szád, — dünnyögte Bill. — De itt van már Jim és Hal Purvis is vele van.

A küszöbön belépett egy hatalmas fickó, aki elől a kiszolgáló pult előtti tömeg úgy huzódott hátra, mint mikor a hajó orra kettészeli a hullámokat. Mögötte egy kis termetű emberke lépkedett, akinek arcát teljesen kiszáritotta és ráncozá tette a nap. Apró, fényes szeme állandóan fel-alá vándorolt. Ugy látszik, hogy Lee és Bill hirtelen felfedezték, hogy szomszjasak, mert a pult felé igyekeztek, a két ujonnan érkezett elé. Nem volt nehéz a közelükbe férkőzni. A nagyobbik háttal a pultnak támaszkodott és két oldalt a könyökét az asztallapra támasztotta. Ugy látszik, senki sem akart tulságosan közel kerülni ehhez a komor tekintetű óriáshoz. Purvis előtte állott, Bill és Lee pedig rögtön ottermettek az oldalánál. Oldalt nekitámaszkodtak a pultnak és rápillantottak az ujonnan érkezettre. Ez a négy emberből álló kis csoport azonban nem keltett különösebb feltűnést a többiek között.

— Nos? — kérdezte Lee.

— Hogy miről van szó, majd elmondom utközben, — mondta Jim Silent. — Van még elég idő, Haynes.

— Ki lovagol el elsőnek? — érdeklődött Bill.

— Te, Bill, — felelte a másik. — Szépen lassan lovagolj, egyenesen észak felé. Haynes megy majd utánad. A következő Purvis. Én leszek az utolsó, mert én érkeztem ide utolsónak. Nem kell sietnünk... No, mi a fene az?

Az egyik sarokból egy dühös hang kiabált:

— De én mondom neked! Hiszen láttam!

— Valószínűleg részeg voltál és duplán látad, pajtás, — hangzott álmosan és nyujtottan a felelet.

— Hallja, — mondta az, aki első ízben beszélt — kedvem volna úgy felfogni a dolgot, ahogy maga gondolja!

— Én pedig úgy vélem, — mondta a másik — hogy tőlem úgy foghatja fel, ahogy jólesik!

Az egész teremben mély komolyság uralkodott, csak Jim és három társa vigyorgott boszszusan.

— Istenemre, Jack, — mondta az első férfi olyan lágysággal, amely nem sok jót jelentett — akármit eltűrök tőled, de ha eszedbe jutna a szavamba kételkedni...

Morgan, aki hirtelen vérvörösre változott, kezét az asztal lapjára szorította és olyan ügyességgel ugrott át a pulton, amilyent az ember, kövérségére való tekintettel, sohasem hitt volna

róla. Könyökével gyorsan utat furt magának a tömegben, amely lassan növekvő körben vette körül a két veszekedőt. Azok ketten már szemben álltak egymással és úgy látszott, hogy minden másról megfeledkeznek. Mind a ketten jobb-jukkal a revolver felé nyultak és mutatóujjuk furcsán megmerevedett. Morgan hirtelen ott termett közöttük.

— Halljátok, fiuk, — dörögte — már az is különös kegy volt, hogy megengedtem nektek, hogy ma revolverrel jöhessetek be ide, mert kifejezetten meg kellett ígérnem az öreg Cumberlandnak, hogy semmi baj nem lesz. Ha hajba akartok kapni, akkor kinn a hegyek közt van rá elég hely, hogy az ügyet elintézhessétek. De azt mondom nektek, fiuk, hogy itt ennek nincs helye!

A két szempár tüze kialudt, mint négy gyertyaláng, amelyet elfuj a szél. Láthatólag mindketten örültek ennek a megzavarásnak. Mike kissé remegő kézzel törölte le a verejtéket a homlokáról.

— Nem mondhatom, hogy különös kedvem volna a veszekedéshez, de Jack kissé mélyebben nézett a whiskys-üveg fenekére. És ez aztán belement a kiszáradt, vén kobakjába.

— Ember, — dünnyögte Jack — ember, azt mondom neked, hogy még távolról sem vagyok annyira berugva, hogy bedőljek annak a históriának, amit el akarsz velem hitetni.

Morganhoz fordult:

— Ez a fickó itt, ez a Mike, be akarja beszélni nekem, hogy ismer valakit, aki husz lépésről egy földobott dollárt átlyukaszt egy revolvergolyóval, mégpedig annyiszor, ahányszor parancsolom.

A körülállók nevettek, a leghangosabban maga Morgan.

— Talán a Füttyürésző Danra gondolsz? — érdeklődött.

— Nem, — felelte Mike. — És nem is azt mondtam, hogy az az ember, akiről beszélek, annyiszor eltalálná a dollárt, ahányszor akarja. De annyit mondhatok, hogy négy eset közül kétszer meg tudná csinálni.

— Mike, — mondta Morgan, aki nyilvánvaló hitetlenségét barátságos mosollyal és vállvergetéssel akarta enyhíteni — magam is azt hiszem, hogy jókora kortyot ihattál. Azt be kell ismerned, hogy a Füttyürésző Dan talán képes volna ilyesmire, sőt talán még többre is. De ahogy az kezeli a revolvert, az már szinte nem is emberi.

— Hát ezt honnan tudja? — kérdezte Jack.
— Még sohasem láttam, hogy Dan revolverrel járt volna.

— Azt elhiszem, — felelte Morgan — én azonban láttam, sőt mi több, löni is láttam vele. Csak véletlen volt, hogy éppen tanuja lehettem.

— Well, — szólt közbe Mike élénken — szóval te is beismered, hogy lehetséges, ha a Füttyürésző Dan véghez tudja vinni. És én nem is

mondtam egyebet, mint azt, hogy láttam egy fickót, aki ezt meg tudta csinálni.

— És a három ördög nevében, ki a fene ez a Fütűrésző Dan? — érdeklődött Jim Silent.

— Az az ember, aki Sátánt befogta és be-
lovagolta, — felelte valaki a körülállók közül.

— Ez azután helyre legény lehet, aki magán az ördögön lovagol, — nevetett Lee Haynes.

— Arról a fekete musztángról beszélek, amely már néhány év óta szabadon futkosott ezen a környéken. És vannak emberek, akik csodákat beszélnek arról, hogy mire képes a Fütűrésző Dan egy revolverrel. De Morgan az egyetlen, aki azt állítja, hogy látta őt munkában.

— Lehet, hogy láttam, lehet, hogy nem láttam, — mondta Morgan csillapítóan Mikenek. — De van itt egy pár derék céllövő jelen és én minden további nélkül hajlandó vagyok ötven dollárba fogadni, hogy egyiküknek se sikerül husz lépésről eltalálni egy feldobott dollárt.

— Ezek itt csak veszekedjenek, — mondta Bill Kilduff időközben Silentnek. — Azt hiszem, azalatt én elpárologhatok.

— Várj csak egy pillanatig, — vigyorgott Jim Silent — és nézd meg, milyen tréfát csinálok ezzel a szelid ökörrrel. — Majd fölemelte a hangját és hangosan így szólt: — Mondja, barátom, ez csak olyan szájjártatás volt ezzel a fogadással? Vagy pedig szavának áll és hajlandó csengő pénzt is kockáztatni?

Morgan hátrafordult. Éles pillantást vetett Silentre.

— Életemben még semmiféle blöfföt nem beszéltem, amiért helyt ne álltam volna, — mondta keményen.

— Well, — jelentette ki Silent — én nem vagyok olyan nagylelkű, hogy ötven dollárt elszalasszak, ha valaki nagyon rámerölteti. Hát csak elő a dollárokkal, barátok! és vegyen rögtön érzékeny bucsut is tőlük.

— És ki őrzi a betétet? — kérdezte Morgan.

— Ezt az ön Mike barátja elintézheti, — válaszolta Jim Silent hanyagul és átadott az irnek ötven dollárt aranyban. Morgan követte példáját. Valamennyien kitódultak a szabadba. Tíz perc alatt ugyanannyi fogadást kötöttek rájuk.

— Minden rendben van! — kiáltotta Morgan, aki husz lépésnyi távolságban állott fel. — Készen van?

Silent kihuzta a revolvert az övéből és felemelte:

— Gyerünk, Morgan!

A pénzdarab felrepült a levegőbe. Amikor esni kezdett, Silent tüzelt — de a pénz sértetlenül esett vissza a földre.

— Mint hívő keresztény lélek, — jegyezte meg Morgan gunyosan — bevallhatom önnek, ember, hogy mindig nagyon érdekelnek a kegyes adományok, főleg, ha én kapom őket...

A körülállók elégedetten kuncogtak. Az elfojtott nevetés dühbe hozta Silentet.

— Maradjanak még nyugodtan, uraim, — mondta. — Mr. Morgan, itt van száz kemény dollár és mind a száz azt állítja, hogy a legközelebbi kísérletnél eltalálom a pénzdarabot.

— Fiuk, — vigyorgott Morgan, — tanuskodhattok mellette, hogy ő kényszeríti rám ezt a dolgot. De üzlet, üzlet. Figyelem! Tessék!

A pénzdarab másodszor is megperdült a levegőben. Silent összeszorított ajakkal és összehuzott szemöldökkel várakozott, amíg a pénzdarab pályájának legmagasabb pontjára ért. Akkor lenyomta a ravaszt, — elhibázta — azután ismét tüzelt és a dollár felvillanva, nagy félkörben oldalt zugott le a földre. Miközben körülötte a tetszéskiáltások hangzottak föl, Silent kinyújtott kézzel ment Morgan felé.

— Őszintén szólva, — mondta — már kezdetől fogva tudtam, hogy ön alapjában véve nem keményszívű fickó. Csak egy kis időre és némi rábeszélőképességre volt szükség. Akkor azonban helyesnek találta mélyen a zsebébe nyulni.

Morgan vörös arccal és gonosz pillantással nyújtotta át az első nyereséget és a betétjét.

— Ember, — mondta — önnek két lövés kellett hozzá, hogy megcsinálja a dolgot és ha kedvem volna emiatt kifogásolni az ügyet, könnyen lehet, hogy nem vinné el innen a pénzemet.

— Nézze, pajtás, — felelte Jim Silent hanyagul — nekem mégis az az ötletem támadt, hogy ön nem fog ezen a ponton vitába keveredni velem.

Várákozástól fülledt hallgatás nehezedett a jelenlevőkre, biztos előjele a rendszerint kitörő viharnak. Morgan azonban, miután egy pillantást vetett ellenfele kemény arcába, lenyelte haragját.

— Azt hiszem, majd nyolcvan éves korában mesél róla az unokáinak, hogy itt milyen hőstetet vitt véghez, — mondta megvetően. — De, tisztelt idegen, annyit mondhatok önnek, hogy erre felé nem sokat tartanak az ön művészetéről. A Füttyörésző Dan... — egy kis szünetet tartott és úgy látszik azon töprengett, meddig mehet el a kérkedésben — a Füttyörésző Dan akár hátul is felállhat, ha feldob az ember egy pénzdarabot és még akkor is négy dollárt könnyebben eltalál, mint ön egyet és nem pazarol három lövést egyetlen dollárra. Annyira már nem tékozló!

Országos Széchényi Könyvtár

IV. FEJEZET.

Silent valami sárgát lát.

A körülállók nevettek. Mulattatta őket Morgan izgatottsága. Különösen Silent igyekezett vidámságának minél hosszabban és hangosabban kifejezést adni.

— Ha még mindig kedve van hozzá, — mondta végül — hogy embertársainak valamit juttasson, akkor talán találhatunk még valamit, amire fogadás köthető.

— Nos, tegyen ajánlatot! — mondta hevesen Morgan — Én benne vagyok!

— Azt hiszem, jó ember, — mondta Silent — hogy ön kitűnő lovasnak tartja magát, mi?

— A legtöbb emberrel felveszem a versenyt.

— Na, ne mondja! Hát jól van, pajtás. látja ott azt a vasderest?

— Azt a nagy állatot?

— Azt. Visszanyerheti tőlem a százdollárost, ha csak két percen keresztül a nyergében tud maradni. Nos, áll a fogadás?

Morgan egy pillanatig gondolkozott. A hatalmas vasderes idegesen táncolt és időnként felvetette a fejét, ahogy rosszindulatu lovak szokták. De a száz dollár elvesztése és az a megaláztatás, amely a veszteséggel jár, erősen rágt a máját.

— Áll a fogadás! — mondta.

Ekkor egy magas, éles füttyszó hallatszott a távolból.

— Az a fickó, aki ott azon a fekete lovon lefelé ereszkedik, — szólalt meg Lee Haynes — valószínűleg az lesz az, aki a négy dollárt el tudja találni. Hahaha!

— Nyilván, — vigyorgott Silent. — Hallod, hogy füttyül. Lássuk csak, talán még valami újabb fogadással is ki lehet huzni valami pénzt Morgan zsebéből, hacsak a lovam alaposan el nem bánik vele. Nézd csak a fickót!

Morgan azzal vesződött, hogy lábát a ken-

gyelbe dugja. De minden hiábavaló volt. A ló minden kísérletnél ágaskodni kezdett. Végre két ember megfogta az állat fejét és Morgan fellendült a nyeregbe. Általános csönd. A vasderes látszólag először gondolkozott, hogy vajjon tényleg lovas van-e a hátán. Néhány rövid, táncoló lépést tett, hogy szabaságáról megbizonyosodjék, azután hirtelen gyertyaegyenesen felágaskodott a levegőbe. A tömeg üvöltött a gyönyörűségtől. A ló megint négy lábra ereszkedett és ugyanabban a pillanatban veszettül rohanni kezdett. Hirtelen szétterpesztett első lábakkal váratlanul megállott. Morgan mint egy zsák bukott előre, de keményen tartotta magát a nyeregben. A Füttyörésző Dan alig száz méternyire volt már ekkor a jelenet színhelyétől.

Morgan dühös kiáltásba tört ki és megsuhogtatta a lovoglókorbácsot. A ló erre azzal válaszolt, hogy ismét rohanni kezdett. Morgan hiába rángatta a gyeplőt. Közvetlenül Dan előtt a ló ugyanazzal a hirtelenséggel állott meg, mint első ízben. Ez alkalommal azonban Morgan, mint egy parittyából kidobott kő repült ki a nyeregből. A tömeg elragadtatással kiabált és a kapaok a levegőbe repültek.

— Vigyázat! — kiáltotta Jim Silent. — Fogják meg a gyeplőt!

Morgan mindent elkövetett, az állat azonban félreugrott és végigrohant az uton.

— Jóságos Isten, — nyögte Silent — ezt a dögöt is utoljára láttam!

— Lasszót ide! — kiáltotta valaki. — Be kell fogunk a lovat!

— Befogni? Az ördög tudja ezt befogni! — felelte Silent dühöngve. — Nincs a világon még egy ló, amelyik ezt utolérné. Különösen most, hogy lovas nem nyomja a hátát, még a szél sem ér a nyomába.

— Majd meglátjuk. Most Dán üldözi a Sátán!

— Semmi értelme, — mondta Jim Silent csüggedten. — Csak hiába lovagolja ki szegény ló a tüdejét, én pedig elvesztettem a legjobb lovat, ami ebben az országban volt.

— Te, ezt el is hiszem neki, — sugta az egyik álldogáló néző a szomszédjának, — mert úgy tűnik nekem, hogy ez a vasderes nem más, mint maga a „Vörös Péter”.

A megszólított tátott szájjal bámult rá.

— A „Vörös Péter”? — kérdezte. — Ember, akkor hát ez az a ló, amelyet Silent...

— Lehet hogy az, lehet, hogy nem az. Az ember ne legyen tulságosan kíváncsi.

Mindketten megfordultak és kényelmetlen szorongással és bámulattal nézték az óriást. A többiek valamennyien lefutottak az utra, hogy a vasderes és Sátán közötti versenyfutást figyeljék.

A vasderesnek előnye volt és úgy látszott, hogy sikerül ezt még növelnie is. Nemsokára azonban Sátán már lépést tartott vele, majd lassanként kezdte behozni. Először csak egy-egy te-

nyérnyit, de nemsokára már minden lepesnei fogyott a tér a két állat között. A vasderes egyre vesztett az előnyéből. A fekete mén már közvetlen mögötte volt, azután elért a nyeregkapáig, majd a lapockáig és ekkor már a két állat fej fej mellett szaladt. A Fűtyörésző Dan most megváltoztatta helyzetét. Bal lába átcsuszott a nyergen és a jobb kengyelbe lépett. Jobb lába a levegőben állt.

A „Vörös Péter“ elkanyarodott — a mén követte. Elég volt hozzá lovasának egyetlen szava. És most történt a csoda! Egy árny suhant keresztül a levegőn. Egy sulyos test szökkent könyvedén a vasderes nyergébe és hirtelen egy kemény kéz ragadta meg a gyeplőt.

A „Vörös Péter“ gyűlölte az embereket és félt tőlük, ezzel azonban, aki most a nyergében ült, másképp állt a dolog. Nem a gyeplő és a zabla kényszerítette, hogy rohanását mérsékelje. Semmiféle ember keze nem lett volna elég erős, hogy el bírjon vele. Elvakult a dühtől, az ijedségtől, hirtelen azonban egy ismeretlen erő kerítette hatalmába és tudatára éhredt, hogy hiábavaló oktalanság volna minden kísérlet arra, hogy megszabaduljon terhétől. Éppoly hiábavaló, mintha azt próbálta volna meg, hogy bőréből kibujjon. A vad rohanásból rövid galopba esett vissza, majd gyors ügetés lett belőle, ugyanakkor megfordult és Morgan háza felé ügetett vissza. A mén úgy követte őket, mint egy kutya, ugyanabban a pillanatban fordult meg és lecsüngő

gyeplővel trappolt mögöttük. Black Bart lógó nyelvvel, közvetlenül előtte futott. A kutya időnként egy-egy pillantást vetett a ménre. Komikus látvány volt ez. Ugy hatott, mintha a kutya a ló tulajdonosának érezné magát és azért futna előtte, hogy az utat mutassa neki.

Igy értek el arra a helyre, ahol Morgan még mindig az utszélen állt. A „Vörös Péter” toporzékolt és ágaskodni próbált. Megismerte azt a sulyos és ügyetlen embert, aki nem sokkal előbb nyergében kísérletezett. Új parancsolója azonban akinek olyan jólesően megnyugtató hangja volt, lecsillapította és az állat meg is nyugodott.

— Ez a vörös dög a száz dolláromba és néhány összezuzott csontomba került, — nyögte Morgan. — Alig tudok futni. Vigye el az ördög! De mondd csak, Dan, — csodálat villant fel a szemében s egy pillanatra még a fájdalmát is felejtette — ez remek cirkuszi szám volt, ahogy futás közben lovat váltottál! Ilyet még életemben nem láttam!

Dan nem törődött a megjegyzéssel.

— Ha megütötte magát, — mondta nyugodtan — miért nem mászik fel Sátán hátára? Ő majd hazaviszi.

Morgan nevetett.

— A Krisztusát, Sátánnal még csak megpróbálkoznék, de nincs itt elérhető bolondok háza a közelben.

— Csak rajta! Sátán meg sem fog mukkanni. Nyugodtan, Sátán!

— All right, — mondta Morgan. — Minden lépés feléje olyan biztos és kellemes, mint a foghúzás.

Ovatosan közeledett a ménhez, de váratlanul visszahökkent. Black Bart hirtelen zöldszemű démonná változott, szőre égnek meredt, fogát vicsorgatta és vérszomjas morgás tört elő a torakából. Ugyanugy a mén is hátracsapott fülekkel üdvözölte új lovasát és egész teste reszketett a visszafojtott dühtől.

— Ha Sátánon akarok lovagolni, — jelentette ki Morgan, — előbb le kell lőnöm ezt a kutyát, a lóra pedig béklyót vetnem.

— Csak hagyja! — mondta Dan. — Rajtam kívül Sátán még senkit sem tört meg a hátán. De azt hiszem, hogy egy sérült emberrel mégis hajlandó lesz kivételt tenni. Nyugodtan, Sátán! Bart! Idel Gyere ide és fogd be a szád!

A kutya csodálkozó pillantást vetett gazdájára, azután kissé ellenkezve, félrehúzódott. Szeme még mindig Morgan felé tűzelt. Sátán ágaszkodva táncolt egyre hátrább. Dan egy újabb kiáltására azonban megállott. Morgan a gyeplő után kapott és megnyugtatóan beszélt az állathoz, amely azonban csak úgy remegett a dühtől és a félelemtől. A kocsmáros hátralépett.

— Köszönöm a jóakaratot, Dan, — mondta. — Azt hiszem, majd gyalog is haza tudok menni. Éppoly kedvem volna egy szelidített orkánon lovagolni, mint ezen az állaton.

Fáradtan bicegett az út mentén. Dan mellett lovagolt. Black Bart ott kullogott a sarkában.

— Dan, szeretnék egy szivességre kérni... de nagy kérés. Teljesítenéd?

— Föltétlenül, — felelte a Fűtyörésző Dan.
— Mindent, ami tőlem telik.

— Odalenn nálam van egy gonosztekintetű csírkefogó, olyan revolverrel, amely szinte magától ugrik ki a táskájából. Ez a fickó ötven dollárt húzott ki belőlem. Husz méterről eltalált egy feldobott dollárt. Azután újabb száz dollárt zsebelt ki tőlem, mivelhogy nem tudtam megülni ezt az átkozott lovat. Tisztára a bolondját járatta velem ez a fickó, Dan. Meséltem neki rólad, ímam, lehet, hogy egy kicsit talán tuloztam. Mindenesetre azt mondtam neki, hogy akár háttal is állhatsz a dollárnak, mégis akár négyet is lelősz, mielőtt a földre esnék. Belátom, hogy talán egy kicsit mégis tuloztam...

— Négy dollárt eltalálni, mielőtt a földre esne, — mondta Dan — lehet, hogy sikerülne. Nem tudom. Mindenesetre, Morgan, nem szabad megpróbálnom. Cumberland apának kifejezetten megígértem, hogy nem veszek revolvért a kezembe, ha emberek vannak a közelemben.

Morgan sóhajtott. Egy ideig töprengett, majd így szólt.

— Viszont megígérted, hogy megteszed nekem ezt a szivességet, Dan.

— Erről megfeledkeztem... nem gondoltam rá...

— Hiszen csak azért történik az egész, hogy megmutasd, milyen mester vagy a céllövésben, — mondta élénken Morgan. — Senkit sem fogsz agyonlőni. Fiam, fiam, ha csak annyit mondasz, hogy öt cent értékű valószínűsége van, hogy sikerül, az egész pénzemmel kész vagyok fogadást kötni. Szavadat adtad rá, Dan!

Dan vállat vont.

— Szavamat adtam neked, — mondta — tehát meg is teszem. De vedd figyelembe, hogy Cumberland apa ugyancsak rossz néven fogja venni tőlem.

Most gyorsan közeledtek a csoporthoz, amely még mindig Morgan kocsmája előtt álldogált. Nevetést hallottak és amikor közelebb értek, látták, ahogy a bankjegyek és pénzdarabok jártak kézről kézre. Láthatólag a fogadásokat egyenlítették ki.

Jim Silent eléjük jött.

— Mit csinált a lovammal? — kérdezte.

— Hipnotizálta, — mondta Hal Purvis. Nagyon meg volt elégedve a viccével. Nevetett, hogy közben kilátszottak sárga fogai.

— Most azonban gyorsan jöjjön le a nyeregből, — dörögte Silent. — Ez egyszerűen természetellenes, hogy ez az állat úgy engedi magát a hátán ülni, mint egy gebe. És ha eszébe jutna új módi trükkökkel megpróbálkozní, hát én majd...

— Ne vedd nagyon a szivedre, Jim, — mondta Purvis, amikor Dan a bosszankodás minden nyoma nélkül leugrott a nyeregből. — Ne vedd

a szivedre. — Aztán Danra vigyorgott. — Mikor láttam, hogy a mén akcióba lép, rögtön gondoltam, hogy végül mégis csak eléri. Így hát husz dollárt tettem önre, a barátommal szemben. Átkozottul finom dolog volt az a lóváltás!

Mások is veszítettek. Mindenütti pénzcsergés hallatszott, amelyhez nevetés és káromkodás szolgáltatta a kíséretet. Jim Silent sötétben, összehuzott szemöldökkel vizsgálta a vasderest. Bill Kilduff és Hal Purvis közelebb léptek Sántához, hogy jobban szemügyre vegyék. Purvis a gyepelő után nyult. Ekkor lábánál vérszomjas morgás hangzott fel. Egy kiáltással hátraugrott, előrántotta a revolverét és rámeredt Black Bartra.

— Van kedve valakinek fogadni, hogy ez az átkozott farkas nem él tovább öt percnél? — kiáltotta vak dühvel.

— Nekem van, — mondta Dan.

— És az ördögbe is, kicsoda maga? És mit jelentsen ez, hogy ez a vérszomjas bestia itt lóg maga körül?

Revolvere még mindig lövésre készen állott.

— Bart nem vérszomjas, — mondta Dan. Szelid hangja úgy hatott, mint a hullámokra öntött olaj. — De rögtön kijön a sodrából, ha valaki a lóhoz közeledik.

— Most az egyszer nem bánom, — mondta Purvis és visszadugta a revolvert, — de ha ennek az átkozott farkasnak még egyszer eszébe jutna olyan szemeket vetni rám, mint az előbb,

hát kezeskedem érte, hogy elküldöm arra az utra, ahonnan nincs visszatérés. Capisco?

— Helyes, — mondta Dan és szelid barna szemével megnyugtatón mosolygott a dühös férjára.

Purvis keze még mindig a fegyveren pihent. Szeme villámokat szórt. Nyilván más feleletet várt, de olyan feleletet, amely nem szavakból, hanem valami rosszabból áll. Minthogy azonban csak békés helyesléssel találkozott, megvető fintort vágott és hátat fordított Dannak. Silent közben megállapította, hogy Dan kifogástalanul bánt a „Vörös Péter“-rel. Nem sok jót ígérő kifejezéssel közeledett feléje. Lee Haynes szinte a vonásaiból olvasott. Közelebb furakodott hozzá és odasugta neki:

— Ne légy durva, Jim, ez a kölyök végül is legföljebb a pénzeszacskódat apasztotta meg egy kicsit és már Purvis előtt is az inába szállt a bátorsága. Nézd, ez igazán nem alkalmas arra, hogy rajta kimutasd az erődöt.

— Fogd be a kereplődöt, — felelte Silent ugyancsak suttogva. — Bolonddá tartott és parádésan ellovagolt az emberek előtt a lovamon és ezért, istenemre, úgy megtáncoltatom, hogy nem felejtí el egykönnyen.

Megfordult és rászólt Morganra:

— No, mi az, Morgan? Ez az a híres céllövő, akiről olyan nagy előadást tartottál nekünk?

Dan látszólag nem értette, hogy Jim szándékosan és nyomatékosan sértegeti. Csak egy

mosollyal válaszolt, amely meglepő őnuralomról tanuskodott.

— Hagyd békén a fiút, idegen! — szólt figyelmeztetően Morgan. — Azért, mert a lovadra ült, az még nem ok arra, hogy hajbakapj vele. Különben is meghagyták neki, hogy ne keveredjen veszekedésbe.

Silent szemtelen pillantással mérte végig Dant s így felelt:

— És ez a derék gyerek ilyen rendesen megtartja azt, amit a papája mondott neki! Mifelénk az ilyen emberre leányruhát szoktak adni, nehogy valaki megharagudjon rá és esetleg még kárt tegyen a csinos pofikájában. Jobb lesz, pubikám, ha hazamész az anyádhoz. Ez nem neked való hely! Itt csak férfiak számára terem fű!

Valamennyien ismét lélekzetüket visszafojtva figyeltek. Azután egyszerre kitört a nevetés. Dan még mindig nem mutatott semmi kedvet ahhoz, hogy sértve érezze magát. Mindössze gyermekes csodálkozással bámolt rá Jim Silentre.

— All right, — mondta végül szeliden — ha nem látnak szívesen, akkor nézetem szerint nincs értelme, hogy tovább is ittmaradjak. Remélem, nem haragszik rám?

Ami az előbb még csak nevetés volt, az most az elragadtatás hangos ordításává fokozódott. Maga Silent is fölényesen és megvetően mosolygott.

— Nem, kisbabám, — felelte — ha haragud-
nék rád. akkor azt amugy is megtudnád hama-
rosan, anélkül, hogy kérdezned kellene.

Lassan hátat fordított Dannak.

— Lehet, hogy a májammal nincs valami
rendben, — fordult a körülöttük állókhoz — de
ugy tűnik nekem, mintha valami sárgaságot
látnék. — Mindenki megértette a célzást. A
sárga szín ugyanis a vadnyugati emberek sze-
mében a gyávaságot jelenti. Valamennyien ráz-
kódtak a nevetéstől, hogy szinte szurást kaptak
az oldalukba. Dan megcsóválta a fejét. Az álta-
lános vándárság olyan rejtély volt előtte, ame-
lyet képtelen volt megfejteni. Morganra pillan-
tott, mintha tőle várná a magyarázatot. A koc-
máros odalépett hozzá, de jómaga is csak nehe-
zen tudta széles vigyorgását visszafojtani.

— Rendben van, Dan, — figyelmeztette. —
Ne hagyd magad kihozni a sodrodból!

— Morgan, — mondta Silent — ez olyan do-
log, amitől a legkevésbé sem kell félni. Már
kipróbáltuk és megállapítottuk, hogy ez csak-
nem lehetetlen...

V. FEJEZET.

Három igazi dollár, meg egy hamis.

Dan Morganról Silentre, aztán megint Si-
lentről Morganra nézett. Érezte, hogy valami
nincsen rendben, de halvány fogalma sem volt
róla, hogy micsoda. Az öreg Cumberland hosz-

azú éveken keresztül határtalan türelemmel ott-totta belé azt a tanítást, hogy a legelvetemültebb bűn Isten és az emberiség ellen az, ha valaki kezét emel embertársára. Az öreg farmer azt a meggyőződést táplálta benne, hogy elég, ha az ember nem keresztezi mások útját és akkor neki magának sem történik semmi baja. Ha Dan békén hagyja a világot, a világ is békén fogja őt hagyni. És Dan hitt is ebben. Életének csendben továbbhőmpölygő folyamán még sohasem bukkant fel a harag fehérén tájékozó örvénylése.

Ezért most megütődve pillantott körül. Az emberek nevettek, — rajta nevettek, — még pedig igen barátságtalanul. Különös volt. De bizonyára nem lappangott mögötte semmi ellenséges érzés. Ezért mindössze egy kissé bizonytalan mosollyal reagált. Morgan bátorítóan és barátságosan meg akarta veregetni a vállát, Dan azonban kitért az érintése elől, ügyesen és gyorsan, mint egy menekülő kígyó. Mindig is mély ellenszenvet érzett a más emberekkel való testi érintkezéssel szemben. Ki nem állhatta az érintésüket, mint ahogy egy vad ló gyűlöli a repülő lasszó árnyékát.

— Csak nyugalom, barátom, — mondta Morgan — a fiúk nem akarnak semmi rosszat. Ez a nagytermetű mindenesetre kijött egy kicsit a sodrából, ez azonban csak arra lesz jó, hogy még a sombreroját is hajlandó lesz ellened megkockáztatni, ha ez a céllovást illető fogadás létrejön.

Odafordult Silenthez:

— Ide nézzen, szomszéd, — mondta — ez az ember, akiről beszéltem, akinek golyója négy dollárt is átllyukaszt, mielőtt azok földet érnek. Azt hiszem, ön el sem tudja képzelni, hogy ilyesmi lehetséges, ugy-e?

— Ez itten? — mondta Silent lenéző hanghordozással. — Küldjétek haza a mamájához, mielőtt valamelyikünk gulyást aprít belőle. Szentséges égi! Még csak revolvere sincs!

Morgan szünetet tartott, amelynek az volt a célja, hogy következő szavainak még nagyobb nyomatékot adjon.

— Idegen, — szólalt meg — van még kereken ötszáz dollár a ládafiókomban és minden egyes cent hangosan ordítja, hogy Dan véghez tudja vinni, amit állítottam!

Silent egy pillanatig gondolkozott. Erkölcsi érzéke ugyancsak tág volt, mégsem volt éppen inyére, hogy egy részezből vagy egy bolondból hasznot huzzon. Viszont ötszáz dollár mégis csak ötszáz dollár! Ehhez járult még az is, hogy ez a csinos fiucska, aki az előbb Hal Purvis leckéztetését minden további nélkül zsebrerakta és saját szégyenén még dórén nevetgélt is, mégis csak ez volt az, aki elég szemtelen volt ahhoz, hogy a „Vörös Péter“ hátára üljön. Ez az emlék ismét dühbe hozta Silentet.

— Morgan, — felelte — nekem is van ötszáz dollárom, amelyet hajlandó vagyok önnel szemben feltenni.

A fogadás tekintélyes összegű volt. Az általános izgalom következtében az emberek sutogóra halkították hangjukat. Morgan a nyelvével megnedvesítette száraz és vértelenné vált ajkait.

— Látjátok, hogy nem szoktam revolvert cipelni magammal, — szólalt meg Dan. — Nem volna szives valaki kisegíteni?

Valamennyi revolver abban a pillanatban rendelkezésére állott. Mindnyájan szívük mélyéből lenézték Dant a Purvis-szal való incidens miatt, minthogy azonban hajlandónak mutatkozott a lehetetlenre vállalkozni, segíteni akartak rajta, amennyire módjukban állott. Egymásután vette a kezébe a feléje nyújtott revolvereket, megvizsgálta a szerkezetüket és sorban visszaadta őket. Mintha az ujjhegyeiben egy hatodik érzék székelt volna, amely azonnal megsugta neki a kezében tartott fegyver értékét vagy értéktelenségét.

— Csinos revolver, — mondta az első férfinak, akinek fegyverét átvette, — de nem szeretem az ilyen nehéz csövet. Legalább egy unciaival több súly van a csövén a kelleténél.

— Mit beszél? — kérdezte a cowboy. — Ezt a fegyvert már körülbelül nyolc éve hordom magamnál.

— Sajnálom, — mondta Dan és a következőhöz lépett. — Még sem tudok mit kezdeni egy revolverrel, amelynek elől túlsúlya van.

A következő revolvert szinte ugyanabban a pillanatban adta vissza tulajdonosának.

— Hát ezzel meg mi baj van? — kérdezte a revolver gazdája sértődötten.

— A tölténytár nehezen forog, — hangzott Dan megdönthetetlen ítélete és rögtön rá már odaszólt a következőnek: — Rossz a markolata! Nem jól fekszik a kézben!

Jim Silent revolverénél kissé tovább gondolkodott mint a többiekénél, de végül azt is visszaadta. A hatalmas termetű férfi sötét tekintettel nézett rá.

Dan a szelid meglepődés kifejezésével viszonzta a pillantását.

— Látja, — magyarázta könnyedén — a revolvert is úgy kell kezelni, mint a lovat. Ha nem jól bánik vele az ember, cserbenhagyja a gazdáját. Ez az én egész tudományom. Az ön revolvéré, idegen, nincs túlságosan tisztán tartva, már pedig az a lőfegyver, amelyet nem tartanak karban, meg szokta tréfálni az embert.

Silent egy pillantást vetett lenézett fegyverére, káromkodást dörögött maga elé és mind a két revolvert ismét visszadugta tokjába.

— Lee, — sugta oda Haynesnak, aki mellette állott, — nem tudod, mire céloz? Nem gondolod, hogy valami különös dolgot forgat az eszében és csak úgy tette magát, mintha valami átkozott nőszemély volna?

— Magam sem tudom, — felelte Haynes nagyon komolyan. — Gyanus nekem ez a fiu...

bizonyos mértékben más mint a közönséges emberek... átkozottul más, főnök!

Dan közben talált két megfelelő revolvert. Forgatta őket a kezében, föl váltva kipróbálta a szerkezetüket, azután kijelentette, hogy készen áll. Halálos csöndben távolodott tíz lépésnyire.

Dan a lövés irányának háttal állt fel, könyvedén a kezében lóbálta a revolvereket és lemosolygott rájuk, mintha azok megértenék elismerését és becézését.

— Mi az érzésed, Dan? — kérdezte Morgan aggódva.

— Pompásan érzem magamat, — válaszolta.

— Hát csak hidegvér, pajtás!

— Hidegvér? Nézd meg a kezemet!

Kinyújtotta a karját. Még csak egy kis remegés sem volt észlelhető.

— All right, Dan és ha lósz, gondold arra, hogy az utolsó filléremet is rád tettem. Az idegen most szedte elő a négy dollárját.

Silent a számára kijelölt helyen állott. A négy dollárt a kezében tartotta.

— Készen van? — kiáltotta.

— Mehet! — mondta Dan. Egy csöppet sem látszott izgatottnak.

Jim Silent feldobta a levegőbe. Közben mindent megtett, hogy amennyire lehet, javítsa esélyeit. Ujjának egy kis ügyes mozdulatával minden egyes pénzdarabot megpergetett. Nem lehetett egyebet látni, mint kis forgó fénypontokat. És magasra dobta őket a levegőbe, mert

valószínű volt, hogy a Fűtyörésző Dan várni fog addig, amig ismét lefelé veszik utjukat. Már pedig minél magasabbra dobja őket, annál gyorsabb lesz az esésük abban a pillanatban, amikor a lövés vonalába kerülnek.

Általános kiabálás jelezte, hogy a pénzdarabok a levegőben vannak. Dan szemvillanás alatt sarkonfordult. A nézők egy revolverdördülést hallottak. Szinte az volt a benyomásuk, hogy Dan még azelőtt lőtt, mielőtt teljesen megfordult volna. Mindenesetre azonban az egyik pénzdarab már nem emelkedett tovább a magasba. Kis csörrenés hallatszott és a pénz néhány lépésre oldalt vágódott. A két következő lövés szinte egymásba olvadt. Ujabb két dollár vágódott oldalt, mint két villanó fénysáv. Még csak egy pénzdarab esett a föld felé. Amikor már csak néhány hüvelyknyire volt a földtől, ismét eldördült a revolver és a negyedik dollár is oldalt zuhant a porba. Mindez sokkal gyorsabban történt, mint ahogy le lehet írni. A valóságban mind a négy lövés alig egy pillanat alatt ment végbe.

— Az utolsó dollár, — mondta Dan és az ő szelíd hangja volt az első, amely az általános némaságban felcsendült — nem volt jól. Nem volt meg az igazi pengése. Talán hamis volt?

A megjegyzést azonban, úgy látszik, senki sem hallotta. Az emberek vad forgatagban rohantak oda, ahova a dollárok leestek. Kotortak a porban és összeporozott arccal és szürke ru-

hákkal kerültek ki ismét a porfelhőből, csak azért, hogy a zsákmányon azonnal összekapjanak. Ezek a dollárok, amelyek mindegyikén tisztán látható kerek golyólyukak furódtak, voltak az egyetlen bizonyítékai annak a történetnek, amelyet később még a könnyen hívők is nevetve vagy megvetően utasítottak vissza, amíg magát a bizonyítékot orruk elé nem tartották. Az egyik cowboy tíz dollárt kínált egy ilyen relikviáért, de senki sem volt hajlandó zsákmányától megválni.

Rögtön a négy lövés után Dan nyugodtan félrehúzódott és a két revolvert ismét visszaadta tulajdonosaiknak. Az egyik minden további nélkül utána kapott, mert minden figyelmét elfoglalta az átlőtt pénzdarabok utáni vadászat. A másik cowboy azonban szinte áhítatosan vette vissza fegyverét Dan kezéből.

— Köszönöm szépen, — mondta Dan. — És kívánom, hogy önnek is mindig szerencsét hozzon ez a jószág.

— Szerencsét? — mondta a másik. — Azt elhiszem, hogy szerencsét fog hozni! Be fogom olajozni ezt a fegyvert és otthon üvegbura alá teszem és ha egyszer majd unokám lesz, akkor megmutatom neki és elmesélem, hogy valamikor emberek mire voltak képesek! Most pedig gyerünk és igyunk egyet a kontómra.

— Nem, köszönöm, — felelte Dan. — Én nem iszom.

Félrehúzódott a körülállók legkülsőbb gyűrűjébe és karját összefonta mellén. Hirtelen úgy

tűnt, mintha egyáltalán nem tartoznék ezekhez az emberekhez.

Az előző csönd helyén most káromkodások, kiabálások és ordítások valóságos vihara tombolt. Jim Silent és három kísérője véletlenül összesodródott a tömegben.

— Nagy Isten! — suttogta Lee Haynes olyan hangon, amely teljesen elárulta megdöbbenését.

— Ez már nem emberi. Láttátok? Láttátok?

— Hiszen nem vagyok vak, — felelte Hal Purvis. — És ha meggondolja az ember, hogy odamentem és megfenyegettem ezt a veszélyes fickót, mint egy kis iskolásgyereket! Ember, én mondom neked, hogy életemben nem álltam még ilyen közel a meg nem érdemelt sirhoz. Pedig Isten a tanum, hogy már néhányszor voltam kemény kutyaszorítóban. „Az utolsó dollár nem volt jó. Nem volt meg az igazi pengése“, mondta ez a fiú, mikor elkészült. Életemben nem láttam ehhez hasonló hidegvért!

— Már pedig tévedsz, — mondta Silent. — Célbalőni szükség esetén egy nő is tud, hidegvér azonban ahhoz kell, ha emberre lő valaki. Ez a fickó pedig a csontja velejéig gyáva.

— Csakugyan? — dünnyögte Bill Kilduff. — Well, nem szeretném, ha elveszítené a fejét. Ez egy közönséges hatlövetűből annyit hoz ki, mint más egy gépfegyverből. A tetejébe pedig még az utolsó dollárral is igaza volt, az ugyanis tiszta ólom volt!

— All right, Haynes, — mondta Silent. —

Most azután lassanként indulhatsz és a többiek abban a sorrendben követnek, ahogy megmondtam. Én megyek el utolsónak innen. Még egy kis leszámolásom volna ezzel a kukaccal.

Haynes azonban csak mozdulatlanul nézte az utat.

— Még nem megyek, — mondta. — Nézzétek csak!

Odafordult az egyik mellette álldogáló cowboyhoz.

— Ki az a lány, aki itt lovon közeledik felénk, szomszéd?

— Ez itten? Kate Cumberland, az öreg Joe leánya.

— Tetszik nekem ez a név, — mondta Haynes. — De úgy ül a nyeregben, mint egy férfi!

Kate ponnyja, úgy látszik, valamit láthatott az uton, mert gyorsan félreugrott. A lány elegánsan és fürgén követte ezt a hirtelen és váratlan mozdulatot. Az állat a cowboy-ponnykra jellemző hirtelenséggel állott meg a kocsmá előtt és a lány már lecsuszott a nyeregből, mielőtt még Morgan odasiethetett volna, hogy segítségére legyen. Még Lee Haynes is, aki pedig sokkal gyorsabb volt, későn érkezett.

— Igazán sajnálom, hogy elkéstem, — mondta Haynes. — Megkössem a lovát?

A gyors lovaglás Kate arcába kergette a vért és szeme vidáman csillogott. Rámosolygott a férfire és amikor tagadóan megrázta a fejét,

tekintete — és ez végre is menthető volt — egy pillanatig megpihent a férfi kellemes arcán. A lány megszokta a nyílt és őszinte csodálatot, de hogy valaki ilyen hirtelen kurizálni kezdjen neki, az új élmény volt számára. Még akkor is mosolygott, amikor Morgant megszólította:

— Ön megígérte az apámnak, hogy az emberek odahaza fogják hagyni a revolvereiket!

Morgan kissé elveszítette a biztonságát.

— Igen, tényleg úgy látszik, hogy valamenynyinél van revolver, — mondta gyámoltalanul. Tekintete végigjárt a felfegyverzett gyülekezeten, megállapodott Hal Purvis és Bill Kilduff fenyegető alakján, legkülönösebben pedig Jim Silanten, aki valamennyiüknél egy teljes fejjel magasabb volt. Jim most kissé a háttérbe húzódott. De az a megvető és kihívó arckifejezés, amellyel szünet nélkül bámulta a Fűtyörésző Dant, mégis kiütközött az egész jelenetből.

— Nyilvánvaló, — mondta Morgan — hogy legalább tíz embernek való munka volna, hogy ettől a bandától elszedjék a revolvereket. Nézze csak meg őket!

A lány egy pillantást vetett a körülötte tolongó emberekre és összerázkódott. Meglátta Dant.

— Hát ő hogy került ide?

— Dan? — kérdezte Morgan. — Ó, az rendben van. Éppen most mutatta be a leggyönyörűbb lövési produkciót, amit életemben láttam.

— De hiszen Dan megígérte apámnak... — kezdte Kate, azután elpirulva elhallgatott.

Vajjon igaza volt-e atyjának abban, amit Dan karakteréről állított? Ha igen, akkor a mai nap kritikus nap kellett, hogy legyen Dan életében. Csupa olyan ember közt volt, akik állig fel voltak fegyverkezve. Ha csakugyan volt benne valami lappangó vadság, akkor annak ma napvilágra kellett jönnie. Kate csaknem örült, hogy a döntő nap végre elérkezett.

— Nos, mi lesz a revolverekkel, Mr. Morgan? — kérdezte.

— Ha kívánja, hogy összegyűjtsük és egy kis ideig zár alatt tartsuk őket, szívesen leszek segítségére, — ajánlkozott Lee Haynes.

A vére forrásba jött attól a hálás mosolytól, amelyet a lány rávetett. Pillantása kissé hosszasan és melegen tapadt rá. És a lány könnyedén elpirult.

— Miss Cumberland, — mondta Haynes — megengedi, hogy bemutatkozzam? A nevem Lee.

A lány összerázkódott. Azok az illemszabályok, amelyeket a keleti államokban tanult az iskolában, tulajdonképen tiltották az ilyesmit, de ösztöne erősebb volt, mint a nevelés: ő is odanyujtotta neki a kezét.

— Nagyon örülök, hogy megismertem önt, Mr. Lee.

— Rendben van, idegen, — mondta Morgan. — Ha segíteni akar összeszedni a revolvereket, hát elkezdhetjük.

Kate is velük ment. Minden nehézség nélkül

adták oda az emberek revolvereiket. Elég volt egy pillantást vetni Lee Haynes acéloskék szemébe és ez jobban és gyorsabban hatott, mint minden meggyőző beszéd.

Végül Jim Silenthez értek. Silent egyenesen belenézett Haynes arcába. Azután lassan kihuzta mind a két revolvert a tokból és átnyújtotta bajtársának.

VL FEJEZET.

Nevetés.

— Mr. Lee, — mondta a lány — szeretném önt egy szivességre kérni. Hajlandó megtenni?

A férfi mosolya éppen elég világos felelet volt.

— Megfigyelte Dant az emberek között? — kérdezte a lány. — A Füttyörésző Dant.

— Igen, — válaszolta a férfi. — Én is jelen voltam, ahogy egy pár gyönyörű lövést tett.

— Mr. Lee, szeretnék önnel Danról beszélni. Ő még nem nagyon ismeri az embereket és a szokásaikat. Majdnem gyerek a többiekhez képest. Ön viszont erősebbnek látszik, mint bárki más. Megigérné nekem, hogy ha bármilyen verekedésre kerülne a sor, elviszi magával Dant innen?

Elpirult egy kicsit, olyan különös, vágyakozó pillantás jelent meg a mellette álló tagbaszakadt férfi szemében.

— Ha ez az ön kívánsága, — mondta végre

Haynes — megigérem, hogy mindent megteszek, ami tőlem telik.

A lány lova felé indult, a férfi pedig mellette maradt. Kate hirtelen visszafordult hozzá.

— Ön egész másnak látszik, mint azok az emberek, akiket itt láttam, — mondta.

— Ennek örülök, — válaszolta a férfi.

— Miért örül?

— Ha ön úgy találja, hogy más vagyok, mint a többiek, akkor legalább tudom, hogy nem fog csak úgy elfelejteni, mint a többit; egész mindig, hogy vajjon jó, vagy rossz emlékezet marad-e majd utánam.

Olyan nyomatékkal beszélt, hogy a lány is elgondolkozott. Haynes fölsegítette őt a nyeregbe és akkor előrehajolva szemügyre vette a férfit.

— Nagyon örülnék, ha még viszontláthatnám, Mr. Lee, — mondta. Majd gyorsan hozzátette: — Nagyon örülnék, ha minél gyakrabban látnám. Látogasson meg egyszer a farmunkon.

Ez a váratlan meghívás és a mosoly, amely kísérte, egy pillanatra teljesen kihozta a sodrából Lee Haynest. A hangja kissé bizonytalan volt, amikor válaszolt:

— Eljövök, — elhallgatott, hogy megfogja a feléje nyújtott kezét — ha lehetséges lesz!

A lány kissé felvonta a szemöldökét.

— Annyira nehezére esik ez önnek?

— Kérem, ne kérjen tőlem magyarázatot. En hosszú utra indulok.

— Ó, hosszú utra indul? — nevetett a lány.
— Akkor természetesen... — Azután hirtelen elhallgatott. Talán csak képzelődés volt, de úgy érezte, mintha a férfi megrázkódott volna, amikor ő kimondta ezeket a szavakat, amelyek a banditák és utonállók ismertető jelszava volt. A férfi összeszedte magát, a szemébe nézett és lassan így szólt:

— Hosszu utra megyek. Talán visszatérek. Ha lehet, meglátogatom.

Visszahuzta a kezét. A lány mozdulatlanul ült a nyeregben. Ugy látszik, kitalált valamit és most mélyen meg volt indulva, mert milyen asszony felismeri a hangot, amikor a férfi lelke mélyéből beszél...

— Nem fog elfelejteni engem?

— Sohasem fogom önt elfelejteni, — felelte a lány halkán. — Isten vela.

A keze még egyszer a férfiéba kulcsolódott, azután megfordította lovát és ellovagolt. Haynes ott maradt állva és még a kezét is elfelejtette leengedni. Ahogy remélte, a lány kis idő múlva tényleg hátrafordult a nyeregben és feléje intett. Amikor ismét visszatért a kocsmába, szemét a földre szegezte. Halvány mosoly játszott a szája körül.

Silent az egyik asztalnál ült. Állát öklére támasztotta, még pedig a balkeze öklére, mert nyugtalan jobbkezének mindig cselekedetre készen kellett állni. A szobán keresztül tekintete a Fütörésző Dant kereste és Lee rögtön

tudta, hogy valaminek történnie kellett, amiért ezek a baljóslatu szemek nem tudnak elfordulni Dantnól. Lee Haynes tehát leült kapitánya mellé.

— Az ördögbe is, mi történt? — kérdezte az óriás. — Hát még mindig nem vagy uton?

— Ide hallgass, Jim, — mondta Haynes figyelmeztetően. — Jobb szeretném, ha ezt a kukacot, ezt a Dant, ezuttal békén hagynád. Isten tudja, végre is nem érdemes miatta itt valami kalamajkába keveredned.

— Mondok neked valamit, — felelte Silent. — Nem tudok szehbet elképzelni, mint hogy ezt az átkozott pofáját egy kicsit meghengergessem a padlón.

— Silent! Az én kedvemért!

Silent mereven ránézett alantasára. Szemtelen és vad pillantás volt ez. Haynes összeharapta a fogait. És már hallatszott is a felelet:

— Haynes, téled sokkal többet tűrök el, mint bárki mástól. Tudom, hogy velő van a csontodban és azt is tudom, hogy becsületes játékot játszol velem. De nincs hatalom a világon, amely vissza tudna tartani attól, hogy ezt a férget megleckéztessem. — Keze kinyílt, majd lassan, beszédesen összeszorult. — Nagyon szeretném egy kicsit a markomba kapni.

Haynes rájött, hogy minden hiába.

— De remélem, nincs nálad valami eldugott revolver, Jim? Csak nem akarod szitává lőni?

— Nem, — mondta Silent. — Ha volna ná-

lam revolver, nem tudom... de nincs nálam.
Elég a kezem is.

Meg egy lehetőség volt: rábírní Dant, hogy menjen el a kocsmából. Ez aránylag egyszerűnek látszott. Valószínűleg elég lesz egyetlen szó, hogy ezt a félénk kis fickót észvesztett rohanásra bírja.

Dan nagy és kissé álmos barna szemel figyelve néztek Haynesre, amikor az hozzá közeledett.

— Dan, — mondta Haynes — mozogj innen, szedd a sátorfádat, mert itt veszély fenyeget!

Csodálkozással tapasztalta, hogy a barna szemek kifejezése egy árnyalattal sem változott.

— Veszély? — kérdezte Dan csodálkozva.

— Igen, veszély! Csak gyorsan, gyorsan, ha még ép bőrrel akarsz menekülni innen!

— De hát mi a baj?

— A legerősebb ember, aki itt van a kocsmában, fogát feni rád és a véredet akarja látni.

— Ugyan, ugyan, — mondta Dan csodálkozva. — Sajnálom, de semmi kedvem nincs elmenni. Egyelőre egész jól érzem magamat itt.

— Barátocskám, — mondta Haynes — ha ez az ember a kezébe kerít, kettétör a térdén, mint egy rothadt fadarabot.

Már késő volt. Silent, úgy látszik, kitalálta, hogy abban sántikál, hogy kipécézett áldozatát menekülésre bírja.

— Hé! — ordította, miközben minden tekintet feléje fordult. — Te ottan!

Haynes hátrált egy lépést. Bosszankodást és szomorúságot érzett. Tudta, hogy örütség vezérével szembehelyezkedni. De az is eszébe jutott, amit Katenak ígért és ezért felsóhajtott.

— Mit akar tőlem? — kérdezte Dan, mert Jim kinyújtott mutatójja nem hagyott kétséget az iránt, hogy kiáltása kinek szólt.

— Állj fel, ha velem beszélsz! — kiáltotta Silent. — Nem tanítottak meg illendőségre? Na és egy kicsit gyorsabban!

Dan csodálkozó mosollyal felemelkedett a helyéről.

— A barátja kissé furcsán szokott az emberekkel beszélni, — mondta Haynesnek.

— Ne állj itt, mint egy agyagbálvány! Szabadj a bárhoz és hozzál egy whiskyt. Kiszáradt a torkom! — mennydörögte Silent.

— Kérem, — bólintott a Füttyörésző Dan kedvesen. — Szívesen!

És odament a kiszolgálóasztalhoz.

Valamennyi vendég egymásra nézett és kényelmetlenül mosolygott. Bosszantotta őket a dolog. De mégis az a nyilvánvaló gyávaság, amelyet Dan tanusított, kissé megludbőröztette a hátunkat. Most ott állt a bárnál és whiskit kért. Morgan, miközben az egyik poharat szüntig töltötte, gyorsan odasugta neki:

— Dan, itt a pult alatt van eldugva egy revolverem. Csak egy szót szólj és megreszkiro-

zom, hogy rálőjjenk erre a kövér dőgre. Te ugyanakkor guggolj le és ugorj az ajtóhoz. Valószínűleg sakkban tudom tartani addig, amíg nyeregbe jutsz.

— De miért meneküljek? — érdeklődött Dan az elképpedés hangján. — Most kezdem csak érdekesnek találni a dolgot. Ez a nagy darab emben egész különleges fajta, nem igaz?

Megfordult a whiskyspohárral a kezében. Még mindig nyugodtan és csodálkozva mosolygott. Morgan elvesztette a fejét, elsápadt és többször egymásután ezt dünnyögte magában:

— Well, átkozott legyek! Well, átkozott legyek!

Dan a teli poharat odaállította Silent elé az asztalra. Silent csak ült és ajkába harapott.

— Mi a poklot jelentsen ez? — tört ki hirtelen. — Csak egy pohárral hoztál? Az istenfáját, te talán tulfinom vagy ahhoz, hogy együtt igyál velem? Hát akkor igyál egyedül, gyáva kutya!

Azzal a pohár tartalmát Dan arcába vágta. Dant az égető folyadék csaknem megvakította. Egy lépést hátrált, köpködött és törölgette a kezét. Az egész teremben senki még a szempilláját sem rezdítette. Minden arcon ugyanaz a tengeribeteg kifejezés jelent meg. Silentben azonban, amikor így Dant hátrálni látta, a düh vörös ördöge minden köteléket elszakított. Ökölbeszorított kezével a pohár után sujtott. Dan mozdulatlanul állott és szembenézett a közeledő csapással. Szeme megdöbbszent és csodálkozó kifejezéssel nyílt tágra, mint egy gyereké. Az acélkemény

kéz szája közepén találta. Megtántorodott és úgy csapódott a falnak, hogy visszaütődve, térdre esett. Silent dörögött, mint egy vadállat és már éppen rá akarta vetni magát földön heverő áldozatára. Ugrás közben azonban visszahökken. Mert . . .

... Dan nevetett. Legalább is ez a morgás és hörgés leginkább nevetéshez hasonlított. De ez nem volt vidám nevetés. Valami őrzöngés volt benne, amely megfagyasztotta az ereket a vért. Silent ütésre emelt kézzel megállott. Leesett az álla csodálkozásában. Tátott szájjal lámult rá ellenfelére. És ez az utálatos, dünyögő nevetés nem akart megszűnni. Olyan hang volt ez, amelyet lehetetlen akár leírni, akár megmagyarázni. És mikor Dan a homályos sarokban összekuporodott, látni lehetett, ahogy barna szeme felvillant, megváltozott a kifejezése és pillantása hirtelen lobogó, sárga fénnel telt meg.

— Nagy Isten! — suttogta Silent. Ugyanabban a pillanatban a sárgaszemű, fenyegetve kuporodó vadállat, ez a meghatározhatatlan teremtmény, amelyet az előbb még a Füttyörésző Danak hívtak, mint egy párduc ugrott a torkának.

Morgan ólomszínű arccal és fagyott mosollyal állt a pult mögött. Megmerevedett ujjai még mindig görcsösen szorongatták a whiskysüveget, amelyből az imént töltött. Senki nem moccant a helyéről. Néhány kártyázó, aki éppen ki akart játszani, úgy maradt, kártyát emelve kezében. Másokban benne akadt a nevetés. Az egyik ember lehajolt, hogy újra megkösse lábszárvédő-

jét. Teste most úgy maradt, ebben a kényelmetlen pozícióban. Csak a szemei forogtak üregükben, hogy lássa, ami történik.

Dan átbujt Silent fenyegetően kinyújtott karjai alatt, felemelte őt a levegőbe és hátralökte. Az óriási férfi megbotlott és csaknem elesett. Közben átbukott két széken. Vad kiáltással ment át ellentámadásba. Amikor azonban megpillantotta a fehér arcot, amelyen egy vékony vérfolyam gyöngyözött a feltört ajakból és amikor fülébe dörrent ez az embertelen nevetés, ismét hátrahökkent. De Dan már újra rávetette magát. Ökle oly gyorsan csépett, hogy alig lehetett követni mozgását. Jim Silent minden ütéséért négyet kapott cserébe. Lehetetlenség! Egyszerűen hihetetlen! Silent azt hitte, hogy álmodik, de ellenfelének táncoló ökle csak tovább ütötte arcát és testét, olyan erővel, mint egy kalapács. Silent lehajtotta fejét és igyekezett ellenfelét keze közé kapni. Azután vad győzelemordítással kiáltott fel. Sikerült az oldalt kitérni akaró Dant ingénél fogva elkapnia. Ugyanabban a pillanatban már át is karolták egymást.

Megkezdődött a harc döntő szaka. Mialatt test test ellen küzdött, Silent kiszabadította egyik karját és Dan torka után kapott. A mozdulat villámgyors volt. Dan azonban még gyorsabb. Bal kezével elkapta Silent csuklóját és féluton megállította a karját. Mindketten a szoba közepén álltak. Egyenesen és szorosan egymás mellett, szinte összeölelkezve. Állásuknak volt valami groteszk hasonlósága egy táncospárával,

testük azonban remegett a rettenetes erőlesztéstől. Silent végső erejét megfeszítve igyekezett Dan torkát megkapni. De érezte, hogy ellenfelének jobb keze egyre szorosabban és szorosabban kapcsolódik köréje. És ez a kar, amely szinte vékonynak látszott, mégis olyan volt, mintha acélból lett volna kovácsolva és minden pillanatban mélyebben nyult testébe, úgyhogy már az zal fenyegette, hogy bordáit betöri. Ugy tűnt, mintha ellenfelének ereje kimeríthetetlen volna, sőt minden pillanatban még növekednék. A rettenetes szorítás alatt Jim Silent már alig lélegzett. A vér zuhogott halántékában. Csak megtudná kapni ezt a leányosan finom torkot.

De minden védekezése ellenére is jobb kezét mint egy acélszavart tartotta fogva. Most a félig elbágyadt kar engedett, lassan, de meggátolhatatlanul. Silent összeharapta a fogát és káromkodott. Káromkodott? Félig imádság volt ez. És rögtön megjött rá a felelet. Közvetlenül a füle mellett ismét felhangzott a démonikus nevetés. Keze hátracsavarodott és kifordítva a hátára szorult. Az óriás olyan tehetetlenné vált, mint egy gyermek, apja karjában, nem, olyan tehetetlen volt, mint egy bárány az óriáskigyó fojtogató szorításában.

A vad megdöbbenés, a szégyen és a félelem egy pillanatra még megkétszerezte az erejét. Kiszakította magát a szorításból és hátratántorodott. Dan két irtózatos ökölcsapást mért a fogcsikorgató arcba. Ekkor a banditát elhagyta a büszkeség utolsó maradványa is. Csak egyet ér-

zett: jeges félelmet, félelmet nem egy emberrel, hanem valami rettenetes állati erővel szemben, amely ellen hiába küzdött. Felragadt egy nehéz széket, magasra emelte és a kétségbeesés erejével Dan felé zuditotta.

A szék fején találta Dant. Egy csattanás halatszott és Dan, mint magával tehetetlen tömeg, lezuhant a földre. Silent gyámoltalanul tántorgott ide-oda a szobában, mint a vak. Morgan és Lee Haynes ugyanakkor a lezuhanó Danhoz ugrottak és letérdeltek melléje.

VII. FEJEZET.

A néma hírnök.

Haynes kisvártatva felemelte a kezét és oda kiáltott a körülállóknek:

— Nincs különösebb baj, fiuk! Csunya szakitás van a fején és elvesztette az eszméletét, de életben fog maradni.

Dannak mély seb volt a homlokán, de a koponyacsont nem sérült meg. Csak az ütés ereje kábitotta el.

Mialatt a tömeg Dan köré gyülekezett, egy ugrással valami fekete árnyék suhant a csoport közé. Egy háthorzongató kurrogásra valamenynyiknek libabőrös lett a háta, ahogy Black Bart zöld és haragtól csillogó szemét megpillantották. A kutya azonban nem mutatott támadó kedvet. Lelapult a földre, elnyult ura mellé, miközben állandóan egy mély és fenyegető morgást halla-

tott. Végül felállt és erősen megnézte a körülálló embereket. Hirtelen felugrott és nesztelenül, vilámgyorsan, ahogy jött, ismét eltűnt az ajtón. Odakünn aztán úgy száguldott mint a nyíl.

Az emberek tovább fáradoztak a még mindig eszméletlen Dan körül. Jim Silent és társai nem vártak tovább, hanem nyeregbe vetették magukat és ellovagoltak az uton.

Rövid időn belül egyre jobban kezdtek fogyni a vendégek Morgan kocsmájából. Az éjszaka közeledett és a legtöbbszörre még hosszú ut várt hazáig. Nemsokára már csak Morgan foglalatosskodott egyedül Dan körül.

Joe Cumberland házában Kate a környék egyetlen zongorája előtt ült. Az alkonyat odakünn egyre mélyebb és mélyebb lett. A leány álmodozva pillantott a távolba. Az a melódia, amelyet játszott, csodálatosan elmosódó és kísérteties volt, ahogy igyekezett emlékezetéből felidézni azt a meghatározhatatlan dallamot, amelyet Dan szokott füttyörszni, amikor a hegyekben lovagolt.

Kivülről halk motozás, kotorászás, majd hangos kaparás hallatszott az ajtón.

Alig nyomta le a kilincset, amikor az ajtó feltárult és Bart ugrott feléje. Szeme tüzelt és fogai csillogtak. Farkcsóválva és vinnyogva, majd morogva táncolt a leány körül.

— Mi az, Bart? — kérdezte a leány. — Mit akarsz, Bart?

És a kutya felelt: ott maradt egy helyben,

mintha leszögezték volna, orrát a levegőbe emelte és elnyújtott, fájdalmas vonításba tört ki. Embertelen hang volt az, amely egy szivbemarkoló tremoloval végződött. Black Bart erre megfordult és az ajtó felé rohant. Megállt, ránézett a leányra és röviden felugatott. A leány egy lépést közeledett feléje. A kutya még erősebben nekisimult az ajtónak. Kate megállott. Akkor a kutya hirtelen feléje ugrott, fogával megkapta a szoknyáját és az ajtó felé húzta.

A leány végre megértette és utána indult. Amikor azonban a lóistálló felé tartott, hogy elhozza lovát, Black Bart toporzékolva állt az útjába és olyan dühös lett, hogy Kate felhagyott a szándékával. Egyre jobban félt az állattól, de mégis követte. Volt valami az állat izgalmában, ami nyugtalanította. Egészen kivonszolta az utra, aztán elengedte a szoknyáját és egy darabot előreügetett. Időnként hátrapillantott és morgott, mintha azt kérné, hogy jöjjön gyorsabban. A leánynak most először jutott eszébe Dan! Black Bart ugyanis Morgan kocsmája felé vezette. Valami baj érte volna Dant?

Rettenetesen megijedt és futni kezdett. Bart boldogan ugatott. A leány szive összeszorult, amikor a kocsmát megpillantotta. Már csak egy ló volt az ajtó elé kötve: Dan ménje. Vajjon miért mentek el a többiek ilyen szokatlanul korán? Elfulladás ért oda a csapszék ajtajához. Odabenn minden kihaltnak látszott, csak alattalan árnyak imbolyogtak. Black Bart nesztelenül surrant be a sötétben. A leány követte a szemével. Most

észrevett egy testet, amely a földön elnyulva feküdt. Mellette egy férfi térdelt. Kate felsikoltott és berohant.

Morgan felemelkedett térdelő helyzetéből és dadogott valamit. A leány félretolta és letérdelt Dan mellé a földre. A fiu fejét széles fehér kötés vette körül. Arca csaknem olyan fehér volt, mint a kötés vászna. Élt, de a leánynak az volt az érzése, hogy már nem messze áll a halál küszöbétől.

— Miss Kate! — mondta Morgan tehetetlenül és kétségbeesetten.

— Gyilkos!

— Ön azt hiszi, hogy én tettem?

— Az ön födele alatt történt... és ön szavát adta az atyámnak!...

Elfordította tőle a fejét, rá sem akart nézni.

— Engedje legalább megmagyaráznom. Nem akar meghallgatni? Dan most öntudatlan. Ha magához tér, ismét jól fogja érezni magát. Hagyja itt éjszakára és ne próbálja meg elvinni inni, én majd kimegyek és elhelyezem a színen a lovát. Holnap reggel úgy fogja érezni magát, mint aki ujjászületett. Miss Kate, nem akar rám hallgatni?

A leány ellenkezve fordult felé. Morgannak talán mégis igaza volt. Talán lehetséges, hogy Dan tényleg megerősödve fog magához térni ájulásából.

— Az a szemtelen tekintetű, hatalmas természetű fickó volt az, aki tette, — mesélte Morgan.

— Az, aki gunyos arcokat vágott Dan felé?

— Igen.

— Nem volt itt elég ember, hogy a legközelebbi fára huzzák?

— A fickó három barátjával volt itt. Száz ember kellett volna, hogy eggyel a négy közül meg tudjon birkózni. Mind a négyen elvetemült figurák voltak. Majd elmesélem részletesen, hogy történt. Néhány perc múlva azonban már fölkekedek, én is és elindulok fél felé. Hát szóval így történt . . .

Csak halvány világosság szűrődött be az ajtón és Kate alig láthatta az ajka mozgását. Mialatt Morgan beszélt, alig értette néha a szavait és a szóáradat értelmetlen zürzavarba olvadt össze a fülébe. Odakünn egyre mélyebb és mélyebb lett a szürkület. Morgan elmesélte, hogy a hatalmas termetű idegen és Dan között hogyan került kenyértörésre a dolog, hogy Dan hogyan fogadta sorban a sértéseket, hogyan esett az első ütés és Dan hogyan guggolt a földön, megrázkódva, valami démoni nevetéssel és hogyan csillant fel hirtelen valami sárgás fény a szemében.

Kate, ahogy hallgatta, úgy érezte, mintha sűrű fátyol burkolná körül az agyát. Amikor ismét öntudatra tért, már egyedül volt. A távolból patkódobogás hallatszott. Morgan ellovagolt. Most rápillantott Danra. Black Bart ura mellett lapult a földön és őrködött felette. A lány is letérdelt és figyelmesen hallgatta a gyöngé, de szabályos lélekzetvételét. A fehér kö-

tés, mint egy szem, nézett rá a sötétségen keresztül. És minden anyai érzése hirtelen forró könnyekben tört ki.

VIII. FEJEZET.

Vérvörös betűkkel . . .

A fiu hirtelen megmozdult.

— Dan, drága Dan! . . .

— A fejem, dadogta a férfi. — Nagyon fáj, Kate, mintha . . .

Hirtelen elhallgatott. A lány tudta, hogy újra feltámadt benne az emlék.

— Most már minden rendben van, drágám. Azért jöttem ide, hogy ápoljalak. Ne félj, nem hagylak magadra, szegény Dan.

— Hogy tudtad meg? — kérdezte a fiu. A szavai csak nehezen bukdácsolnak elő.

— Black Bart értem jött és ide hozott.

— Drága, öreg Bart!

A hatalmas farkas közelebb kuszott és megnyalta gazdájának feléje nyújtott kezét.

— Nézd, Kate, a földön fekszem! És milyen sötét van! Még mindig Morgan házában vagyok? Persze, már kezdem érteni.

Megpróbált felkelni, de a lány visszanyomta.

— Ha most mozogni próbálsz, nagyon könnyen lázt kaphatsz. Visszamegyek a farmra és

hozok neked egy pár takarót. Morgan azt mondta, hogy ajánlatos lesz, ha néhány órán keresztül meg sem moccansz. Azt is mondta, hogy borzalmasan sok vért vesztettél és hogy őrizkedj nyeregbe ülni, legalább holnapig.

Dan egy sóhajrással ismét visszadőlt.

— Kate!

— Igen, kedvesem.

— Olyan érzésem van, mintha egy borzasztó tűzvészen mentem volna keresztül. Még mindig minden vörös a szemem előtt.

— Dan, ne beszélj. Mindent el kell feledned, ami történt. Igérd meg nekem.

A fiu egy ideig hallgatott, aztán felsóhajtott.

— Talán sikerülni fog, Kate. De mégis mondom neked, az az érzésem, mintha valami fel volna írva a fejemben . . . vérvörös betűkkel . . . és meg kell tudnom, mit jelent.

A lány alig hallotta szavait. Csak mosolygott és annak örült, hogy a fiu nem láthatja az arcát a homályban.

— Kate!

— Tessék, kedvesem?

— Kate, min nevetsz?

— Nem tudom, Dan. Csak nagyon boldognak érzem magamat.

— Kate, én nagyon szeretlek téged . . .

— És én boldog vagyok . . .

— Téged és Black Bartot és Sátánt.

— Ő, — mondta a lány megváltozott hangon.

— Mért huzod el a kezedet, Kate?

— Hát nem vagyok több neked, mint a lo-
vad . . . vagy mint a kutyád?

A kérdés láthatólag meglepte Dant. Mélyet
lélekzett.

— Azt hiszem, ez mégis más.

— Magyarázd meg, miért?

— Ha Black Bart meghalna, lehet, hogy egy
idő múlva másik kutyám lenne, amelyet épp
ugy szeretnék.

— Nos, és?

— És ha Sátán meghalna, lehet, hogy vala-
mikor még egy más lovat is tudnék talán ugy
szeretni. . . persze, annak nagyon kellene hason-
lítani Sátánra! Ha azonban te meghalnál . . . az
más volna, az egész más volna.

— Miért?

— Nem tudom, — suttogta végül a fiu, kis
hallgatás után.

A lány ismét hálás volt a homálynak, amely
mosolyát elfedte.

— Talán te tudod az okát, Kate?

A lány felnevetett. Olyan volt ez, mint a
muzsika. De a fiu elengedte a kezét. Ő valami
egészen másra gondolt. És most ő is nevetett.
A lány megborzongott. Ezt a nevetést még soha-
sem hallotta tőle.

— Mi van veled, Dan?

— Hatalmas, nagy fickó volt ez, Kate. Sok-

kal nagyobb és vállasabb, miní bárki, akit eddig valaha láttam. Amikor az ütést kaptam tőle, csaknem örültem. Nem gyűlöltem őt... nem, nem gyűlöltem, csak meg akartam ölni!... és amikor erre gondoltam, akkor valami örömet éreztem. Nem nevetséges ez, Kate?

Ismét azon az ujszerű, különös módján nevetett fel. A lány most hirtelen észbekapott. Hiszen apja mindig ettől félt, ami most bekövetkezett. Dan most elsőízben ébredt tudatára a benne szunnyadó erőnek, most elsőízben látta és izlelte meg a saját vérét.

— Dan, azt mondtad, hogy szeretsz engem. Most választanod kell, hogy engem akarsz-e, vagy azt az embert akarod bosszuddal kergetni!

— Te nem érted ezt, — felelte a fiú. — Nekem kell utána mennem! Ez ellen nem tehetek semmit, mint ahogy Black Bart sem tehet semmit az ellen, hogy ne vonítson, ha a holdat látja.

Elhallgatott és magábameredt. Messze a hegyekben egy coyota-farkas üvöltött. Kate megborzongott.

— Dan!

Az ajtó előtt Sátán halkán felhorkant. Olyan volt ez, mint valami kiáltás. A lány előrehajolt és ajka rásimult Dan szájára. A fiú azonban csaknem durván eltolta magától.

— Az én ajkamos vér van, Kate. Nem csókolhatlak meg, amíg azt le nem mostam.

— Hallgass rám, Dan!

A fiu nem felelt. Black Bart odahuzódott egészen melléje és a fejénél összekuporodott.

— Dan! Szólj hozzám.

A fiu szeme hirtelen kigyult a sötétben, mintha valami belülről világította volna. És most megváltozott a színe. Sárga fény lobogott benne. És ez a sárga fény volt minden felelet. A lány szívét jeges ijedtség szoritotta össze. De a szerelme még küzdött és nem adta meg magát.

— Utoljára kérlek, Dan! Az Isten szerelmérel

Még midig csak ez a hallgatás. A lány felállt. Nyomorultnak és gyöngének érezte magát. Black Bart idegen és félelmetes szemei követték. Most már csak a félelem élt benne. Lassan hátrált az ajtóig, előbb vonakodva, majd egyre gyorsabban. A küszöbnél hirtelen megfordult és kirohant az éjszakába.

Odakünn az uton teljes erejéből futott tovább. Csak akkor lélekzett fel, mikor látta, hogy senki sem követi. Mikor hazaért, anélkül, hogy kifujta volna magát, berohant a szobájába. Hallotta apja hangját, de képtelennek érezte magát a beszédre. Bebujt az ágyába és összekuporodott a takaró alatt.

Rögtön azután kopogtattak az ajtaján. Apja állt odakünn és kérdésére Kate panaszosan mondta, hogy rettenetesen fáj a feje és kérte, hogy hagyja magára. Apja még az iránt érdek-

lődött, hogy nem látta-e Dant? Minden energiáját összeszedve azt mondta, hogy Dan az egyik szomszédos farmra lovagolt, amire aztán apja további kérdések nélkül magára hagyta.

Már a kakasok kukorékoltak, amikor végre sikerült elszunnyadnia.

Másnap reggel már későre járt, amikor az öreg Joe Cumberland ismét kopogtatott az ajtaján. Aggódott miatta, de ettől eltekintve is, volt egy különös oka, amiért lányát felkeltette.

— Nézz csak ki az ablakon, kicsikém! Nézz csak a Morgan kocsmája felé! Emlékszel még, mit mondtam, hogy meg fogom tisztítani a környéket ettől a szégyenfolttól.

Kate álmosága egy pillantás alatt eltűnt. És rögtön eszébe jutottak az éjszaka borzalmai. Vacogva bujt ki az ágyból és odasietett az ablakhoz. Morgan kocsmája helyén egyetlen hatalmas, lobogó tűzoszlop emelkedett!

Meg kellett kapaszkodnia az ablakkeretben. Még hallotta ugyan apja diadalmas hangját az ajtón keresztül, de egész valóját egyetlen gondolat töltötte be: maga előtt látta Dant, tehetetlenül, megsebesülve, moccanásra képtelenül Morgan kocsmájában a földön feküdni.

— Na, most már vége! — mondta Joe Cumberland elégedett hangon az ajtó előtt. — Méréldnviire nincs többé ilyen putik a környéken. Reggel mindjárt odalovagoltam és felgyújtottam az egészet.

A lány még mindig kibámult és nem moccan. Szótlanul állott a helyén. Maga előtt látta Dant, amint felébred ájulásszerű alvásából, meri felébreszti a fojtogató füst és az egyre közeledő lángok hősége. Maga előtt látta, ahogy kinlódik, igyekszik felegyenesedni, de nem bír megállni a lábán . . .

— Miért nem szólsz, Kate? — kiáltott be az apja

— Dan! — sikoltott fel élesen a lány, azután megingott és eszméletlenül végigvágódott a földön.

IX. FEJEZET.

A kísérteties lovas.

A széles völgykatlan a folyó mentén sűrűn be volt növe bokrokkal. A zöld lomb, amely itt megélt és tenyészett, amikor pedig minden más növény elszáradt a pusztaságban, még nappal is valami természetellenes, kísérteties jelleget kölcsönzött a vidéknek. Ez a benyomás éjszaka még megerősödött és még kísértetiesebben hatott. E bozótos sűrűség közepén, egy kis tisztáson tanyázott Silent kísérvével. Éppen akkor érkezett oda a banda ötödik tagja, aki kézintéssel fogadta üdvözlötüket és most lovával foglalatoskodott. Bill Kilduff, akinek természetadta tehetsége volt a szakácstudománvhoz, újra felszította a tüzet, amelyen a többiek vacsoráját megfőzte és hozzálátott, hogy pirított sza-

lonnát és kávét készítsen az újonnan érkezettnek. Az új vendég letelepedett a tűz mellé. Külső megjelenése éles ellentétben állott a többi négy külsejével. Arca egyik oldaláról nézve jóindulatu fiu arcának látszott, ha azonban megfordította a fejét, akkor a tűz fényénél egy borzalmas forradás látszott, amely jobb szemétől félkörben egészen a szája szögletéig terjedt. Arcának ezt a felét egészen elégtelenítette ez a vágás és a szája valami furcsa vigyorgásba torzult tőle. Amikor beszélt, olyan volt, mint valami titkon suttogó összeesküvő. A másik négy ember figyelmesen várt, míg elkészül az evéssel. Csak akkor kérdezte meg tőle Silent:

— Mi ujság van, Jordan?

— Nincs sok jelenteni való, — válaszolta Jordan. — Azt hiszem, már hallottátok, mi történt azzal a fiuval, akit legutóbb Morgannál letűtöttél.

— Honnan tudod, hogy én ütöttem le? — kérdezte Silent élesen.

— Senkitől, — felelte Jordan — de amikor leírták nekem azt az embert, aki Fűtyörésző Dannak egy székkel beverte a koponyáját, rögtön tudtam, hogy az csak Jim Silent lehet.

— Mi van Barryval? — kérdezte Haynes. Jordan szeme azonban még mindig főnökére irányult.

— Általában azt mondják, — folytatta — hogy ugyancsak jól jött neked az a szék, hogy elkészülhess vele, Jim. Igaz ez?

Silent keze ökölbe szorult, a másik három pedig lopva pillantásokat váltott egymással.

— Az a fickó megőrült. Kénytelen voltam leütni. Sulyosan megsebesült?

— Az a nyilt seb, amit fején kapott, nem volt valami borzalmas, éjszakára azonban ott hagyták heverni a kocsmában. Másnap reggel jött az öreg Cumberland, akinek fogalma sem volt róla, hogy a Füttyörésző Dan ott fekszik és felgyújtotta a rozzant viskót. Az egészből por és hamu lett, Dannel együtt.

Egy ideig senki sem szólt. Végül Silent kiáltott fel.

— Hát akkor mi volt az az átkozott füttyülés, amit ma egész nap hallottam?

Bill Kilduff dörgő basszushangján nevetett és nevetésébe belevágott Hal Purvis visitó tenorja is.

— Már egész nap mondjuk neked, Jim, — röhögte Purvis — hogy senki sem füttyül. Valamennyien tisztában vagyunk vele, Jim, hogy roppant éles hallásod van, de az a véleményünk, hogy csak képzelődöl. Igazam van, fiuk?

— Persze, hogy igazad van, — szólt közbe Kilduff — én sem hallottam egy hangot sem.

Silent szeme haragosan járt körül a négy emberen.

— Egy kicsit bosszant, hogy ezt a fickót a tűz pusztította el. Mindig azt reméltem, hogy egyszer még találkozunk. Nem tudok szebbet el-

képzelní, mint hogy még öt percig együtt lehessenek a Fűtyörésző Dannel.

Szeme fenyegetően kutatott az arcokon, hogy nem mosolyognak-e. De emberei csak egy pillantást váltottak. Mikor azonban háttal fordult, szélesen elvigyorogtak. Hal Purvis megkapta Bil Kilduff vállát:

— Bill, — mondta izgatottan, — ha a Fűtyörésző Dan halott, akkor a kutyájának sincs gazdája többé.

— Hagyd békén azt az átkozott farkast, — dünnyögte Kilduff. — Én csak a lovára gondolok, Hal. Emlékszel még, hogyan nyult el, amikor „Vörös Péter“-t üldözte?

Purvis vállat vont.

— Ostoba vagy, Bill. Tudhatnád, hogy azt a lovat Barryn kívül senki sem tudta megülni. Én a szemébe néztem annak a dögnek. Ragyogóan ágaskodik; úgy küzdene veled, mint egy ember.

Kilduff sóhajtott. A szemében vágyakozó kifejezés jelent meg.

— Hall, — mondta halkan — vannak emberek, akik évekig járnak a világban, mert nem tudják elfelejteni egy lány arcát. Nos, tőlem ellophatják valamennyi nőt, de én már régen a fejembe vettem, hogy milyen lovat szeretnék . . . és Sátán pontosan az a ló.

Ellágyultan hunyta le a szemét.

— Még most is magam előtt látom azt a lovat!

Lee Haynes csak hallgatta a beszédüket, de

nem szót semmit. Az ő szíve is dobban egyet, amikor Dan Barry haláláról értesült. De nem a lóra és nem a kutyájára gondolt, hanem lelki szemeivel Kate Cumberland aranyzőke haját és kék szemét látta maga előtt. Most is közelebb ment a tűzhöz és leült Jordan mellé.

— Mondj még valamit róla, Terry, — mondta.

— Miről?

— Dan haláláról . . . a kocsmá égéséről.

— A fenét, hát még mindig arra gondolsz?

— És ha igen?

— Akkor ajánlok egy csereüzletet, — mondta Terry Jordan lehalkított hangon, hogy Jim Silent gyanakodva hallgatózó fülei meg ne értsék. — Mesélek neked a tűzről, ha te viszont elmondod nekem a Dan és Jim Silent között lefolyt veredést.

— Áll az üzlet, — felelte Haynes.

— All right. Ugy látszik, az öreg Cumberland belevette az ostoba fejébe, hogy egy szégyenfolttól megtisztítja a vidéket, ahogy mondani szokta. A vén bolond! Korán reggel kimászik az ágyból, odalovagol és anélkül, hogy valakinek szót is szólna, felgyújtja ezt az öreg vityilót. Amikor hazatér, elmeséli a lányának, Katenek, hogy mit végzett. Ahogy mondják, a lány erre felsikoltott és eszméletlenül elterült.

Haynes dűnnyögött valamit a fogai között.

— Mi baj van? — kérdezte Terry kissé aggódva.

— Semmi . . . Szóval azt mondtad, hogy elájult? Nos, mondd tovább.

— Ugy bizony, elájult és ahogy magához tért, elmesélte Cumberlandnak, hogy Dan ott feküdt a kocsmában és valószínűleg tulgyöngé volt ahhoz, hogy elmeneküljön. Mind a ketten, mint az órültek, rohannak a tűz színhelyére. Mikor odaérnek, már nem találnak egyebet, mint egy csoró izzó szenet és hamut. Ezért mindenki meg van győződve róla, hogy Dan odaégett. Ez minden, amit tudok. Na és mi volt a verekedéssel?

— A verekedés? — mondta Lee Haynes szóra-
kozottan. — Arról nincs sok mondanivalóm.

— Százmillió istennyila . . . nincs sok mon-
danivalód? Ahogy én hallom, a Fűtyörésző Dant
mintha rossz szellem szállta volna meg és vadabb
volt, mint egy tucat bika.

— Ebben igazad van, — mondta Haynes. —
Nem volt kellemes látvány. A fiu eleinte körül-
belül olyan veszélyesnek látszott, mint egy tizen-
nyolcéves lányka. De a következő pillanatban
már olyan volt, mint egy párduc, amely először
kóstol vért. Ez körülbelül minden, Terry. Ahogy
az első ütés elcsattant, Dan szó nélkül nekiment
a főnököknek. Pedig tudod, ahová Jim Silent ökle
lecsap, ott nem terem fű.

— Ezt valamennyien tudjuk, — vélte Jordan
sokatmondó mosollyal.

— Well, — folytatta Haynes — és mégis olyan
tehetetlen volt Dannel szemben, mint egy pólyás-

baba. Az embernek ludbőrös lesz a háta, ha csak rágondol.

A bozóthán körülbelül száz méternyiről ágrecsegés hallatszott.

„ — Helyezd megint üzembe a vendéglődet, Bill, — kiáltotta Silent. — Shorty Rhinehardt jön!

Rögtön azután Shorty leugrott a nyeregből és a csoporthoz csatlakozott. A „Shorty“ (rövid) gunynév tudatos ironia volt, mert a valóságban szokatlanul magas férfi volt, legföljebb egy-két hüvelyknyivel alacsonyabb, mint Jim Silent. Még arca is felvékonyodott és olyan keserű ráncok huzódtak rajta végig, hogy társai barátságosabb pillanataiban „ecetarcunak“ és „vészholiónak“ titulálták. Silent is rögtön odacsatlakozott a csoporthoz.

— Nem láttad Hardyt? — kérdezte.

— De még mennyire! — mondta Rhinehardt. — És mérget vehetsz rá, hogy most utoljára lovagoltam el hozzá!

— Hát mit akarsz tőle?

— Hogy mit akarok tőle? Csak azt akarom mondani, hogy ez volt az utolsó eset, hogy Elkheadba lovagoltam.

— Miért?

— Utközben háromszor találkoztam egy-egy kerületi rendőrrel és mind a hárman ismerőseim voltak.

— Na és? Mi történt?

— Intettem nekik, úgy barátságosan és nyugodtan. De ők csak dörögtek. Egyikük végignézett föl-alá az uton és amikor megbizonyosodott róla, hogy senki sincs a közelben, odajött hozzám és ahelyett, hogy kezet adna, azt mondja: „Nagyon meg vagyok lepve, hogy Elkheadban látlak, Shorty.“ Erre mondom én: „No és miért? Talán valami baja van a városnak?“ „Nincs semmi baja“ — mondja, — „de te is nemsokára rá fogsz jönni, hogy odakinn a szabadban egészségesebb a levegő, mint benn a városban.“

— Hát ez mi a poklot akar jelenteni? — dűnnyögte Silent.

— Ezzel csak annyit akart mondani, hogy Elkheadban az emberek kissé sokat kezdenek foglalkozni velünk. Nem is csoda. Az utóbbi fél-évben elég sok felfordulást csináltunk.

— Ilyesmit már hallottam tőled, Shorty. De már mondtam azt is neked, hogy ez az én dolgom. Most mondd el inkább, mi van Hardyval?

— Már mondom. Szóval, bemegyek az Express Company irodájába. Amikor Hardy meglát, egyszerre szint változtat. Fölugrik az asztal mellől. Berángat a küszöbön és bezárja mögöttem az ajtót. Azt mondja: „Beszélj, mi a fenének jöttél Elkheadba? Ide hallgass, Shorty“ — mondja — „megörültél te, hogy világos nappal besétálsz Elkheadba?“ „Hát úgy nézek én ki, mint aki megörült?“ — mondom én. — „Shorty“ — sugja ő erre — „lassanként kezdenek a nyomotokra jönni. Neked is és az egész bandának,

veled együtt". „Ne félj csak semmit, Hardy" — mondom én neki — „ugy sem tudnak semmit ránk bizonyítani". „Az ugyan nem fogja megakadályozni őket, hogy tücsköt-békát rám ne hordjanak és csak azt mondom neked, hogy én végeztem az egész dologgal. Nem éri meg az ügy, még ha egy milliót kereshetnék is vele. Már lassanként mindenki kezd tudni mindent Silentről és a többiekről". — Erre mondom én neki: — „Már két éve mindig ezt hajtogatod". — Erre rámnéz, elgondolkozva és részvétteljesen bámul rám, azután egész közel jön és azt mondja: — „Tudod, ki az, aki Silent után nyomoz, mi?" — Mondom én: — „Nem tudom és őszintén kijelentem, nem is érdekel". „Tex Calder!" — mondja ő.

Silent összerázkódott. Keze önkénytelenül a revolver után kapott.

— Azt mondta, hogy Tex Calder?

— Tex Calder és senki más, — jelentette ki Shorty Rhinehard és élvezte a hatást, amelyet közlése előidézett. Silent lehajtotta a fejét és homloka elsötétedett.

— Tex Calder egy számar! — mondta végül. — Több esze lehetne, minthogy utánam szaglász.

— Ugyancsak gyorsan kap a keze a revolverhez ennek a Tex Caldernek, — vélte Shorty.

— Azt magam is tudom, — mondta Silent. — De messze földön én vagyok az egyetlen ember, akinek a keze még gyorsabban jár.

Shorty hallgatott. De hallgatása kötetek helyett beszélt.

— Nos, és mit mondott Hardy a pénzről? — fordult felé Jim Silent.

— Hardy azt mondta, hogy a pénzszállítást elhalasztották. Hogy mikorra, azt nem tudja.

— Miért halasztották el?

— Szerinte azért, mert az Express Company-nál megszagolták, hogy Jim Silent meg akarja támadni a pénzszállító vonatot.

— És Hardy értesíteni fog, hogy mikor jön a pénz?

— Kérdeztem, de ő retirált. Ugy látszik, fel akar ültetni.

— Ostoba voltam, hogy téged küldtelek, Shorty. Magam fogok odamenni és ha Hardy nem pariroz!...

Elhallgatott és közölte a bandával, hogy Elkhedba szándékozik lovagolni. Haynes, aki ilyen esetekben mint hadnagya szerepelt, vette át a parancsnokságot. Silent már éppen a lovát kezdte felnyergelni, amikor hirtelen megállott, megfordult és csöndet parancsolva, felemelte a kezét. A banda tagjai abban a pillanatban elhallgattak. Hal Purvis kiaszott arcával a földre hajolt. Miután azonban néhány pillanatig földreszorított füllel figyelt, felegyenesedett és meg-rázta a fejét.

— Mi az? — suttogta Haynes.

— Tartsd a szád! — sugta vissza Silent. — Ez az átkozott füttyülés! Már megint!

Valamennyiöknek megváltozott az arca. Therry Jordan megrázkódott és halkán maga elé káromkodott. Ez azután megtörte a varázst.

— Csak a fűzfák suttognak, — mondta Purvis.

— Hazudsz! — mondta Silent rekedten. — Hallom, ahogy egyre közeledik.

— Dan Barry halott, — mondta Haynes.

Silent kirántotta a revolverét, azután ismét visszadugta a tokjába.

— Hagyjatok magamra, fiuk, — mondta könnyörögve. — Az ő szelleme üldöz. Ti nem halljátok, mert töletek nem akar semmit!

A füttyülés ismét felhangzott, ezuttal azonban sokkal hangosabbról és közelebbről. Most már a többieknek is meg kellett hallaniuk. Valamennyien kidülledt szemmel meredtek arra. Hal Purvis végre felkiáltott:

— Én is hallottam, főnök! Ha tényleg szellem, akkor engem is üldöz.

Silent hatalmas káromkodással könnyített izgalmán.

— Nem szellem ez! Ez maga a Füttyörésző Dan! És Terry Jordan tiszta hazugságokat mesélt nekünk. A pokolba is, mit jelentsen ez, Terry?

— Én semmiféle hazugságot nem mondtam, — csattant fel Jordan hevesen. — Én csak elmeséltem, amit hallottam. Eszemben sem volt azt mondani, hogy saját szemeimmel láttam, hogy halott.

A fűtyülés elhalkult. Találgatások és magyarázgatások indultak meg a távolban. Jim Silent azonban nyeregbe pattant.

— A Fűtyörésző Dant átengedem neked, Haynes! — kiáltotta. — Én már egyszer megcsapoltam a vérét. És ha ismét az utamba kerül, kénytelen leszek ujabb rovást vésni a revolveremrel

X. FEJEZET.

Milyen erősek a nők?

Jim Silent ellovagolt a bozót között a homályba.

— Nem akarok semmi rosszra célozni, — mondta Terry Jordan, amikor a főnök eltűnt, — de úgy tűnik nekem, hogy kissé sürgősnek találta elhagyni a tábort.

— Meglehet, — felelte Hal Purvis. — De ha te is átélted volna azt, ami Morgannál lejátszódott, te sem csodálkoznál. Ha én volnék a főnök helyében, magam sem tennék egyebet.

— Ha szabad egy megjegyzést tennem, — vélte Shorty Rhinehard — hát én sohasem voltam olyan emberevő, mint a főnök, viszont nem hiszem, hogy volna olyan ember, aki elől így elpucolnék.

— Shorty, — mondta Haynes nyugodtan — mi valamennyien tudjuk, hogy derék fickó vagy. De csak te és Terry csodálkoztok Silenten. Mi többiek láttuk a Fűtyörésző Dant munkában. Mi egy csöppet sem csodálkozunk. Képzeld csak

el, ha itt, a vadonban hirtelen egy fekete párduc-
cal találkozna!

— Én ugyan nem sokat törődnék vele, ha a
Winchesterem nálam volna.

— All right, Terry, de képzeld csak el, hogy
ez a párduc éppen olyan jól tudna bántani a lö-
fegyverrel, mint te magad, — szólt közbe Hal
Purvis.

— Az lehetetlen, — mondta Terry.

— Persze, — vigyorgott Purvis barátságosan.
— De ez a fickó, ez a Dan Barry, ez sem em-
beri... Mi az, hová indulsz, Lee?

Haynes, aki most éppen lovát nyergelte, hát-
rafordult.

— Privát ügyek! Kilduff, amig távol vagyok,
helyettesithetsz. Remélem, holnap estére vissza-
jövök. Az, hogy a főnök közben megérkezzék, ki
van zárva.

Röviddel ezután Haynes galoppban elhagyta
a bozótos helyet és egyenesen a hegyeken keresz-
tül lovagolva, Cumberland farmja irányába igye-
kezett. Eszébe jutott az a Katenek tett ígérete,
hogy Dant megvédi minden veszélytől. Ezuttal
ugyan nem tudta teljesíteni ígéretét, de ez nem
annyt jelentett, hogy elfeledkezett volna róla.
Ahogy lovagolt, a csillagok úgy mosolyogtak rá,
mint szelid női szemek. Tisztában volt azzal,
hogy Kate szereti Barryt. Ha Katet össze tudja
hozni Dannel, a leánynak bizonyára lesz elég
befolyása, hogy Dant Jim Silent üldözésétől el-
térítse.

Haynes egész életében nem értett hozzá, hogy azt az utat kövesse, amelyet általában arany középutnak szoktak nevezni. Így került azután összeütközésbe a mások jogaival. Nem volt durva és erőszakos ember. Egész életében meg tudott volna maradni a rend és a jog korlátain belül, de a jog másként akarta. Ő nyugodtan tűrt mindent, amíg a bíróság elé nem került, amikor azonban hamisan megesketett tanuk a fegyház rácsai mögé juttatták, fellázadt. Két nappal a büntetés megkezdése után megszökött és a vadonba bujdosott. Ott akadt össze Jim Silenttel és a száműzöttek és üldözöttek listája, akiknek neve félelemmel és borzadályal töltötte el a környéket, egy újabb taggal szaporodott.

Már reggeledett, amikor a Cumberland-farm közelébe ért. Hirtelen eltűnt minden sötét emlékezése, amikor az ut hajlásánál váratlanul a gyors galoppban közeledő Kateval találkozott. Megrántotta a gyeplőt és felemelte a kezét. Mindketten mozdulatlanul ültek a nyeregben és egymásra bámultak. A férő szó nélkül feléje nyújtotta a kezét. Kate egy pillanatig habozott, szeme némán és kutatva irányult feléje.

— Azért jöttem, hogy mindent megmagyarázzak, — mondta Haynes rekedten.

— Micsodát?

— Hiszen tudja, szavamat adtam rá, hogy Dan Barrynak a haja szála sem fog meggörbülni!

— Rajta senki sem segíthetett.

— Szóval ön nem haragszik rám?

Erre szünet következett.

— Ujságok vannak az ön részére, — mondta végre Haynes.

A leány mozdulatlan maradt.

— Dan Barryról.

Micsoda változás ment végbe egyszeriben a leányon! A férfi alig tudta pillantását elviselni, annyi kérdő aggodalom volt benne. Lee Haynes türelmetlen markolással huzta be kalapját a homlokába. Egy káromkodás forgott a nyelve hegyén, de összeszorította a fogait, hogy visszafojtsa.

— Hallottam Dan füttyülését.

A leány szája megmozdult, de hang nem jött belőle.

— Öt másik ember is hallotta!

Kate felsikoltott, mintha fájdalomat okozott volna neki. Ez azonban csak a túláradó boldogság kitörése volt. A férfi is megérezte ezt és megrázkódott.

— Husz mérföldnyire innen dél felé történt, a folyó mellett, — mondta végül. — Ha kívánja, megmutatom az utat.

Figyelmesen nézett a leányra. Láta, hogy szeme kétkedően táglul ki.

— Tud bennem bizni? — kérdezte. — Egyszer már csődöt mondtam. De ennek ellenére, tudna bizni bennem?

A leány most kezét nyujtotta feléje.

— Tiszta szivemből, — mondta. — Indulhatunk is.

— Az én lovam mögött már nagy út áll. Egy kis pihenőre van szüksége.

— Akkor visszalovagolunk a farmra, — mondta a leány halk türelmetlenséggel, — ott bekötheti a lovát, amíg elindulunk. Papa is velünk jön.

— Az apja nem jöhet velünk, — mondta a férfi röviden.

— Nem jöhet?

— Lovagoljunk csak a farmra. Utközben majd mesélek önnek. Ha meg akarja találni a Füttyő-résző Dant, akkor előbb néhány emberrel kell találkoznia, akiknek a tábora ott van lenn a pusztaságban.

Elhallgatott, mert borzasztó nehéznek érezte, hogy tovább folytassa.

— Én is ezekhez az emberekhez tartozom, — mondta. — És az egyik közöttük az az ember, akit Dan üldöz.

A leány mélyet lélekzett és hirtelen feléje fordult:

— Kicsoda ön tulajdonképpen, Mr. Lee?

A férfi erősen a szemébe nézett és felelt is, de nem egyenes módon.

— Az ő táborukban az ön apja nem lehet biztonságban.

Most végre kimondta.

— Akkor hát ön...

— Az ön barátja vagyok!

— Bocsásson meg. Ön bizonyára a barátom!

— Az az ember, akit Dan üldöz, — folytatta Haynes — az a vezetőnk. Ha ő parancsot ad rá, akkor négy harcrakész ember veti magát azonnal Barryre.

— De hiszen ez gyilkosság!

— Ön megakadályozhatja, — mondta a férfi. Mert ön az egyetlen, aki Dant a mi nyomunktól el tudja téríteni.

— Értem, — mormolta a leány. — Már megpróbáltam, ami hatalmamban állott, de Dan nem akar rám hallgatni.

— Hallgatni fog önre, — csökönyösködött Haynes — ha megmagyarázza neki, hogy nem egy ember ellen kell küzdenie, hanem hat ellen.

— És ha nem hallgat rám?

Haynes vállat vont. *Leányi Könyvtár*

— Mit kell tehát tennem?

— Ha a cserjéshez érünk, meg fogom mutatni önnek, hol a tábor és én majd előre lovagolok. Egy órával azután, hogy a táborba érek, utánam lovagolhat, de nekik nem szabad megtudniok, hogy én hoztam önt oda. Azt kell mondania, hogy eltévesztette az utját és őrizkedjék attól, hogy kérdéseket tegyen fel, amíg közöttünk van. Ha mindezt betartja, kezeskedem érte, hogy sértetlenül juthat tovább. Meg akarja próbálni?

— Akarom! — mondta a leány hosszú szünet után.

— Nem íél?

A leány csak mosolygott.

— Én teljesen megbízom önben, Mr. Lee.

— Az én nevem, — mondta a férfi egész új és idegen hangon — Lee Haynes.

Megállították a lovaikat és kezét fogtak.

XI. FEJEZET.

Silent bluffol.

Elkhead, amely valamikor nem volt több, mint egy utkeresztezés, nagy jelentőségre emelkedett, amióta a vasutvonal arra huzódott. Egyike volt azoknak a helyeknek, ahonnan a szarvasmarhákat kelet felé küldték. Évente egyszer a város hosszú két utcáját valóságos nagyvárosi élet töltötte be. Csak úgy nyüzsgöttek a marhategyesztők, akiknek zsebe tele volt pénzzel és akik igyekeztek minél gyorsabban megszabadulni tőle. Amikor ez az időszak elmúlt, Elkhead ismét visszaesett álmos semmittevésébe.

Elkhead lakói között Lee Hardy, az Express Company ügynöke, egyike volt a legtekintélyesebb polgároknak. Az állatszállítások lebonyolítása magával hozta azt is, hogy az Express Company gyakran volt kénytelen keletről nagy pénzösszegeket küldeni ügynökeinek. Ennek következtében Hardy pozíciója sokkal jelentősebb volt, semmint azt a városka méretei után hinni lehetett volna. Minderre pedig feltette a koronát,

hogy még egy alkalmazott felett is rendelkezett, aki házának előszobájában a közönségesebb üzleteket bonyolította le, mialatt Hardy személyesen a hátsó magánirodában tartotta audienciáit.

Ebbe a szentélybe lépett be egy szép napon egy férfi, aki, mintha csak csupa derékszögéből lett volna összeállítva, négyszögletes arca, széles, izmos, szögletes vállai voltak, még az ujjhegyei is négyszögleteseknek tűntek. A bizonytalanul mosolygó Hardy hirtelen magán érezte éles fekete szemeinek villanását. A férfi úgy volt öltözve, mint egy cowboy, de egész viselkedésén semmi sem volt abból a felületességből, amely a vadnyugatiakat jellemzi. Egyszerűen megjelelése a küszöbön, elegendő volt ahhoz, hogy Lee Hardyt felrázza megszokott közönyéből.

— Ön ugyebár Lee Hardy? — mondta a férfi.

— Én vagyok, — felelte az ügynök.

— Akkor ön az az ember, akivel beszédem van. Remélem, nincs kifogása ellene...

Becsukta az ajtót és odahuzott magának egy széket. Az első pillantásra látni lehetett, hogy itt nem csak egyszerű beszélgetésről lesz szó. Hardy észrevétlenül úgy helyezkedett el, hogy a szék ne akadályozza őt abban, ha szükség esetén a jobboldalán függő revolverhez akarna nyulni.

— Well, — mondta kedélyesen — várom a folytatást.

— Helyes, — mondta az idegen. — Nem veszem tovább igénybe az idejét, mint amennyire

okvetlenül szükséges. Mindenek előtt: a nevem Tex Calder!

Hardy arcszine elváltozott. Mintha hirtelen szürke por fedte volna el a vonásait. De azért ki-nyujtotta a kezét.

— Örülök, hogy végre megismerhetem, Calder, — mondta. — Természetesen már rengeteget hallottam önről. Ki is ne hallott volna erre-felé? Rögtön küldök egy korty whiskyért. Ön bizonyára szomjas?

Felugrott, de Calder egy kézmozdulattal jelezte, hogy csak foglaljon ismét helyet az asztalánál.

— Egyáltalán nem vagyok szomjas, — mondta kedélyesen.

— All right, — mondta Hardy és hátratámaszkodott a székén.

— Hardy, itt mindenféle komisz dolog történik az utóbbi időben.

— Mi az ördög...

— Vegye csak el a kezét a revolverről, barátocskám!

— De a pokolba is, mit jelentsen ez?

— Kitűnően játszik! — mondta Calder. — Ma azonban nem játszunk színházat. Egy kis barátságos beszélgetésünk lesz, mint üzleti felekhez illik.

— Nekem nincs kifogásom ellene, — mondta Hardy mérgesen. — De mi kifogása van önnek

ellenem? Szívesen hallgatom. Amugy sincs sok dolgom.

— Éppen ez az, hogy — mosolygott Tex Calder — azt szeretném, ha egy kicsit több dolga lenne. Mindenekelőtt közlöm, hogy nem az Express Company küldött önhöz, hanem a saját lelkiismeretem.

— Nem tudom, mire akar kilyukadni?

Tex Calder némán figyelte a házigazdát.

— Ugy látszik, hogy egy idő óta jócskán van pénze, — mondta végül.

— Nem mondhatnám, hogy éppen éhen kell halnom.

— Különféle módok vannak, amelyekkel az ember könnyen kereshet még külön is egy kis pénzt.

— Igen?

— Például ön pontosan tudja, hogy az Express Company melyik vonatokkal küldi ide a pénzszállítmányokat és errefelé akadnak emberek, akik ezt az ön tudását hajlandók busásan megfizetni.

— Ön szeret tréfálni, Calder. És ki jönne számításba, példának okáért?

— Jim Silent.

— Ez ugy-hangzik, mint egy regény, — vigyorgott Hardy. — Csak folytassa. Ugy hiszem, az fog kisülni belőle, hogy Jim Silent engem megvesztegetett?

A felelet oly gyorsan csattant, mint egy felcsapódó pisztolykakas.

— Ugy is volt!

— Istenemre, Calder! ...

— Csak hidegvér! Meglehetősen érdekes bizonyítási anyagom van, pajtás. Akarja hallani?

— Nekem egészen közömbös, hogy önnek mit hazudtak össze, — felelte Hardy.

— Ez megkönnyíti a dolgot. Legyen tisztában vele, hogy minden további nélkül lakat alá teheném és azután nyilvánosságra hozhatnék egyet-mást abból a bizonyítási anyagból, amelyet ön ellen gyűjtöttem. De nincs szándékomban ezt tenni. Fel akarom használni önt arra, hogy az itteni banditák közül egynéhányat hurokra kerítsek.

— Ez a legjobb, nyílt kártyákkal játszani.

— Természetesen.

A detektív egyenesen nekivágott a céljának.

— Van itt a városban négy megbízható emberem. Ketten ezek közül állandóan az irodájánál fognak tartózkodni. Önnek a kisujját sem kell megmozdítania. Semmi más nem kell tennie, csak kísérje látogatóit az ajtóhoz. Ha minden rendben van velük, akkor ön egyszerűen csak annyit mond: „Vizontlátásra, remélem, nemsokára látjuk egymást.” De ha a látogató azok közül való, akiket én keresek, akkor csak annyit mondjon: „Isten vele.” Ennyi az egész. Az én négy legényem azután majd gondoskodik róla, hogy igazában „Isten vele” legyen.

— Mondja csak tovább, — felelte az ügynök.

— Mesélje csak tovább a történetet. A kezdet egész biztató.

— Ugy-e? — helyeselte Calder. — És tudja, mi a történet vége? Az, hogy most idenyujtja a mancsát az asztalon keresztül, kezét ad rá és igent mond.

Előrehajolt. A barátságos pillantás eltűnt a szeméből. Kinyujtotta a kezét Hardy felé. Hardy lázasan utánakapott, megszorította a kezét, azután hátradőlt a székén és hisztérikus nevetésbe tört ki.

— Az nevet legjobban, aki utoljára nevet, — mondta Calder, aki élesen figyelte. — És a szórakozás költségeit a bandita urak fogják viselni.

— Tex, — mondta az ügynök — azt hiszem, most helyes nyomon járt. Én csak annyit mondhatok, hogy átkozottul örülök, hogy ebből a csávából kikerültem. Ezeknek az emberbőrbe bujt ördögöknek egyszer egy „szivességet” tettem és azóta a hatalmukban vagyok. Ma éjszaka oly nyugodtan fogok aludni, ahogy már hónapok óta nem tudtam.

Calder szája szögletében egy alig észrevehető megvető vonás jelent meg, de épp oly gyorsan el is tűnt.

— Még volna valami mondanivalóm. Jim Silentért a kormány tizezer dollárt fizet annak, aki élve vagy halva kézrekeríti. A másik háromért egyenként ötezret. A hirdetmény csak néhány nap múlva jelenik meg. Hardy, ha se-

git nekem ezt a négy gazembert hurokra keríteni, a jutalom ötven százalékát átengedem önnek. Rendben van?

Hardy vonakodó helyeslése most meleg lelkesedésbe csapott át.

— Könnyen keresett pénz lesz, Tex! Szívvel, lélekkel az öné vagyok!

Calder már a kilincsen tartotta a kezét, de még egy percre visszafordult:

— Még valamit, Hardy. Ma reggel mulatságos dolgot meséltek nekem. Még pedig egy kocsmai verekedésről volt szó. A tulajdonost valami Morgannak hívják. Nem tud erről valamit?

— Nem.

— Meséltek egy fickóról, aki egyszerre négy dollárt lyukasztott át revolverlövésekkel.

— Vagy részeg lehetett, aki mesélte vagy hazudott.

— Az az ember, aki elmesélte nekem, mutatott is egy ilyen átlyukasztott dollárt. Azután később ez a csodálatos céllövő verekedésbe keveredett egy hatalmas fickóval, aki kétszer akkora volt, mint ő és ugyszólván feltörölte vele a port a földről. Ahogy mesélik, hátborzongató volt végignézni a dolgot. Pedig állítólag egész vékonydongájú legény. A küzdelemben azonban olyan volt, mint egy tigris.

— Erre magam is kíváncsi lettem volna.

— A nagytermetűre pedig, akit elagyabu-

gyált, pontosan ráillik Jim Silent körözőlevelének személyleírása.

— Ezuttal téved. Tudom, hogy mire képes Silent az ökleivel. Őt ugyan még senki sem agyabugyálta el. És hogy hívják azt a másikat?

— Barry. A Füttyörésző Dan.

Semmi felelet.

— Akárhogy is áll a dolog, — mondta végül Calder — mégis szeretném, ha ez a Dan volna a kísérem. Na, Isten vele.

Egy fejbiccentés, még egy utolsó éles pillantás, azután elment. Lee Hardy utána bámult, azután összeszedte magát és kilépett a házból.

Magabizó nyugalmán azonban még ugyanaznap délután újabb csorba esett. Nehéz lépések dőngtek az előszobában. Valaki anélkül, hogy kopogtatott volna, benyitott az ajtón és Hardy, amikor felpillantott, Jim Silent véasztjósló szemével találkozott. Hardy helytel kinálta meg a banditát, Silent azonban fejét rázta.

— Mit jelentsen ez a két új ember az utcai irodában, Lee? — érdeklődött.

— Két cowboy, aki véletlenül éppen foglalkozás nélkül lézeng. Kénytelen vagyok időnként segíteni itt az embereken.

— Ugy. Shorty Rhinehardt itt volt, Lee?

— Itt.

— És azt mesélted neki, hogy errefelé kezd égni a talaj a lábunk alatt.

— Ugy van.

— És azt is mondtad, hogy fogalmad sincs róla, mikor érkezik az elhalasztott pénzszállítmány.

Hardy villámgyorsan gondolkodott és arra a következtetésre jutott, hogy leginkább valami féligazsággal kerülhet ki a kutyaszorítóból.

— Ma reggel tudtam meg végre azt, amit tudni szeretnék.

Silent érdeklődve könyökölt le az asztalra.

— A szállítmány tizenkilencedikén lesz uton. A vonat száma 98. Érted? Hét órakor érkezik Eikheadba.

— Mennyi?

— Ötvenezer.

— Ez tízezerrel több, mint a multkor volt.

— Ugy van. Ez egy újabb szállítmány, amely a régihez érkezik. Remélem, nincs kifogásod ellene.

Silent vigyorgott.

— Van még valami ujság, Lee?

— Mesélt neked Shorty valamit Tex Calder-ről?

— Igen. Tex talán nálad is jelentkezett?

Hardy csak egy pillanat töredékéig gondolkozott.

— Nem.

— És igaz az, amit Shortynak mondtál?

— Természetes. Az emberek már kezdik összedugni a fejüket. De az is lehet, hogy csak

hirtelen az inamba szállt a bátorságom, amikor Shortyval beszéltem.

— Tex Calder miatt?

— Nos, mi van vele? — kérdezte az ügyek némi aggodalommal.

— Már sok van a rovásán!

— Épp úgy, mint neked, Jim.

Ismét farkasszerű vigyorgást kapott válaszul, ami azonban nem látszott tulságosan vidámnak.

— Hát viselkedj rendesen, Lee. Én majd vigyázok az üzletre, nyugodt lehetsz.

Az ajtó felé indult. Hardy követte. Még egy pillanat . . . elég egyetlen szó és a dolog kész. Ötezer dollárt ér ez az egy szó! Lee Hardy kellemes melegséget érzett a szive körül.

Silent szokatlanul elgondolkozva ment előtte. Tekintetét a földre szegezte. Az ajtónál hirtelen megállott, egy pillanat alatt hátrafordult és egy revolvert tartott Hardy orra alá. Hardy hátraugrott. Két karja a levegőbe emelkedett, olyan magasra, ahogy csak lehetett.

— Nagy Isten, Jim!

— Rühös, hazug kutya vagy! Hallottad?

— Igen! De az ég szerelmére, Jim, ne lőjj!

— Az életed nem ér egy vörös centet!

— Még egyetlen alkalmat adj és becsületesen fogok viselkedni!

Jim Silent arckifejezése villámgyorsan megváltozott. Hardyt előntötte a vér ijedtségében és

mérgében. A bandita egyáltalán semmit sem sejtett. Az egész revolver-jelenet nem volt egyéb, mint üres blöff. Ő azonban bedőlt Silentnek és élete most már tényleg nem ért egy fabatkát.

— Te szerencsétlen örült! — mondta Silent, miközben úgy morgott, mint egy vadállat. — Azt hiszed, hogy bolonddá tehetsz és aztán ép bőrrel szabadulhatsz innen?

— Csak egy próbát tegyél még velem, Jim! Egyetlen egy próbát!

Hardy minden remegése ellenére is vigyázott rá, hogy óvatosan eltompítsa hangját, nehogy az előszobában valaki figyelmessé váljék.

— Nos, rajta! Beszélj, ha az életed kedves!

— Így . . . így nem tudok beszélni, ha az orrom alá tartod a revolvért.

Silent nemcsak, hogy leengedte a revolvért, de még az övébe is visszadugta. Ez mutatta legjobban, mennyire megveti. Hardy félelmében és szégyenében bíborvörös lett.

— Tex Calder volt, — mondta végre nagynehezen.

Silent összerázkódott.

— Mi van Tex Calderrel?

— Nemrég felkeresett és megpróbált velem egy kis üzletet csinálni.

— És csinált is! — mondta Silent vésztiós hangon.

Ezuttal nem irányult revolver Hardy mellé, de ennek ellenére ismét a magasha emelte a kezét és a falnak tántorodott.

-- Isten engem úgy segéljen, nem igaz, Jim! Azt mondtam neki, hogy nem is ismerlek téged.

— És mi igaz a vonattal? A pénzszállitmánnyel?

— Az úgy van, ahogy mondtam. Azzal a különbséggel, hogy a szállitmány már tizen-nyolcadikán jön, nem pedig tizenkilencedikén.

— Hiszek neked. De ha a bolondját járatod velem, elevenen megnyuzlak, barátocskám. Lehet, hogy rajtavesztek, de akkor még mindig elég emberem marad, akik majd nyakoncsipnek téged. Erre mérget vehetsz. Mennyit ígértek neked ezért, Lee? Mennyit érek a magas kor-mánynak?

— Én . . . én . . . nem a pénzről volt szó. Csak már nem merek tovább egy gyékényen árulni veletek.

A bandita megint az ajtó felé fordult. Ugy-látszik, már Hardynak a fejébe szaladt a vér. Keze a derékszija felé kapott. De hirtelen meg-állott. Jim Silent utolsó fenyegetésében sok meg-győző erő volt. Tudta, hogy a rablók összetartá-nak. Megsérthetetlen kötelék volt ez. Így tehát engedelmesen kísérte ki látogatóját a külső szobába.

— Viszontlátásra, öreg fiu, — mondta és barátságosan megveregette Silent vállát. — Re-mélem, nemsokára látjuk egymást!

Calder két alkalmazottja kíváncsi szemmel mérte végig Jim Silentet. Hardy várta, amig

Silent nyeregbe pattant és elgaloppozott, azután visszasietett belső irodájába. Alig tette be maga után az ajtót, leroskadtt a székre, fejét karjára ejtette és bőgni kezdett, mint egy gyerek.

XII. FEJEZET.

A bajtársak.

Tex Calder észak felé űgetett a hegyeken át. Kalapját, ruháját, haját és arcát sűrűn belepte a por. Hosszu mérföldek voltak már mögötte. Lova fáradtan lógatta a fejét, de azért kitarzott. Calder megrántotta a gyeplőt és pihenőül felhuzta egyik lábát a nyeregkápára. Azután cigarettát sodort magának és a füstöt eregetve, összevont szemöldökkel nézegette a völgyben álló fákat. Jim Silent és bandája valahol itt, ebben a vadonban rejtőzött. De akár egy egész hadsereg is észrevétlenül elrejtőzködhetett volna benne.

Tex Calder megsarkantyuzta ponnyját. A sűrűség szélén hirtelen megállott és felszegte a fejét. Ugy tűnt neki, mintha egy halk füttyentést hallott volna. De nem volt biztos a dolgában. Teljes öt percig várakozott, azután végre azt hallotta, amire várt: egy melódiatöredékét, amely csak emberi szájtól származhatott. Calder bólintott, leugrott a nyeregből és átdobta a ló fején a gyeplőt. Belépett a sűrűségbe. A füttyörészés egyre hangosabb és hangosabb lett. Calder a

legnagyobb elővigyázattal kuszott előre egyik főtörzstől a másikig. Silent tábora valahol a közelben kellett, hogy legyen. Minden pillanathan rábukkanhatott valamelyik őrszemre. Minden valószínűség szerint nemsokára olyan közel lesz hozzájuk, hogy kihallgathatja a beszédüket. Ha két vagy három bandita lesz ott, azokat könnyen elfoghatja. Ha többet talál, akkor megmaradhat rejtekében és megkísérelheti a banda újabb terveit kihallgatni. A legnagyobb elővigyázattal haladt tehát előre. Mégis, kis idő múlva úgy érezte, mintha valaki követné. Kétszer-háromszor lövésre készen tartott fegyverrel fordult vissza. De egy moccanás nem hallatszott. Hirtelen azonban valami dobogás ütötte meg a fülét, amely csak lópatáktól származhatott. Ez a hang megszüntette aggodalmait. A következő pillanatban meg kellett, hogy pillantsa a tábort.

Országos Széchényi Könyvtár

— Gondolja, hogy ráakad? — kérdezte mögötte egy fölényes hang.

Hátrafordult. Az első, amit meglátott, egy revolver csöve volt, amely mozdulatlanul rá volt irányítva. A revolver mögött egy keskeny, csinos arcot pillantott meg. Az idegen homlokába egy hollófekete hajfürt esett. Caldernek volt emberismerete. Így tehát észébe sem jutott, hogy a revolverrel szemben védekezni próbáljon.

— Csak egy kicsit barangoltam itt a bozótban, — mondta olyan közönyösen, ahogy csak telt tőle.

— Ugyan, — mondta a másik — inkább olyan színe volt a dolognak, mintha valami meghatározott dologra vadászna. És egyenesen a lovam felé tartott!

Calder igyekezett kieszelni valami kibuvót ebből a csapdából. De semmiféle mód nem kínálkozott. A kéz, amely a nagy fekete revolvert rászegezte, egy milliméterrel sem változtatott az irányán. Az idegen barna szemében olyan kifejezés ült, amely nem tette ajánlatossá, hogy valamilyen támadással kísérletezzék. Tex Calder egész pályafutása alatt először érezte magát tehetetlennek.

— Menj oda hozzá, Bart! — csendült fel az idegen lány hangja, azután érces élességgel Calderhez fordult: — Maradjon nyugodtan!

A detektív ugyanis összerázkódott, mert egy hatalmas fekete kutya bujt elő az egyik fatörzs mögül és figyelve közeledett feléje.

— Ne engedje hozzám azt az átkozott farkast! — kiáltotta haragosan

— Nem bántja, — felelte a másik nyugodtan.
— Dobja a revolverét a földre.

Nem maradt más hátra, mint engedelmességni. Calder eldobta a fegyvert.

— Hozd ide, Bart! — mondta az idegen.

A hatalmas állat lehajtotta a fejét, anélkül, hogy zöld szeme egy pillanatra is elfordult volna Calderről, fogai közé vette a revolvert és odavitte urához.

— Forduljon háttal és tartsa el a kezét a testtől, — mondta Dan.

Calder engedelmeskedett. A szégyen kövé verejtékcseppeket gyöngyöztetett a homlokán. Érezte, hogy egy kéz könnyedén végigtapogatja a zsebeit, esetleg eldugott revolver után kutatva. Megfordította kissé a fejét és inkább kitalálta, mint látta, hogy Dan a saját revolverét visszadugta az övébe. Calder hirtelen megfordult és öklével Dan arcába vágott.

Ami ekkor történt, azt élete végéig nem felejtette el. Dan még kezében tartotta Calder revolverét, de kísérletet sem tett arra, hogy használja. Ledobta a földre. Calder keze möhön kapott utána. Ugyanebben a pillanatban azonban valami megragadta a csuklóját, mint egy harpófogó és akkorát rántott rajta, hogy egész teste megbillent.

— Állj, Bart! — kiáltotta Dan. A hatalmas farkas ugrás közben megállott és harci dühtől lihegve morgott Calder lábánál. Ugyanakkor Dan megkapta a detektív balkezét és nagy erővel hátracsavarta. Calder teljes erejével igyekezett kiszabadulni, de ez éppoly hiábavaló volt, mintha vasbilincseket akart volna szétfeszíteni. Teljesen tehetetlen volt. Most belenézett ellenfele szemébe, amelyben hirtelen egy baljós sárga fény villant fel, amitől hideg futott végig a detektív hátán.

Ez a láng azonban azonnal kialudt. És ellenfele elengedte a kezét.

— Kicsoda ön? — lihegte Calder. Ugyanabban a pillanatban azonban eszébe jutott az igazság. A fűtyülés... a párducos erő és gyorsaság: — Dan Barry! — kiáltotta.

A másik összeráncolta a homlokát.

— Ha tudta, hogy ki vagyok, miért lopódzott utánam?

— Nem ön miatt vagyok itt.

— Ugy. Szóval csak tréfából kuszott hasalva előre, barátom? Azt hiszem, tudom már kivel van dolgom. Az óriás küldte ki önt, hogy utánam kémleljen.

— Melyik óriás? — kérdezte Calder. Nem értette a dolgot.

— Az a fickó, aki Morgannál fejbevert, — felelte Dan. — De annyit mondhatok, barátom, hogy maga fogja megmutatni nekem az utat a táborához. Azzal az emberrel van még valami beszélni valóm!

— Nagy Isten! — kiáltott fel a detektív. — Ön is Jim Silentet üldözi?

Dan figyelmesen vizsgálva nézett a szemébe. Nehéz volt egy olyan tekintetű embert, mint Tex Calder hazugsággal vagy színleléssel gyanúsítani.

— Én azt az embert üldözöm, aki önt utánam küldte, — mondta ismét Dan, ezuttal azonban kevesebb meggyőződéssel.

Calder feltépte az ingét és a belső oldalát kissé kifelé fordította. Egy fémlap vált látha-

tóvá: hivatalos jelvénye. — A nevem Tex Calder, — mondta.

Olyan név volt ez, amelynek a hegyek között mindenfelé csodálatos hatása volt. Dan mosolygott. Egyszerre tíz évvel fiatalabbnak látszott.

— Bart! Ide, mögém! — Az állat bosszusan engedelmeskedett. — Sokat meséltek nekem ön-ről, Tex Calder. Sajnálom, ami történt.

Kezet fogtak, azután Dan felemelte a revolvert a földről és odanyújtotta a detektívnek.

— Ki az, akiről ön az előbb beszélt? — kérdezte Dan.

— Jim Silent.

Dan keze akaratlanul ismét a fegyvere után kapott.

— Az a hosszú fickó?

— Az, akivel ön Morgannál összeverekedett.

Dan szemében ismét megjelent a gonosz csillogás.

— Mióta jár a nyomában? — kérdezte buzgón a detektív.

— Körülbelül egy napja.

— És sikerült valamilyen nyomát felderítenie?

— Nem.

— Gondolja, hogy még errefelé jár?

— Igen.

— Miből gondolja?

— Nem tudom. Itt maradok, amíg vagy a va-

donban feltalálom, vagy ha elhagyja a sűrűséget, akkor könnyen nyomára akadok.

— És honnan fogja megtudni, hogy elhagyta a vadont?

— Nem tudom megmondani, — felelte Dan bizonytalanul. — Valamiről azonban megérezem, ha távolodik tőlem.

— Szóval valami hatodik érzékével? Olyasfajta érzék ez, mint egy vadászkutya szimatja? — kérdezte Calder, de szeme szokatlanul komoly volt. — A nap már lassanként lenyugszik, — folytatta. — Nincs kifogása ellene, ha önnel maradok?

— Odamehetünk az én tisztásomra, — mondta Dan. — Bart majd utánunk hozza a lovat. Bart! Vezesd a lovat!

A farkas szájába fogta Calder lovának lecsüngő kantárját és azon fogva vezette. Calder tágra nyílt szemmel bámulta ezt a színjátékot. De nem volt kedve kérdezősködni. Egy perccel később egy kis tisztásra értek a cserjék között. A tisztáson bőven nőtt a fű és egy csodálatos fekete mén legelészett ott. Sem lasszó, sem más kötelék nem akadályozta szabad mozgásában. Calder odalépett hozzá és néhány kedveskedő szóval felemelte a kezét, hogy megveregesse a fekete nyak selymes szőrét. Sátán fölágaskodott és oldalt ugrott. Az egész állat teste remgett a vad izgatottságtól.

— Hogy tarthat ilyen vadállatot anélkül, hogy megkötné? — kérdezte Calder.

— Nem vad ez, — felelte Dan.

— Dehogynem! Hiszen magához sem enged nyulni.

— Dehogynem. Most majd mindjárt magához enged nyulni. Nyugalom, Sátán!

A mén mozdulatlanul állott, amikor azonban Calder feléje közeledett, valóságos pokoli tűz villant fel a szemében. A detektív megállott.

— Köszönöm szépen az élvezetet! — mondta. — Inkább hajlandó volnék az állatkertben keresztülnyulni a rácson és meghuzni az oroszlán szakállát, mintsem hozzáérni ehhez a fekete ördöghöz.

Dan nekilátott, hogy egy kis tüzet szitson a vacsorához. Calder segített neki. Nem szólt semmit, de egyre forgatta a fejét és csodálkozó pillantásokkal nézegette a mént és Black Bartot.

Hirtelen azt látta, hogy Dan abbahagyja az evést és élesen néz a fák között gomolygó árnyékok felé. A farkaskutya odajött hozzá, egy pillantást vetett ura arcába és halkán dűnnyögött. Amikor nem kapott feleletet, ismét visszahúzódott a helyére. Dan még mindig maga elé nézett. Azután elmosolyodott és elkezdett füttyörészni. Calder fülelt. Különös érzések vettek rajta erőt. Ezek a kísérteties dallamok, mintha a hatalmas hegyvidék hangjai lettek volna, a könyörtelen pusztaság hangjai...

Most hirtelen egy árnyékot vett észre Dan háta mögött. Sátán lágyan odafektette fejét urának vállára. Dan, anélkül, hogy abbahagyta

volna a fűtyülést, végigsimogatta a finom fejet. Sátán azonnal odébbment és néhány lépésnyire ledőlt aludni. Olyan volt ez, mintha mind a két állat „jó éjszakát” kívánt volna urának. Calder nem állta tovább.

— Valamit szeretnék mondani, Dan.

A fűtyülés abbamaradt. A nagy barna szemek kérdően néztek a detektivre.

— Akarok mondani valamit Lee Silentről, amit ön még nem tud. Tízezer dollár jutalom van kitűzve a fejére.

Dan vállat vont.

— A pénz nem érdekel, — felelte.

— Ide hallgasson, — mondta Calder — ha végzünk vele... mert hiszen nincs hatalom a világon, amely őt élve kézre tudná keríteni... megfelezzük a pénzt.

— Ha kezét emel rá, — mondta Dan minden izgatottság nélkül — attól tartok, nem maradunk tovább barátok.

Calder értelmetlenül nézett rá.

— De hát ha nem akarja a fickót megfogni, akkor mi az ördögnek vadászik rá?

Dan ujjával az ajkához nyult.

— Ő megütött engem az öklével. A vér végigfolyt az ajkamon. Megízleltem a saját véremet. Amíg a torkát a kezem közé nem kapom, addig nem tudom ezt elfelejteni.

Most ismét megjelent szemében az a baljós csillogás,

— Ezért nem szabad másnak kezét emelni rá. Érti?

— Értem. Arról meg lehet győződve, — mondta Calder mély meggyőződéssel — és nem is fogom soha ezt elfelejteni. De vannak még más emberek is Jim Silent körül, akik bele fognak avatkozni a dolgokba.

— Ezeket a szegény embereket sajnálom, — mondta Dan szeliden. — Egyikükre sem haragszom, azt a hosszut kivéve.

Calder mély lélekzetet vett.

— Hát nem érti, — mondta végül rábeszélően — hogy ha valamelyiküket lelövi, akkor gyilkossá válik. A törvény üldözni fogja önt és meg is bünteti.

— Így a dolog persze nehezebb, ugy-e? — mondta Dan. — De remélem, hogy elég lesz, ha egy-két fickónak valami emléket adok. Majd csak kezekre és lábakra fogok célozni. Nem szeretnék egyébként kárt tenni bennük.

Calder kétségbeesetten csapta össze a kezét. Black Bart rossznéven vette a gosztust és morgni kezdett.

— Most nem érek rá tovább hallgatni önt, — mondta Dan. — Most el kell indulnom, hogy átkutassam a sűrűséget.

— A sötétben? — kiáltotta Calder.

— Persze. Black Bart is velem jön. Őt nem akadályozza a sötétség.

— Én is önnel megyek!

— Jobb szeretnék egyedül menni. Hátha találkozem vele!

— Ahogy akarja, — mondta Calder. — Előbb azonban hallgassa meg az én tervemet, nem tart sokáig, amig kifejtem.

Mialatt beszéltek, a sötétség egyre mélyebb lett. A tűz hamuvá omlott össze. Az éjszaka elnyelte mindkettőjük alakját.

XIII. FEJEZET.

Vendégségben az utonállóknál.

Amikor Lee Haynes aznap este belovagolt Silent táborába, nem kérdeztek semmit tőle, mert a kérdezősködés nem volt szokásban közöttük. Csak itt-ott egy-egy dörmögés üdvözölte, mert mégis csak ő volt a banda legközkedveltebb tagja. Még maga Jim Silent, ez az örökké mercos ember is szerette ezt a jóvágású fiút.

— Hallottatok ma fűtyörészést? — kérdezte.

Purvis a fejét rázta és Terry Jordan megáldapitotta, hogy Barry ma abbahagyta utálatos dudolását. Azután Haynes is letelepedett a hallgatag vacsorához. Közben figyelmesen fűlött a távolba. Ő akarta legelőször meghallani Kate lovának közeledését. Mégis Shorty volt az első, aki felugrott.

— Lovat hallok közeledni az erdőn keresztül, — kiáltotta.

— Valószínűleg Silent lesz, — vélte Haynes, jól játszott közönnyel.

— A főnök nem szokott ilyen lármát csapni. Ő elővigyázatosabb, — felelte Hal Purvia.

A lódobogás most már egész közelről hallatszott.

— Itt valami baj van, — mondta Shorty izgatottan. — Ugy látszik, valaki besugta a sheriffnek, hogy hol a táborunk.

— Nos, gyerünk, mi ketten majd utána nézünk, — mondta Haynes könnyedén.

Mindketten eltűntek a bokrok között. Rhinehart halkán káromkodott magában.

— Valószínű, hogy mégsem csendőr lehet, — vélte Haynes. — Mert ha ez az ember bennünket üldözne, nem volna olyan ostoba, hogy ekkora zajt üssön.

Alig mondta ki ezeket a szavakat, amikor Kate bukkant fel előttük.

— Szentséges Isten, hiszen ez egy leány! — sugta Rhinehart.

— Ugy látszik igazad van, — erősítette meg Haynes.

— Siessünk vissza a táborba.

— Annak nincs értelme. Hiszen ez a leány egyenesen a tábor felé tart. Legjobb lesz, ha közeledünk feléje. Azt mondhatjuk neki, hogy X. Y.-farmhoz tartozunk és észak felé igyekszünk.

— Jó idea, — felelte Rhinehart. — Már ugyanis legalább három hónapja, hogy nem láttam női szoknyát, — tette hozzá vihogva.

— Hé, megállj! — kiáltott Haynes és kilépett a bozótból. Rhinehart ugyanakkor megragadta a ló gyeplőjét.

— Óh! — kiáltott fel Kate és megállította a lovát. — Kik vagytok ti?

— Istenem, milyen szép! — dűnnyögte Rhinehart őszinte csodálattal.

— Mi az X. Y.-farm emberei vagyunk, — magyarázta Haynes nagyfolyékonyan — és itt ütöttünk tábort éjszakára. Talán eltévesztette az utat, lady?

— Magam is attól tartok. Ugy számítottam, hogy még az éjszaka beállta előtt átjutok az erdőn. Én ugyanis egy embert keresek, aki ebben az irányban lovagolt.

— Jöjjön velünk a táborba, — ajánlotta Haynes. — Talán a fiuk közül valaki utba tudja igazítani. Milyen volt körülbelül az az ember?

— Egy fekete ménen lovagolt és gyakran szokott fűtyörészni. Barry a neve. Általában a Fűtyörésző Dannak hívják.

— Magasságos Isten! — sugta Rhinehart Haynes fülébe.

— Fogd be a szád, — válaszolta Haynes épp cly halkán.

— Idáig követtem a nyomát, — folytatta Kate. — Azután hirtelen elveszítettem. Pedig egész biztosra veszem, hogy itt az erdőn keresztül lovagolt.

— En nem láttam, — mondta Rhinehart szeretetreméltóan — de jöjjön velünk a táborba, lady. Lehet, hogy valamelyikünk talán látta őt utközben. Hogy hívják önt?

— Kate Cumberlandnak, — felelte a leány. A férfi széles vigyorgással levette a kalapját.

— Nagyon örülök, hogy megismerhettem önt, lady. Nevem Shorty. Ez meg itten Lee. Nos, velünk jön?

— Köszönöm... Kissé aggódom...

— Nincs semmi baj. Mi majd utbaigazitjuk. Csak jöjjön nyugodtan.

Előtte mentek a bozóthoz. Kate néhány méternyire mögöttük lovagolt.

— Ide hallgass, Shorty, — mondta Haynes óvatosan letompított hangon. — Hallottad a nevét?

— Na és mi van vele?

— Well, ez a leánya annak az embernek, aki a Füttyörésző Dant felnevelte. Lehet, hogy valaki megmondta neki, hogy Dan üldözi Silentet, de arról fogalma sincs, hogy mi tulajdonképpen kicsodák vagyunk.

— Természetes.

— Na, most fülelj ide: a leány a Füttyörésző Dant keresi, nyilván azért, hogy rábirja a farmra való visszatérésre. Így azután megszabadulunk ettől a fickótól és azt hiszem, egyikünk sem fogja túlságosan sajnálni, hogy nem szaglász majd kopó módjára a nyomunkban.

— Kezdem érteni, Lee. Hiába, mindig okos fickó voltál.

Minden sokkal simábban folyt le, mint ahogy Haynes gondolta. Silent emberei közül egyik sem fogott gyanút. Katenak nem volt szüksége különösebb színjátszóművészetre, hogy biztonságérzetbe ringassa őket. Elképesztően hosszú frázisokat faragtak tiszteletére és mindegyik titokban megigazgatta a nyakravalóját és féltékeny pillantásokkal mérte végig szomszédját. Látszólag Haynes volt az egyetlen, aki ellent tudott állni a varázsának.

Késő éjszaka lovagolt Jim Silent a tisztás irányába. Shorty Rhinehart és Hal Purvis mentek eléje, hogy értesítsék őt a leány jelenlétéről és egyuttal közöljék vele, hogy most valamennyien az X. Y.-farm alkalmazottai. Silent rövid fejbólintással válaszolt. Komor tekintete állandóan Katera irányult. Bemutatták neki Jimet, mint előmunkást és barátságos üdvözlétére a férfi csak egy hanggal válaszolt, amely valami különös keveréke volt a dűnnyögésnek és a morgásnak.

XIV. FEJEZET.

Delila.

Haynes odafordult Katehez:

— Ez az az ember. Csak legyen bátor, — sugta neki. Majd ugyanilyen módon folytatta: — Egyelőre nem tetszik neki a dolog, de ha

megtudja, hogy ön miért van itt, ő is majd megbékél, mint a többiek.

Silent ugyanabban a pillanatban magához intette. Haynes engedelmesen odament.

— Mi van ezzel a leánnyal? — kérdezte Silent röviden.

— Rhinehart nem tett neked jelentést róla?

— Rhinehart egy ökör, mint a többiek is valamennyien. Talán te is nadragulyát ettél, Haynes, hogy beengedted egy nőt a táborba?

— Hát mi rossz van ebben?

— Vigye el az ördög! Már valamennyi fickóra kivetette a hálóját.

— Azért engedtem be közénk, mert a Füttyő-résző Dant keresi.

— Ember, én mondom neked, ne álmodj arról, hogy egy ilyen ostoba leány képes lesz azt a fickót a nyomunkból eltéríteni. Arra csak egy eszköz van: egy rendes darab ólom.

— De Dan és a leány szerelmesek egymásba, — mondta Haynes. — Megfigyeltem őket a Morgan kocsmájában. A leány akár az ujjai körül csavarhatja Dant.

— Lehet, hogy igazad van, — mondta Silent mosolyogva. — Hangja hirtelen rekedtté vált: — Mi az már megint?

Távolról a dombok között egy coyota-farkas üvöltött és mielőtt még a kiáltása elhalt volna, egy újabb hang csendült fel az éjszakából, egy melankolikus füttyülés a távolból.

Haynes Katehoz fordult:

— Talán az az ember lesz az, akit ön keres,
— mondta.

— Én is megyek veletek, — jelentette ki Shorty.

— Én is, — mondta egy harmadik.

Az egész banda hajlandó lett volna velük tartani, de akkor közbeszólt Jim Silent durva hangja:

— Valamennyien itt maradtok, csak a leány megy és Lee.

Morogva visszafordultak és Kate Haynessal együtt eltűnt a sűrűségben.

— Well? — dörögte Bill Kilduff.

— Menjetek a pokolba a kérdéseitekkel, — mondta Silent — de egyelőre tegyétek azt, amit mondtam. Értitek?

— Ide hallgass, Jim, — mondta Hal Purvis, — úgy látszik, azt képzeled, hogy te valami király vagy, mi pedig nyomoruságos rabszolgák, mi?

— Tulságos sok szabadságot engedsz meg magadnak, Jim, — mondta Shorty Rhinehart. Mindez igen haragos hangon folyt. Dühös pillantásokat vetettek Jim Silentre. Valamennyiök keze a revolver körül kotorászott. Silent összefonta a mellén a karjait és egyenesen a szemükbe nézett.

Nem sok időbe telt, hogy mindnyájan elfordították a pillantásukat és zavartan igazgatták

kalapjukat, meg a nyakravalóikat. Silent mo-
solygott.

— Mit akarsz tőlünk? — dünnyögte Bill
Kilduff.

— Azt, hogy fogd be a szád, ha én beszélek
és semmi egyebet.

Düh szikrázott a szemeiből és keresztbefont
karjai idegesen megrándultak. Ha nem tud pa-
rancsolni a kezének, a következő pillanathan
bizonyára már eldördülnek a revolverek. Négy
embere lassanként hátrahúzódott. Ettől vala-
mennyre megnyugodott.

— Most pedig hallgassatok ide, — mondta.
— Elindulunk Haynes és a leány után. És ha
tényleg ráakadnak a Fürtörésző Danra, akkor
elálljuk az utját és megspékeljük egy kicsit
ólommal a bőrét.

*
Országos Széchenyi Könyvtár

A nagy farkaskutya nesztelenül suhant Dan
előtt a homályban a fák között. Már egy órája
voltak uton és Dan csaknem azon gondolkozott,
hogy felhagy a kutatással, amikor Black Bart
hirtelen visszajött hozzá és halkan vinnyogni
kezdett. Dan meglazította a revolverét a tok-
ban. A kutya kissé előreszaladt. Mögötte ku-
szott Barry a homályban, amelyet csak itt-ott
világított meg egy holdsugár. A kutya ismét
megállt és felemelte a fejét. Ugyanabban a pil-
lanatban Dan egy férfit és egy nőt látott köze-
ledni a bozótban. A holdfény most a nő arcára

esett, Dan megismerte Katet. Előtte Lee Haynes haladt.

— Alljatok meg! — mondta hangosan.

Haynes oldalt ugrott. Kezében megcsillant egy revolver. Dan kilépett a fák árnyékából. Black Bart szorosán a sarkában volt és halkan morgott.

Dan látszólag mit sem törődött a revolverrel, amelyet Haynes tartott feléje.

— Dan! — kiáltotta Kate és kitárt karokkal szaladt feléje.

A fiu egy mozdulatot tett és Kate megállott. Dan szeme most Haynesre irányult, aki néhány lépésnyire oldalt állott.

— Bart, vigyázz rá! — kiáltotta Dan.

A farkas odarohant Hayneshez és morogva ereszkedett le melléje a földre. A bandita viszszaadugta a revolvert tokjába. Keresztbe fonta karjait és hátat fordított nekik. Dan csak most pillantott Katere. A lány összerázkódott, mert bár remélte, hogy egy szavára hajlandó lesz hazatérni, viszont arra sem számított, hogy ilyen jeges hidegséggel fog találkozni.

— Hogy kerülsz ide . . . ezzel az emberrel?

— Ez a barátom. Ő segített hozzá, hogy téged megtaláljalak.

— Ha ilyesfajta barátokra volna szükségem és keresni akarnék magamnak egyet, akkor nem felejténém el a revolveremet magammal vinni — mondta Dan megvetően.

A lány könyörgő mozdulatot tett, Dan azonban mozdulatlanul állott, kezét csipőjére támasztva és hangja sem lágyult el.

— Mit keresel itt?

Minden szava úgy érte a lányt, mint egy ökölcsapás.

— Megnémultál, Kate? Mit keresel itt?

— Azért jöttem, hogy téged hazavigyelek.

— Haza? Én otthon vagyok!

— Hogy érted ezt?

— Ez az én fődelem, — mondta az ég felé mutatva.

— Dan, ez az út nem vezet jó véghez!

— Lehetséges. De annyit tudok, hogy ez a fickó meg tudja mutatni nekem az utat Jim Silenthez és most...

Haynes megfordult. Black Bart éppen a pillanatban rövid, mérges morgást hallatott. Dan elhallgatott. Kate látta, hogy hirtelen megmerevedik, az ajkán egy halvány mosoly fut végig és hátraveti a fejét, mintha feszülten figyelne. De a lány nem hallott semmit. Alig egy méternyire állt tőle a flu, mégis úgy tűnt neki, mintha mérföldek ezrei választanak el őket egymástól. Most hirtelen feléje fordult. A lány még sokáig nem tudta elfelejteni azt a sárga csillogást, amely szemeiből feléje lövelt.

— Dan! — kiáltott fel a lány, de annyira lehalkította hangját, hogy az egész nem volt több, mint egy sóhajtás.

— Delila! — vágta oda neki a fiu és egyetlen szökkenéssel beugrott a bozót homályába.

A lány még látta, hogy ugrás közben kibrántja a revolverét, a cső hidegen csillogott a holdfényben, azután kétszer egymásután tűzsugár lövellt ki belőle. Egy fájdalomkiáltás hallatszott, majd az a hang, amikor a golyó vasat talál, azután egy tucat lövés ropogott mögülük a bokorból.

A „Delila” szó égette az agyát. Olyan borzasztó volt ez az érzés, hogy minden más megszűnt mellette. Mint egy vastag függönyön keresztül hallotta a hangokat és kiáltásokat — kissé megfordult és látta, hogy Haynes revolverrel a kezében áll mellette. A farkaskutya fogcsikorgatva ült a férfi mellett és nem engedte, hogy megmoccanjon. Most hirtelen emberek rohantak ki a sűrűségből a tisztásra. Messze, messze, az erdőben egy éles fütty harsant fel. A farkas abban a pillanatban ott hagyta foglyát és elrohant Dan után.

XV. FEJEZET.

Kereszteződő utak.

Amikor Black Bart ura füttyének engedelmeskedve elrohant, Kate is magához tért tompa ájultságából és zokogva szaladt utána. Hangozsan kiáltotta Dan nevét, de Silent utána ugrott és megkapta a karját. A lány felsikoltott,

de hasztalan igyekezett szorításából kimene-
külni.

— Ne menjetek utána! — kiáltotta Silent az
embereinek. Majd Kate felé fordult: — Maradj
nyugodtan, lány!

Lee Haynes megkapta Silent vállát és elrán-
totta. Keze görcsösen markolta revolverének
agyát.

— Vedd le a kezedet a lányról, Jim! — mon-
dotta.

Silent nem kevésbé dühösen meredt rá. Az ő
keze is a dereka felé nyult. Baljával azonban
még mindig szorosan fogta Kate csuklóját.

— Semmi esetre sem a te parancsodra, Lee!

— Átkozott! Engedd el a lányt!

— Istenemre, Haynes, túl sokat engedsz
meg magadnak!

De egyikük sem vette elő a revolverét. Mind
a ketten tudták, hogy az az életükbe kerülhet.
Bill Kilduff közéjük ugrott és elválasztotta őket
egymástól.

— Nem elég sok baj van a nyakunkon, hogy
még egymással is hajba kell kapnotok? — kiál-
totta.

Kate igyekezett kiszabadítani magát az őt
fogva tartó marokból. Nem akart elmenekülni,
csak Haynes mellé akart kerülni.

— Ez a ti barátságtok? — kiáltotta. Hangja
szinte elfult a fájdalomtól és a gyűlöletől. —
Ide hoztatok, hogy csalétek legyek. Dan szá-
mára? Hallgassatok ide! Valamennyien! Dan

elmenekült elöletek és vissza fog jönni! Mert ezt nem fogja elfelejteni nektek!

— Hallod? — mondta Silent Haynesnek. — És ezt a furiát engedjem szabadon?

— Silent, — válaszolta Haynes — te nemcsak a lányt tévesztetted meg, hanem engem is aljas helyzetbe hoztál és ezért előbb-utóbb feladni fogsz!

— Éjjel-nappal, télen-nyáron kész vagyok veled kiállni. Rhinehart! Purvis! Vigyétek a lányt a táborból. Nekem még beszédem van Leével.

Az emberek szótlánul engedelmeskedtek. A főnök magára maradt hadnagyával. Mereven bámultak egymásra. Azután Silent lassan előre lépett és feléje nyújtotta a kezét.

— Lee, — mondta nyugodt hangon — tartozom neked egy bocsánatkéréssel és ezt most meg is adom.

— Nem fogadom el a kezedet, Jim.

— Azt hiszem, tényleg okod van rá, hogy dühös légy rám, Lee, — mondta Silent. — Lehet, hogy túl sietve igyekeztem azt a tromfot kijátszani. De sohasem volt szándékomban téged becsapni. Csak arra gondoltam, hogy ezen az úton megszabadulhatok a Fűtyörésző Dantól. Ezért nyultam ehhez az eszközhöz, anélkül, hogy gondoltam volna rá, hogy te kezeséget vállaltál a lányért.

Haynes figyelmesen vizsgálta főnökét.

— Bár csak tudnék a gondolataidban ol-

vasni, — mondta végül. — De hajlandó vagyok elfogadni a becsületszavadat arra, hogy tényleg meggondolás nélkül tetted.

Vonakodva kezét fogott Silenttel.

— És mi legyen a lánnyal, Lee?

— Vissza akarom küldeni az apjához. Nem nagy dolgom megmutatni neki a helyes utat.

— Hát nem látod be, hogy ez lehetetlen?

— Jim! Tréfálsz velem?

— Ugy beszélek veled, mint saját magammal. Ha a lányt elengedjük, az egész környezet a nyakunkra zúditja.

Haynes némán maga elé bámult.

— És minthogy nem engedhetjük el, — folytatta Silent — nem marad más hátra, mint hogy magunkkal hurcoljuk.

— Becsületszavadra nem tudsz más kiutat?

— Te talán tudsz?

— Ha például megigérné, hogy befogja a száját? . . .

— Vajjon megigérheti-e egy leopárd, hogy kibujik a bőréből, Lee? Nincs az a mód, amivel nőket hallgatásra lehetne bírni.

— De hogy cipelhetünk magunkkal egy lányt?

— Hiszen nem fog örökké tartani. Ha ezzel a tizennyolcadiki dologgal végzünk, ugyis dél felé kell vonulnunk. Akkor azután futni hagyhatjuk.

— De a haja szála sem fog meggörbülni, amíg közöttünk van?

— Itt a kezem rá, Jim.

— És hogy fog majd velünk lovagolni?

— Erre is gondoltam már. Elkheadből hoztam magammal Purvis számára új felszerelést, nadrágot, lábszárvédőt, ingeket. Purvis kistermetű, úgyhogy a holmi éppen rá fog illeszteni a lányra.

— Tényleg, nincs más megoldás, Jim?

— Rádbizom a döntést. Isten a tanum, hogy nincs nagyon inyemre, hogy egy nőt cipeljünk magunkkal.

XVI. FEJEZET.

Hármasban.

Tex Calder takarójába burkolózott, Dan Barry szemére azonban nem jött álom. Amikor a detektív mély lélekezése elárulta, hogy alszik, Dan felugrott a helyéről és fel-alá kezdett járni a tisztáson. Black Bart, amely előbb szorosan nyomon követte, most leült a hátsó lábaira és szomorú pillantással nézte urát. A mén fülét hegyezte, mintha minden pillanatban valami parancsot várna. Egyszer-kétszer egész halkán felhorkantott. Végre Dan fáradtan leereszkedett melléje.

Hirtelen valami hideget és nedveset érzett az arcán. Felébredt bóbiskolásából és Black

Bart sárgás-zöld szemét érezte magán. A kutya lihegett, mintha hosszú futás volna mögötte. A szájában tartott valamit, amely most Dan ölébe hullott. Kate Cumberland kesztyűje volt. Kicsi kis keztyű és az a kéz, amelynek formáját a lány bőr hiven visszaadta, mégis elég erős volt ahhoz, hogy egy férfi szívét jeges szorításával megmarkolja. Dan leejtette a kesztűt, mindkét kezével megfogta Bart szőrös fejét.

— Bart! — suttogta Dan. — Azt akarod, hogy megrepedjen a szívem, öreg fiu?

A kutya még szorosabban törleszkedett urához, hogy nagy, szomorú szemének pillantása alól kibujjon.

— Delila! — suttogta Dan. Azután mind a hárman egy hang nélkül pihentek virradatig.

Amikor felkelt a nap, Dan megérintette a detektív vállát.

— Ideje lesz indulni, — mondta, amikor Calder felegyenesedett.

— Mi lesz most? Átkutatjuk a sűrűséget?

— Silent már nincs itt.

Calder felegyenesedett.

— Honnan tudja?

— Már nincsenek itt a közelben, csak ennyit tudok.

Calder elkomolyodott.

— Lehetséges, hogy igaza van. Mindenesetre lelovagolunk a folyó partjáig. Ha Silent ma reggel utnak indult, akkor majdnem biztosra

veszem, hogy a folyón keresztül a vasut felé lovagolt.

Husz perccel később már nyereghen ültek. A nap még nem is emelkedett magasra, amikor a folyó partjához értek. Black Cart hirtelen megállott és vinnyogni kezdett. Szabad szemmel is azonnal észrevették hét nyerges ló nyomát, amely a domboldalon lefelé vezetett és keresztezte a sekélyes folyóágyat. Calder csodálkozó szemekkel fordult Dan felé.

— Ismét igaza volt, — mondta. — De miért állt meg itt a kutya? Honnan tudja, hogy Silentet üldözzük?

— Nem tudom, — felelte Dan. — Talán sejti.

— Nem lehetnek messzire előttünk, — vélte Calder. — Még ma este elérhetjük őket.

— Abból semmi sem lesz, — felelte Dan. — Én ismerem Silent lovát, lovagoltam is rajta. Ha a banda többi tagjainak is olyan lovuk van, akkor az ön ponnyján sohasem érjük utól őket.

— Hát ha ma nem is, de két napon belül utolérjük őket, — válaszolta Calder. — Hét ló nem haladhat olyan gyorsan előre, mint kettő.

Követték a nyomokat és áthaladtak a folyón. A detektív fejébe vette, hogy Jim Silent a vasutvonal felé tart és a következő napon kétszer is meggyőződtek róla, hogy helyes nyomon járnak. Két emberrel is találkoztak, akik látták Jim Silent bandáját, de elbeszélésük szerint még messze előttük járhattak. Erre az értesülésre azután a detektív olyan gyorsan kez-

dett lovagolni, ahogy csak tudott, dél felé azonban ponnya teljesen kimerült és noha Sátán a fáradtság legkisebb jelét sem mutatta, kénytelenek voltak tempójukat közönséges ügetésig mérsékelni.

XVII. FEJEZET.

Párduckörmök.

Az est leszállt és még mindig messze voltak a bandától. Amikor besötétedett, a sűrű fák között félig elrejtőzve egy házat pillantottak meg. Calder ponnya már csaknem összeropant és ezért elhatározták, hogy az éjszakát itt fogják tölteni. Kiáltásukra egy idősebb férfi jött ki a házból és mialatt lenyergeltek, közölte velük, hogy őt Sam Danielsnek hívják. De úgy látszik, nem volt kíváncsi vendégei nevére, nekik pedig nem volt kedvük kérdezetlenül felvilágosításokat adni.

Sam Daniels láthatóan nem tudta levenni szemét Sátán gyönyörű külsejéről. Előlről, hátulról, oldalról nézegette a mént, mialatt Dan a nyugati vidékeken szokatlan gondossággal foglalatoskodott körülötte. Végül az öreg nem állhatta meg, hogy ki ne nyujtsa kezét a mén felé.

Calder véletlenül a közelében állott. Sikerkült tehát még idejében elütnie a kinyujtott kart és visszarántani az öreget a veszélyes zónából.

Daniels felesége kissé hidegen fogadta a vendégeket. Elmondta, hogy fia, Buck hazajön vacsorázni, de már olyan sokáig maradt el, hogy nem várnak rá tovább. A vacsorának csaknem végére jártak már, amikor Buck belépett a szobába. Az idegeneket közönyös kézmozdulattal üdvözölte és anyja néinán tolt eléje egy teli tányért. Hatalmas termetű fickó volt, szemtelen tekintetű fekete szemekkel. Miután megvacsorázott, leereszkedően elkezdett mesélni valami történetet, amelyben különösen egy rosszindulatu musztang játszotta a főszerepet, amelyen előző nap fogadásból lovagolt.

— Minthogy a lovakról beszélsz, Buck, — mondta az apja, — odakinn az istállóban áll egy mén, ha azt látnád, a szemed kiesne a csodálkozástól. Gyorsabbnak látszik, mint az ola-
jozott istennyila. És a ló mellett fekszik egy kutya, amely mintha a farkas édestestvére volna. Ilyent még életedben nem láttál!

Buckon hirtelen nagy változás ment végbe, látni nem lehetett, de érezni igen. Dan keze észrevétlenül megmarkolta revolverének agyát. Buck abban a pillanatban feléje nézett. Hosszan és kutatva meredt Danra. Egy dolog bizonyos volt: a ló és a kutya említése új és különös gondolatokat ébresztett Buckban.

Amikor a két ember felment a szobájába, — úgy nem volt részükre és így saját takarójukkal kellett megelégedniök — Dan kinyitotta az ablakot és fűttyentett. Abban a pillanatban

egy fekete árnyék surrant be az ablakon keresztül.

Calder összerázkódott és halkan káromkodott. Dan intett neki, hogy halkan beszéljen.

— Nincs semmi baj, — mondta — csak ezek az emberek, Daniels és a fia, érdekelnek kissé engem.

— Valami baj van velük?

— Nem tudom.

— Miért fütyült ennek az átkozott farkasnak? Idegessé tesz ez a bestia.

— Hagyja békén, — mondta Dan. — Csak akkor érzem nyugodtan magamat, ha Bart mellettem van.

Calder nem tett további megjegyzéseket, becsavarodott a takarójába és csaknem abban a percben szuszogva álomba merült.

Amikor Dan a nyugodt lélekzetvételt halotta, halkan ismét felegyenesedett. Bart abban a pillanatban mellette termett. A fiu megvergette az állat fejét és az ajtó felé mutatott.

— Vigyázz! — suttogta.

Azután ismét visszafeküdt és ő is rögtön elaludt.

A szomszédos szobákban a Daniels-család lefekvéshez készülődött. A ház vékonyfalú és rosszul épített volt, úgyhogy minden neszt pontosan lehetett hallani. Azután órák multak el halotti csöndben. De nem sokkal derengés előtt, amikor a legmélyebb a sötétség, oda-

künnről, a folyosóról egy halk, nyikorgó nesz hallatszott. Alig volt észrevehető és hosszú szünetek voltak közben, Black Bart azonban rögtön fölemelte a fejét az ajtó felé. Most egy újabb nesz hallatszott, ez is egészen halkan és szabályosan. Az ajtó alig észrevehetően megmozdult. Emberi szem észre sem vehette volna ebben a koromsötétségben, de a farkas meglátta. És pontosan látta egy emberi alak körvonalait is az ajtóban. Az ember egy lámpást tartott a kezében, amely valami szövetbe volt bugyolálva, de a ráncok közül egy vékony fénysugár tört keresztül és megcsillant egy revolver csövén. A jövevény egy lépést tett előre. Nem okozott nagyobb zajt, mint egy lehulló levél, de ép ilyen nesztelenül lopakodott Black Bart is az ajtó felé. Az ember még egy lépést tett előre, akkor hirtelen a szoba homályából egy sötét árnyék zugott feléje. Fehér vadállati fogak villantak fel előtte. Felemelte a kezét, hogy a torkát védje. A fogak belevágódtak a karjába, egy nehéz test zuhant rá, nekivágta a falnak, úgyhogy a földre roskadt. A revolver és a lámpás csörögve a padlóra zuhant. A kendő, amelybe a lámpa csavarva volt, szétbomlott és a szobát abban a pillanatban vakító fény öntötte el.

Calder revolvért kapott a kezébe, de anyyira meg volt lepve, hogy meg sem moccant. Dan viszont már a földön kinyulva fekvő Buck Daniels fölött állott és revolverével sakkban tartotta.

— Engedd el, Bart! — parancsolta. A távolban valaki felkiáltott. Ez valószínűleg az öreg Daniels lehetett. Dan leengedte a revolverét.

— Álljon fell — vezényelte.

Hatalmas ellenfele lassan feltápáskodott a földről és szorosan a fal mellé állott. A vér patakokban folyt megsebesült karjából.

— Calder, legyen olyan jó és szakitson le egy darabot abból az öreg ingből és tartsa sakkban a fickót revolverével, amíg bekötözöm.

Mielőtt azonban még Calder megmozdulhatott volna, az öreg Daniels jelent meg az ajtóban, nehéz Colt-revolverrel a kezében. Villámgyorsan emelte fel a fegyvert, de Dan még gyorsabb volt. Ökle lesujtott az öreg csuklójára és a Colt leesett a földre. Sam Daniels utána nyult, de Buck odakiáltott neki:

— Vége a játéknak, apám! Ez az öreg itt Tex Calder.

Sam Daniels összecsuklott, mintha golyó találta volna. Fehér lett, mint a fal. A Füttyörésző Dan szó nélkül hátat fordított neki és folytatta Buck szétmarcangolt karjának bekötözését.

— Az Istenért, Buck, — jajgatott Sam — mit kerestél itt a szobában?

— Ugyanazt, amit te is megtettél volna, ha lett volna merszed. Ez itt Tex Calder, ez pedig Dan Barry! Jim Silent nyomában vannak és ebben szerettem volna egy kicsit megakadályozni őket.

— Honnan ismersz bennünket? — kérdezte Calder.

— Én elmondtam a magamét, — válaszolta Buck makacsul. — Csináljatok, amit akartok, de többet nem szedtek ki belőlem.

— Ugy látszik, Silent bandájához tartozik, — mondta Dan Caldernek.

— Buck, az Isten szerelméért, mondd nekik, hogy nem tudsz semmit Silentről! — kiáltotta az öreg. — Ha Elkheadba visznek, akkor kötelek kapsz a nyakadba!

— Ugyan apám, mit gondolsz, talán térden fogok csuszni előttük?

Calder kissé félrevonta Dant. De revolvere továbbra is Buckra irányult.

— Mit kezdjünk a fickóval, Dan? Ha Elkheadba visszük, abba kell hagynunk az üldözést.

— Ha Elkheadba visszük, az öregnek megszakad a szive.

— De Buck a bandához tartozik, ez holtbizonyos!

— Ha Silentet kézrekerítjük, a bandából úgy se marad meg semmi. Ez a fiú még fiatal, Tex. Lehet, hogy még megjavul. Nem hinném, hogy már régen árulna egy gyékényen Silentet.

— De nem engedhetjük egyszerűen futni? Ennek semmi értelme nincs.

— Én nem törődöm az értelemmel. Én csak az öreg Samre és a feleségére gondolok.

— És mi lesz, ha futni hagyjuk?

— Akkor a mienk lesz az utolsó csepp vérig.

— Az egész vidék tele van itt emberekkel, — mondta Calder összevont szemöldökkel — akik titokban támogatják Silent bandáját, mégis lehet, hogy önnek van igaza, Dan.

Odalépett a fuhoz.

— Buck, — mondta — te is tisztában vagy vele, hogy ez a mai dolog elég ahhoz, hogy az akasztófára juttassunk. Mert ha a bíró futni hagyna is, a lincselők ennek ellenére nyakadba akasztanák a kötelet.

Buck továbbra is megmaradt közönyös hallgatásában.

— Mit szólnál hozzá, hogyha szabadon engednénk?

Buck megrázkódott. A vér előntötte arcát.

— Dan Barry tanácsára teszem, — mondta Calder. — Dan úgy véli, hogy még becsületes ember válhat belőled. Mondja, igaz szavadra, ha még egy utolsó lehetőséget adok neked, hajlandó vagy szakítani Silenttel és bandájával?

Buckot ez a hirtelen fordulat megtörte és teljesen kihozta a sodrából. Csak dadogott, de nem tudott szavakat találni. Calder sarkonfordult.

— Dan, — mondta — már virrad, ideje, hogy nyergeljünk.

Amikor már a nyeregben ültek, Buck odalépett Danhoz. A szégyenkezés, a büszkeség és a hála bizonytalanná tették a hangját.

— Nem vagyok nagy szónok, — mondta — de köszönöm önnek! Érti? Önnek!

Bizonytalanul feléje nyujtotta a kezét. Dan erősen megszorította a feléje nyujtott kezét.

— Na, nincs semmi baj, mondta barátságosan. — Néha még az én Sátánom is megbotlik. Sok szerencsét a jövőre, pajtás.

Sátán egy gyeplőrántással trappolni kezdett. Calder már előrement ponnyjával. Buck Daniels mozdulatlanul állott és utánuk bámult. A szeme tele volt könnyel.

XVIII. FEJEZET.

Kain megöli Abelt...

Kettőjük előtt alig néhány mérföldnyire lovagolt Jim Silent hat társával egy domboldalon fölfelé. Egy intésre a menet megállapodott. Kate Cumberland lenézett a völgybe, amely lábai alatt terült el. Egy mérfölddel odébb, a barna pusztaságon keresztül egy ezüstös csík huzódott végig: a vasutvonal. Közvetlen előttük egy alacsony, vörös téglatetejű épület emelkedett. Ez volt az állomás. A ház előtt az ezüstös vonal kissé kiszélesedett: ez volt a tolatóvágány. Kate most a banditákra nézett. Azok összecsoportosultak főnökük körül, hogy meghallgassák a végső utasításokat. Végre elkészültek a haditervvvel. A férfiak fekete álarcokat kötöttek fel és Haynes

Katere is adott egy álarcot. Azután erős galoppban lefelé indultak a domboldalon.

Az állomás előtt megálltak. Mindenki a lóva mellett maradt, csak Lee Haynes ugrott le a nyeregéből és energikusan bekopogtatott az ajtón. Egy őszszakállu ember nyitott ajtót, pipával a fogai között. Haynes nekiszegezte a revolverét a mellének. A férfi két keze magasra emelkedett és a pipa kiesett a szájából.

— Ki van még odabenn? — kérdezte Haynes.

— Egyetlen lélek sem, — dadogta az ember. — Ha pénzt akartok, semmit sem fogtok találni, amiért fáradni érdemes volna.

— Nem akarunk pénzt, téged azonban fel fogunk használni, kedvesem — mondta Haynes. — A hajad szála sem fog meggörbülni, de leszel szives a váltót átállítani és ha a vonat közeledik, jelt adni a vörös zászlóval. A többi a mi dolgunk. Most pedig leeresztheted a kezedet, öreg!

A férfi egy pillantást vetett Haynesre és az álarcos lovasok bandájára, azután szó nélkül az ajtó mögé nyult és előszedte a vörös zászlót. Haynes vele együtt ment végig a vonalon, addig a helyig, ahol a tolatóvágány elágazott. Meggyőződött róla, hogy az öreg átállítja a váltót, azután visszakísérte foglyát az állomáshoz, hogy szemmeltartsa, vajjon rendesen megadja-e a jelet a megállásra. Két másik lovas időközben behatolt a táviróirodába, összekötözték a távirdászt, felpackelték a száját, a műszereket pedig ezer

darabra törték. Purvis és Jordan átmentek a sineken és elrejtőztek egy bokorban. Nekik az volt a parancsuk, hogy amint a vonat megáll, lőjenek az ablakokra. Shorty Rhinehart és Bill Kilduff az állomásépület közelében helyezkedtek el. Nekik azt kellett megakadályozniuk, hogy az utasok ki ne szállhassanak a vonatból. Haynes dolga volt arról gondoskodni, hogy a lokomotiv kazánját víz alá helyezzék. Silent magának tartotta fenn, hogy felrobbantsa a podgyáskocsi páncélos pénzszekrényét. Erre a célra egy dinamitrudat hozott magával.

Most hosszas várakozás kezdődött. Lassan multak a pillanatok. Kate látta, hogy Silent kétszer is az órájára néz és összeráncolja a homlokát. A vonat láthatólag késett. Talán fel is hagy-
nak az egész támadással... Ekkor egy távoli zümmögő nesz ütötte meg a fülét.

Visszafojtotta a lélekzetét és figyelt. Félre-
ismerhetetlen halk hang volt ez, valami vibrálás, amelyet inkább érzett, mint hallott az ember. A vasutas elfoglalta előíráshozos helyét.

A vonat most minden pillanatban nagyobbodott és már feltűnt egész hatalmas tömege, ahogy a sineken közeledett. A vasutas vörös zászlója fel-
emelkedett a levegőbe. Kate lehunyta a szemét. A vonat eldübörgött előttük, sziszegve és puffogva áradt a gőz, a fékek nyikorogva fogták a kerekeket... hangos ordítás... valahol egy pisztolysortűz ropogása... most végre felnyitotta a szemét és látta, hogy a vonat közvetlen előtte rászalad a

tolatóvágányra és megáll. Kilduff és Shorty a bózóban hasalva tüzelt. A podgyázkocsi előbb volt, mint ahogy Silent számította. Most Haynes-szel együtt előreszaladt a sinek mentén a mozdony irányában.

A mozdonyvezető és a fűtő sietve leugrottak a gépről és feltartották kezeiket. Haynes neki-szegzett revolverrel kényszerítette őket, hogy kiszedjék a tüzet a kazánból és vizet engedjenek helyébe. Ez azért történt, hogy a vonat ne folytathassa útját és ne alarmirozhassa a hatóságokat. Silent már csaknem elérte az első podgyázkocsit, amikor a tolóajtó felnyílt és két ember fegyverrel a kezében jelent meg a nyílásnál. Lövések dördültek el. Silent lebukott a földre. Még esés közben eldördült a revolvere, a podgyázkocsi emberei közül az egyik vad kiáltással a magasba vágta a kezét és hanyattesett a sinekre. Társa még kitartott a helyén és fegyvere tovább szórta a golyókat arrafelé, ahol Jim Silent lebukott. Silent revolvere még kétszer emelkedett a magasba és a második férfi is, mint egy zsák esett össze a podgyázkocsiban.

A hatalmas sistergés és magasra emelkedő gőzoszlop mutatta, hogy Haynesnek sikerült eloltania a kazán tüzét. Silent nem törődve a holttestekkel, felugrott a podgyázkocsira. Egy perccel később kihajította a hivatalnok testét az ajtón. A férfi arccal esett a földre, mint egy zsák, azután — és talán ez volt a legrémesebb része az egész színjátéknak — nagynehezen, kezével-

lábával kapaszkodva, kinlódva mászott a földön. Kate odaszaladt hozzá és melléje térdelt.

— Sulyosan megsebesült? — kérdezte izgatottan. — Hol érte a golyó?

A férfi tehetetlenül nyúlt el a földön és levegő után kapkodott. Megpróbált beszélni, de szó helyett csak véres tajték jött ki a száján. Kate rögtön tudta, hogy a tüdejét lőtték át.

Most egy erős kéz kapta meg Kate vállát és egy rántással felegyenesítette.

— Rohanjon! Rögtön felrobban a dinamit! — ordította a fülébe Silent.

A lány felugrott. Ugyanabban a pillanatban hatalmas dördülés hallatszott a podgyáskocsi belsejéből. A kocsi oldalfala felpattant, a tető egy darabja a levegőbe repült és dübörögve zuhant vissza. Silent berohant a füstbe, Haynes, Purvis és Kilduff pedig rögtön odaálltak a kocsi mellé. Egymásután vették át a nehéz kis pénzeszsákokat, amelyeket főnökük lenyújtott nekik.

Két perccel a robbantás után a zsákmány már el volt helyezve a nyeregtáskákban. Silent egy füttyel visszahívta Terry Jordant és Shortyt posztjukról, Katenek vissza kellett kapaszkodnia lova nyergébe és a vonatrablók a következő percben már vad galoppban lovagoltak ismét felfelé a domboldalon.

Zürzavaros kiáltások hallatszottak mögöttük. Időnként fegyverropogás is hallatszott, de a golyók eltévesztették céljukat és a kis lovascsoport nemsokára kikerült a lőtávolságból.

XIX. FEJEZET.

Kemény legények.

Gus Morris sheriff már körülbelül tiz éve látta el hivatalát. De voltak emberek, akik azt emlegették, hogy ez alatt a tiz év alatt egyetlen komoly letartóztatás sem történt, sőt olyan kritikusok is akadtak, akik célozni mertek arra, hogy Morris kerületében az utonállók mestersége különösképen virágzik. Mielőtt még Gus Morris hivatalába jutott volna, volt egy vállalkozása, amelyben egy vegyeskereskedés, egy kocsmá és egy fogadó kombinálódott. Tulajdonképpen csak a nevét adta hozzá, mert az üzem valóságos vezetője, vezérigazgatója, könyvelője, levelezője, szakácsa, sőt szükség esetén kiszolgáló pincére is leánya, Jacqueline volt. A lány egy közönséges kocsmát vett át, amely a tetejébe még rosszul is ment. Csak az energiájának volt köszönhető, hogy az lett belőle, ami lett.

A fogadó istállójából Dan és Tex Calder jött ki. Ez a vasuti rablótámadás utáni estén történt. Silent sikerült elmenekülése után két órával érkeztek a bűntett színhelyére. A mozdonyvezető és a fűtő lázasan dolgozott a vízzel megtelt kazán kitisztításán és újabb gőz felszításán. Tex egy pillantást vetett az Express Company két agyonlőtt alkalmazottjának holttestére, néhány szót váltott a vonatvezetővel, azután az utasok viharos és bőbeszédű felvilágosításainak azzal vetett véget, hogy szótlánul megfordította a lovát és elügetett. Egész nap szótlán és rosszkedvű

maradt. Sulyos csorba esett hírnevén, mert a banditák az alatt követték el tettüket, mialatt ő a nyomukban volt. Csak most, mikor Dannel együtt elhelyezte az istállóban a lovakat, most nyitotta ki először a száját.

— Dan, hallgass ide. Én a törvény szolgálja vagyok és Morris is az kellene, hogy legyen, még sem fogok egy szót sem beszélni előtte. Biztosra veszem, hogy egy malomban őrl az utonállókka. Tehát jól vigyázz rá: vándorló cowboyok vagyunk. Remélem, sikerül valamit megtudnunk arról, hogy merrefelé keressük Silent bandáját. Vigyáznunk kell, nehogy gyanut fogjon, mert bizonyára azonnal értesíti Silentet, hogy itt vagyunk. Akkor pedig inkább mi leszünk a vad, mint a vadász.

Amikor a házba beléptek, vagy tiz-tizenkét ember ült az asztalnál. A sheriff üdvözlően intett feléjük a főhelyről.

Amikor Tex Calder átment a szomszéd szobába, hogy széket hozzon be és Dan is utána indult, hogy segítsen neki, észrevette, hogy a sheriff jelt ad egy embernek.

— Tex, — mondta Dan halkán, amikor egymás mellé leültek az asztalhoz — mikor a szomszéd szobában voltunk, a sheriff odaszólt az egyik embernek, aki eltávozott innen, mire mi visszajöttünk. Nem gondolod, hogy Morris felismert bennünket?

Calder elgondolkozott, azután megrázta a fejét.

— Nem, — mondta lehalkított hangon — erősen megfigyeltem, amikor bejöttünk. A szempil-lája sem rezdült meg.

— All right. De ez a bódé nem tetszik nekem. Valami van itt a levegőben. Tex, egy tanácsot adok, tartsd készen a revolveredet, mert lehet, hogy olyan gyorsan kell kirántanod, mint még soha életedben.

— Halló! — szólt közbe az asztal másik végén ülő Jacqueline hangja. — Nézzétek csak, ki akadt itt horogra. Ön egy kicsit elkerült otthonról, ugye? — kérdezte Danra tekintve.

Az asztalnál ülők rögtön észrevették, hogy valakivel a bolondját akarja járatni. Kuncogni kezdtek.

— Hát bizony jócskán elkerültem — felelte Dan nyugodtan és komolyan.

Erre a naiv válaszra üvölteni kezdtek az elragadtatástól.

Calder aggódva sugta Dan fülébe:

— Vigyázz, ne engedd ugratni magadat!

De Jacqueline most már nem engedte el többé áldozatát.

— Szép nagy szemeid vannak, — mondta — nem kellene más, mint hosszú haj, hogy tökéletes szépség légy. És csak így elengednek téged otthonról?

— Nem igen megyek el otthonról, — válaszolta Dan szeliden. — De ha igen, akkor a barátommal megyek, aki vigyáz rám,

Dörgő nevetés fogadta a szavait. Nyilvánvaló volt, hogy Jacqueline egy „zöldfülűt” talált. Közvetlenül Jacqueline mellett egy koromfekete-haju cowboy ült.

— És nem félsz, ha becsületes, de kemény legények közé kerülsz? — kérdezte a cowboy Danra vigyorogva.

— Nézetem szerint én is az vagyok — felelte Dan kedvesen.

Ujabb nevetés.

— Na, én inkább azt hiszem, — vélte a cowboy — hogy ebben a pillanatban valahol a nad-rágodban van a szived!

— Szó sincs róla, — felelte Dan — egész kellemesen érzem magamat.

Majd hirtelen Jacqueline felé fordult, aki várakozva pillantott rá.

— Csak meg akartam kérdezni, — szólt Dan — hogy igazán kemény legényekkel van-e dolgom?

Lázasan vártak arra a pillanatra, amikor nevetésbe törhettek ki. Hangosan felkacagtak, de egyszerre csak ajkukra fagyott a nevetés. Csodálkozva és tanácstalanul néztek egymásra.

— Azt hiszed, fiacskám, nem látszanak azoknak? — kérdezte Jacqueline.

Szemét gondosan körüljártatta az asztal melletti ülőkön.

— Nem tudom, — mondta végül — kissé különösen néznek ki.

— De az Isten szerelmére, Dan, hagyd már abba — sugta neki Tex Calder. — Szórakozzának csak, ahogy akarnak. Ne rontsd el vállalkozásunkat, mielőtt még derekasan hozzáláthatnánk a munkához.

— Különösen? — ismôtelte Jacquelin. Fojtott kuncogás hallatszott az asztalnál.

— És miért tartjátok olyan magasra revolve-reiteket? — kérdezte Dan Jacquelinre mosolyogva.

Halotti csend támadt. A feketehaju ember egyszerre felordított:

— Az ördögbe is, mit jelentsen ez?

Dan kissé az asztalra hajolt. Bal könyökével az asztal lapjára támaszkodott, jobbját pedig alig észrevehetően övéen tartotta. Barátságosan mosolygott.

— Na, — szólalt meg — talán maga, szomszéd, megmagyarázhatná! Ugy hiszem, ezek a magasha szegzett revolverek inkább alkalmasak játékszereknek, mint arra, hogy valóban használják is őket.

— Atkozott féreg... — kezdte Sandy.

Abbahagyta a beszédet, mert Dan kitartóan a szemébe nézett. Ujból kinyitotta száját, de hangja most másként csengett; a változás nem volt feltűnő, semmivel sem beszélt hangosabban és még mindig régi vontatott hangján folytatta mondanivalóját, de volt valami macskaszerű simulékonyság a hangjában, amely az asztalnál ülőket arra készítette, hogy feszesebben üljenek

székükön és valamennyien meggyőződtek arról, hogy jobbkezüik eléggé szabadon van-e. Dan ajka körül még mindig kedves mosoly játszadozott, de szemei mintha hipnotizálni akarták volna Sandyt.

— Lehet, hogy tévedek, barátom, — mondta a cowhoy — de az is lehetséges, hogy képes vagyok arra, hogy meggyőzzelek revolverem erejéről.

Most valami egészen csodálatos dolog történt. Sandy bátor volt: ezt mindenki tudta az asztalnál. Mindenki arra várt, aminek elkerülhetetlenül be kellett következni, mindenki várta a pillanatot, amikor Sandy keze villámgyorsan revolveréhez kap, elsüti ezt és a golyó célba talál. A pillanat azonban nem következett be. És a bámulatos dolgok ezzel még nem értek véget.

— Láthatjátok, — folytatta Dan barátságos hangján — hogy mindenki várja a produkciót, különösen a ladyt érdekelné a dolog.

Sandy jobbkeze még mindig nem mozdult, bénán, behajlitott ujjakkal feküdt az asztalon. Nyelvével megnedvesítette vértelenné váit ajkát és ami még csodálatosabb volt, elfordította tekintetét, hogy ne kelljen Dan szemébe néznie. A többiek hitetlenül figyeltek fel rá. Bekövetkezett, ami elképzelhetetlen volt: Sandy olyan gyáván viselkedett, mint egy nyul. Legjobban a sheriff csodálkozott, de az ő homlokán is verejtékcseppek gyöngyöztek.

— Mi ez itt tulajdonképen? — kiáltotta. —

Hagyd abba, Sandy, ne kezdj verekedést ezzel az idegennel.

Sandy végre megtalálta a kivezető utat, amelyen át úgy távozhatik, hogy becsületét félig-meddig megóvja. Hátradőlt székén.

— All right, öreg fiu, — mondta — látom, hogy félted a butoraidat. Sose félj, az idegennek nem történik baja.

XX. FEJEZET.

Egy ut bevégeződik...

Senki sem csodálkozott Sandy viselkedésén. Hallgatva ültek az asztalnál.

— Hogy csináltad ezt? — kérdezte Calder sugva Dantól. — Már azt hittem, hogy minden pillanatban megkezdődik a lövöldözés.

— Jó Isten, semmit se tettem. Hiszen láthattad.

— De miért dermedt meg Sandy abban a pillanatban, amikor revolvertáskája után akart nyulni?

— Magam sem tudom — felelte Dan. — De abban a pillanatban, amikor láttam, hogy keze a revolvert keresi, úgy éreztem, hogy a vérét akarom látni. Akartam, hogy lőjjön és hogy ezt viszonzozhassam s úgy látszik, ezt olvasta ki tekintetemből s attól rémült meg annyira, hogy jónak látta a dolgot megfontolni.

— Ezt cseppet sem vonom kétségbe — szólt Calder.

Az asztal másik végén Jacqueline jobboldali szomszédjától kérdezte:

— Mi volt ez tulajdonképen, Jack?

— Engem ne kérdezz — válaszolta Jack. — 'Annyit mondhatok azonban, hogy semmivel sem tartom gyávábbnak Sandyt, mert meghátrált. Láttam annak az idegennek az arcát és még borzongok tőle.

— De miért? Milyen volt az arca?

— Nem tudom. Valami... valami... éhséget láttam... érted?

Hosszan hallgatott, de látszott az arcán, hogy elgondolkozik.

Néhány pillanat múlva felemelte tekintetét és hosszasan nézett Danra. Az étkezés végén felállt és kiment a konyhába. Az ajtónál még egyszer megfordult. Dan egyenesen a tányérjára nézett, de érezte, hogy valaki követi tekintetével. Felpillantott. Amikor tekintetük találkozott, Jacqueline könnyen érthető mozdulatot tett kezével. Dan egy pillanatig várt, majd székét lassan hátrátolta. Calder elmélyedve beszélgetett egy másik asztaltársával, Dan tehát távozhatott anélkül, hogy erről utitársának említést kellett volna tennie. Jacqueline, amint előre látható volt, kinn várakozott a ház mögött

— Fiacskám, — mondta gyorsan — az az ember, aki ön mellett ül, az barátja?

— Miért kérdi? — tért ki Dan a felelet elől.

A lány izgatott lett. Szinte hallhatóan lélegzett.

— Gyors a lova?

— Gyorsabb, mint bármelyik más.

— Higyje el nekem, ma egyetlen ló sem elég gyors önnek. Ők már talán üldözőbe is vették önt.

— Kik?

— Nem mondhatom meg. Ide hallgass, fiam, te szép barnaszemű. Sarkantyuzd meg a lovadat és meg se állj, amig száz mérföldnyire nem érsz. sőt még akkor sem!

Dan kíváncsian nézett rá, a lány azonban türelmetlenül dobhantott a lábával.

— Ne sokat töprengj, mert ha a barátodat üldözik, könnyen lehet, hogy téged is üldözőbe vesznek.

— Kik azok az *ők*?

— Azok maguk az ördögök. Ha megmondánám a nevüket, megfagyna benned a vér.

— No, mad meglátjuk. Mondja csak meg.

— Nem merem elárulni, — mondta a lány vonakodva — különben mégis megmondom neked. Ezzel a nagy gyerekszemeiddei egészen elcsavarod az ember fejét. *Jim Silent van itt a házban!*

Dan villámgyorsan megfordult és elrohant. De nem az istálló felé, hanem egyenesen be a ház nyitott kapuján.

*

Tex Calder még a vendégek között ült és éppen fel akart állni az asztaltól, amikor a körülötte zümmögő beszélgetés egy pillanat alatt

elhallgatott. A vele szemben ülő emberek tágra nyílt szemmel meredtek a háta mögött lévő ajtó felé. És a háta mögött egy hang csattant fel:

— Tex Calder, állj fel! A játéknak vége!

Felugrott s megfordult. Jim Silent állt előtte. A bandita baljós arckifejezéssel vonta össze szemöldökét s a revolvere még tokjában pihent. Kezét könnyedén csipőjére támasztotta. Hadd lássa mindenki, hogy nem gyilkosságot akar elkövetni, hanem becsületes küzdelmet akar vivni. A háta mögött Lee Haynes hatalmas alakja sötétlett.

Egyetlen pisszenés sem hallatszott. Gesztikuláló kezek mozgás közben megmerevedtek. Csak a nagy falióra tiktakolása hallatszott és úgy tűnt, mintha minden egyes ingamozgás közben egy egész örökkévalóság múlna el. Tex Calder életében most érezte másodszor, hogy mi a félelem.

Nem egy ember állt előtte, hanem maga a Sors.

— Silent, — mondta — a leghosszabb utnak is váratlanul vége szakadhat, mert...

Keze az övéhez kapott oly villámgyorsan, hogy senki sem követhette a mozdulatát, Jim Silent azonban a pillanat ezredrészével mégis gyorsabb volt. Két lövés dördült el, amely csaknem egyszerre hangzott. A bandita feje fölött a gerenda szétforgácsolódott. Tex Calder elmosolyodott, de nyitott ajkairól nem jött hang. Megingott és arccal levágódott a földre.

Silent egy ugrással kipattant az ajtón.

— Tartsd fel őket egy pillanatig, Lee és azután gyere utánam! — mondta futás közben. Haynes összefont karokkal állt a küszöbön. Tudta, hogy senki sem fog merni megmoccanni.

Ugyanakkor két ajtó vágódott be a házban. Az utcai ajtó Silent mögött, aki az éjszaka oltalmazó sötétjébe menekült és a hátsó ajtó Dan mögött, aki éppen akkor rohant be a házba. Dan megállt az ajtónyílásban, amely az ebédlőbe vezetett és megpillantotta a földön heverő Tex Caldert és éppen szemben az ajtóval Lee Haynest.

— Az Isten szerelmére, — kiáltotta Gus Morris — ne lőjj rá, Haynes!

— Vagy az ő élete vagy az enyém! — mondta Haynes vak elszántsággal. — Ez nem ember, hanem maga az ördög!

Dan halk nevetést hallatott, amely inkább valami megelégedett morgásnak hangzott.

— Tex, — mondta — ide figyelj, élve fogom őt megfogni neked!

A haldokló mintegy feleletképen egy mozdulatot tett. Haynes a revolveréhez kapott. De már késő volt. Még ki sem huzta a revolvért tokjából, amikor már eldőrdült Dan fegyvere. Haynes egy káromkodással megsebesült jobbjaához kapott, azután lehajolt, hogy felvegye revolverét, mely a földre esett. Dan farkasmorgással a sarokba vágta saját revolverét, egyetlen ugrással átlendült az asztalon és megkapta Haynes torkát. Rövid birkózás kezdődött. A következő pillanatban Haynes a levegőbe emelkedett és a

falnak vágódott. Csapkodott maga körül, de tehetetlen volt: Dan keze mint vaskapocs fogta át.

A sheriffel az élén az egész csoport odarohant, de Dan megállást parancsolt nekik.

— Nincs szükségem másra, csak egy darab kötélre — mondta.

Dan összekötözte csuklóját, azután egy rántással a magasba emelte és kinyújtott kézzel Tex Calderre mutatott:

— Ha ez az ember meghal, — mondta — elevenen fogsz megégni!

A sheriff és két másik ember hátára fordította Caldert. Jacqueline egy korsó vízzel hajolt feléje és igyekezett a vért lemosni, amely feltartatatlanul szivárgott a melléből.

Dan valamennyit félrelökte az utból és átkarolta társa fejét.

— Tex! — mondta könyörögve. — Tex, nyisd ki a szemedet, megfogtam neked ezt a gazembert! Élve fogtam meg! Térj magadhoz!

És Calder tényleg tágra nyitotta a szemét.

— Dan... Füttyörésző Dan, — mondta nagynehezen — nekem végem van...

— Véged van? — tört ki Dan. — Tex, ez lehetetlen!... De legalább az a vigasztalásod legyen, hogy elfogtam a gyilkosodat... Ide gyere!

Odarángatta a banditát és kényszerítette, hogy letérdeljen a haldokló detektív mellé. Calder összeszedve utolsó erejét, megtört pillantással meredt a fogolyra, azután elfordította tőle a fejét.

— Az az ember, aki engem megölt, Jim Silent volt!

Dan felsóhajtott és a haldokló fölé hajolt.

— Akkor őt fogom követni... — kezdte.

Calder kialvó hangja félbeszakította:

— Nem, nem, hajolj közelebb, pajtás. Már a saját hangomat is alig hallom...

Dan egészen az ajkához hajolt. Egy suttogás következett, amelyet csak időnként szakított meg Dan, amikor fejével bólintott és annyit mondott, hogy: „igen“.

— Akkor emeld fel a kezedet, a jobbkezedet, — mondta végül Calder. Ezt most mindnyájan hallgatták. Dan engedelmeskedett.

— Megesküszöl rá?

— Isten engem úgy segítjen!

— Akkor vedd át ezt... ez a jell...

Calder remegő ujjakkal keresgélt az inge alatt. Majd kihuzta kezét és átnyujtott valamit Dannak, akinek ujjai azt azonnal eltakarták. Calder nyögött, hörgött és levegő után kapkodott.

— Pajtás, — mondta — nekem most végem van. Kivánj még szerencsét a másvilágra!

— Tex... bajtársam... sok szerencsét!

Az ég, úgy látszik, meghallgatta a kívánságot, mert Tex mosolygással az ajkán halt meg.

Dan lassan felemelkedett. A sheriff odalépett hozzá és vállára tette a kezét.

— Nos, idegen, Tex Calder miatt nem kell,

hogy kisírja a szemét. Eddig ő kerítette hurokra az embereket, most meg az ő órája ütött.

Dan egy pillantást vetett rá, amitől a sheriff összerázkódott, de igyekezett jól játszott jovialitással átsiklani a dolgon.

— Nos, barátom, most majd adok kölcsön magának egy szekeret és két lovat, hogy Caldert Elkheadba szállíthassa. Haynessel nem kell törődnie. Őt majd én veszem őrizetbe.

— Igen, szükségem lesz egy szekérre, — mondta Dan vontatottan. — De azt majd valami tisztakezü embertől fogom kölcsönkérni. — Azzal elfordult a sherifftől. Egy ember rögtön ajánlkozott, hogy együtt teszi meg az utat Dan-nal Elkheadba.

— All right, — mondta Morris hidegen. — Egy esztelennel nem fogok vitába kezdeni. Gyere, Haynes! — azzal az ajtó felé indult.

— Megállj! — kiáltotta Dan.

Haynes megállott, mintha valaki vállánál fogva megragadta volna.

— Hát ez meg mi az ördög? — kérdezte Morris dühösen. — Azt hiszed, idegen, hogy az egész világ úgy táncol, ahogy te fütyülsz? Előre, Haynes, velem fogsz jönni!

— Ez az ember nálam marad! — mondta Dan.

Haynes egy pillanatig habozott, azután szólanul engedelmeskedett.

— Ez erőszak a hatósággal szemben, —

mondta Morris — és majd gondoskodom róla, hogy megfelelő pénzbüntetésben legyen részed...

— Azt hiszem, sheriff, jobb lesz, ha befogod a szádat, — mondta az egyik jelenlévő. — Ugy vélem, jobb lesz neked, ha az emberek nem tudják meg, hogy Jim Silent úgy járt-kelt a házában, mint a sajátjában és hogy elmenekült innen anélkül, hogy te a kisujjadat megmozdítottad volna!

— Nekem is ez a véleményem, — szólt közbe egy másik.

A sheriff látta, hogy a hangulat ellene fordul, úgyhogy kénytelen volt engedni. Dan elhagyta a házat. Haynesnek előtte kellett mennie. Odakünn a holdfénynél egymás szemébe néztek.

— Egy kérdésem volna hozzád, — mondta Dan.

— Csak röviden, — felelte Haynes nyugodtan. — Szükségem van még lélekzetre, hogy a lincselő tömeg előtt megtarthassam halotti beszédemet.

— A felelet csak egy szavadba kerül. Mit jelent neked Kate Cumberland?

— Hogy mit jelent nekem? Az egész világot!

Akármilyen homály volt is odakünn, tisztán láthatta a sárga szikrát felvillanni Dan szemében. Pontosan olyan érzése volt, mintha egy farkassal állna szembe, amely a torkának akar ugrani.

— És mit jelentesz te neki?

— Nem többet, mint a por a lábai alatt.

— Haynes, ha ezt Kate szájából hallanám, azonnal szabadon bocsátanálak. Ha megmondod nekem, hol találhatom meg Katet, azonnal szabadon is bocsátlak, amint találkozom vele.

— Nem tehetem. Silentnek és bajtársaimnak hűséget esküdtem. Kate pedig ott van, ahol Silent.

— Haynes, tudod, hogy ez a halálos ítélet?

— Tudom.

Dannak közben más terv jutott eszébe. Beküldte Haynest a házba és fűttyentett Bartnak. A kutya mint egy varázsszóra felbukkant a sőtétből. Dan kivette zsebéből Kate kesztyűjét és megszagoltatta a kutyával. Bart buzgón vinyogott. Ha odaadja neki a kesztyűt, biztos lehetett benne, hogy az állat nem nyugszik addig, míg azt a nőt meg nem találja, akié ez a kesztyű volt.

Dan leguggolt melléje, megfogta az állat bozontos fejét és belemeredt a sárgás-zöld szemekbe. Olyan volt ez, mintha beszélgetne a farkassal.

Végül felemelkedett, mély lélekzetet vett és ledobta a kesztyűt a földre. Black Bart villogó fogai utána kaptak és megragadták. Szűkölve nézett ura arcába, azután hirtelen megfordult és mint a villám eltűnt az éjszakában.

XXI. FEJEZET.

Az egyetlen kiut.

A Calder halálát követő nap estéjén Jim Silent Kilduffal, Rhineharttal és Jordannal egy öreg házban tartózkodott, mely valamikor egy Salton nevű emberé volt és most a banda pihe-nőhelyéül szolgált. Purvis uton volt, mert a banda nyugtalankodott Lee Haynes hosszas tá-volléte miatt és Purvist küldték ki, hogy utánanézzon. Hogy az idő elteljék, Kilduff egy szájharmonikát vett elő és valami szomorú bal-ladát fujt rajta. A dal közepén azonban abba-hagyta a játékot és az ajtó felé meredt. A töb-biek is abba az irányba pillantottak: az ajtóban Black Bart állott. Bozontos feje éles sziluettként vált ki a homályból. Káromkodva ugrottak fel valamennyien. Rhinehart előhuzta a revolverét.

— Várj egy pillanatig, — parancsolta Silent. — Ha le akarjuk lőni a bestiát, hagyjuk meg Hal Purvisnak ezt az élvezetet, aki már ugyanis régen feni rá a fogát. Nézzétek csak, egy női kesztyű van a szájában. Valószínűleg még akkor szedte föl az erdőben és most eljött a lány után. Nézzétek csak!

A farkas lapulva surrant át a szobán. Kate ajtaja előtt megállott. Kate kinyitotta az ajtót és felsikoltott, mikor Black Bartot megpillan-totta.

— Nincs semmi ok az izgalomra, — szólt oda

neki Silent. — A Fűtyörésző Dan ugysem jön a dög után!

Kate szó nélkül bevágta az ajtót.

Purvis ugyanakkor érkezett haza.

— Well, — fordult feléje Jim, — mi ujság?

— Ujság? Ördög és pokol! — mondta Purvis.

— Haynes . . .

— Mi van vele?

— Elkheadban van!

— Elkheadban?

— A Fűtyörésző Dan elcsipte őt Morris kocsmájában és Tex Calder holttestével együtt Elkheadba vitte. Jim, ezért felelősséggel tartozol nekünk! Te együtt mentél Lee-vel Morris-hoz. Te elmenekültél és őt benne hagytad a csá-vában. Te vagy felelős azért, hogy ez az átkozott Dan nyakoncsipte!

— Fiuk, — felelte Silent nyomatékosan — ha tudtam volna, hogy a Fűtyörésző Dan ott van a házban, nem hagytam volna Haynest magára. Morris egy szóval sem említette, hogy Tex Calder nincsen egyedül. Én fõnn voltam Haynes-szal az első emeleten és vacsoratájban jelentet-ték, hogy Tex Calder odaérkezett. Ez volt minden. A Fűtyörésző Dan hátulról támadta meg Leet?

— Szó sincs róla. Dan olyan gyors volt, hogy Lee már golyót kapott, mielőtt még revolverét elõhuzhatta volna.

— Az, aki ezt mesélte neked, hazudott, —

vágott közbe Silent. — Haynes csaknem olyan gyorsan kezeli a revolvért, mint én.

Purvis nem törődött a félbeszakítással.

— Amikor értesültem a dologról, — folytatta — elindultam Elkhead felé. Öt mérföldnyire a várostól találkoztam Rogers alsheriffel. Mindig azt hittem, hogy őt is megnyerted a mi részünkre . . .

— Természetes.

— Hagyjuk ezt a fecsegést, — szólt közbe Rhinehart — mondd meg inkább végre, hogy Rogers meg tudja-e menteni Haynest a lincselőktől?

— Azt mondja, hogy néhány napig nem kell félni a lincstől, — felelte Purvis — de az egész környékről gyülekeznek már a farmerek Elkheadba. Szeretnék megszorongatni a hirhedt Lee Haynes torkát. Rogers azt mondja, hogy ha egyszer összegyültek, nem lehet többé feltartóztatni őket.

— De hát Rogers, ez a bűdös kutya, miért nem adott már eddig is alkalmat Haynesnek, hogy elmeneküljön? — kérdezte Silent.

— Nem meri megkockáztatni, — felelte Purvis. — Azt mondja, hogy az emberek őrséget állítottak fel a fogház körül és kijelentették, hogy ha Haynes megszökik, Rogerst huzzák fel helyette.

— Ezzel nem jutunk tovább, — dörögte Bill Kilduff. — Az egyetlen fontos az, hogyan

szabadítsuk ki Haynest! Silent, ez a te dolgod. Te hagytad őt benn a csávéban!

Silent egy pillantást vetett a rámeredő arcokra, azután bólintott:

— Fiuk, egyetlen mód van, ahogy rendbe lehet hozni a dolgot! Ha valakit be akar hálózni az ember, nincs rá alkalmasabb eszköz, mint egy női szoknya. Ezzel a lánnyal, Katevel, majd elcsavartatom én a Füttyörésző Dan fejét!

— És hogy akarod rávenni a lányt, hogy beszéljen Dannel? — kérdezte Rhinehart.

— Fiacskám, — válaszolta Silent — neked egyetlen hibád van és az az, hogy tulsokat beszélsz. Majd ha véghezvittem a dolgot, akkor szívesen elmesélem, hogyan csináltam.

XXII. FEJEZET.

Orszá Nehéz küldetés.

Egy nappal később korán reggel kopogtatnak Kate ajtaján. Jim Silent lépett be. Hosszu lovaglás porát verte le a ruháiról.

— Jó reggelt, Miss Cumberland, — mondta kezét nyújtva. A lány azonban úgy tett, mintha nem venné észre. — Még mindig gyűlöl engem?

— Meg vagyok lepve, hogy annyira arcátlan, hogy be mer jönni ide és beszélni velem.

— Pedig azzal a tervvel foglalkozom, hogy önnek egy kis szabadságot engedélyezek azzal a feltétellel, ha visszatér.

— Megbizik a becsületszavamban?

— Természetesen, — mondta a férfi szertarteméltóan. — De hogy tudja, miről van szó: Lee Haynes az elkheadi börtönben ül. A Füttyörésző Dan juttatta lakat alá és ő az egyetlen, aki onnan ismét ki tudja hozni. Az egyetlen ember viszont, aki erre a Füttyörésző Dant rábirja beszélni, az ön. Érti? Nos, hajlandó felkeresni Dant és beszélni vele? Ez a farkasbestia majd megmutatja az utat hozzá.

Kate a fejét rázta.

— És miért nem, — kiáltotta Silent jóval élesebb hangon.

— Utoljára, amikor Dant láttam, — mondta a lány — oka volt azt hinni rólam, hogy Lee Haynes kedvéért el akarom árulni őt. Ha most Haynes érdekében hozzá fordulok, akkor még inkább azt fogja hinni, hogy az vagyok, akinek nevezett: *Delila*.

— Ez az utolsó szava?

— A legutolsó.

— Szóval nem hajlandó semmit tenni?

— A kisujjamat sem mozdítom meg!

— Nos, galambom, mindazért, amit Haynesnek el kell szenvednie, egy bizonyos *valaki*, aki itt van a szomszéd szobában, háromszorosán fog megszenvedni. Talán fogja önt érdekelni, hogy ki ez a valaki?

Kinyitotta az ajtót és a lány megállt a küszöbön. Joe Cumberland ült előtte. Keze szorosán össze volt szijazva a hátán. Mikor a lányt

megpillantotta, felugrott és fojtott kiáltásban tört ki. A lány megfordult és kikapta Silent revolverét a tokjából. Silentnek csak az utolsó pillanatban sikerült megkapnia a csuklóját és félrefordítani a rá irányított fegyvert.

— Te kis ördög! — mondta fogcsikorgatva.
— Engedd el a revolvert, mert kitekerem a nyakadat!

Azután nyugodtan kicsavarta kezéből a revolvert, magához vette és így szólt:

— Most pedig nézze meg figyelmesen kedves papáját és úgy ismétlje meg újra, amit az előbb mondott.

Kate tehetetlenül bámult apjára. Az öreg Joe összeszijazott kezei ellenére rá akart rohanni Silentre, de Kilduff és Rhinehart erősen fogták.

— Ki ez, Kate? — kiáltotta. — Mit jelentsen ez?

— Ez itt Jim Silent! — válaszolta a lány röviden.

Az öreg tátott szájjal bámult rá. Nem akart hinni a fülének.

— Nincs értelme kérdezősködni, hogy mért van itt a lánya, — szólt közbe Silent. — Lee Haynes Elkheadban ül lakat mögött. A Füttyő-résző Dan juttatta őt oda és lánya talán rá tudja beszélni Dant, hogy ismét kihozza onnan. Ha nem hajlandó rá, önnel ugyanaz fog történni, amit a lincselők Hanesszel csinálnak.

Kate feje a mellére csuklott.

— Oldjátok fel a kötelégeit, — mondta. — Hajlandó vagyok Dannel beszélni.

— Rögtön tudtam, hogy észre fogja téríteni, vigyorgott Silent.

— Várj egy pillanatig, — szólt közbe Cumberland. — Kate, ez a Lee Haynes is Silent bandájához tartozik?

— Igen.

— Kate, figyelmeztetlek, hogy ha Dan kiszabadítja, akkor ő maga is törvényen kívül-állóvá válik!

— De hát nem látod, — mondta Kate, — hogy ezek a gyáva gazemberek elhatározták a halálodat?

Cumberland kihuzta magát. Egyenesen és gögösen állott, mint egy öreg katona:

— Egyetlen lépést sem teszel, Kate, azért, hogy Dannel beszélj!

— Fogjátok be a száját ennek az öreg bolondnak! — parancsolta Silent.

Terry Jordan rátapasztotta kemény tenyerét az öreg szájára és elhallgattatta. Cumberland hiába küzdött, hogy tovább beszélhessen. Kate nem bírta tovább nézni. Odafordult Silent-hez:

— Parancsolja meg, hogy bocsássák el. Hajlandó vagyok megtenni, amit kíván.

— Végre okosan beszél, — mondta Silent. — Jöjjön, felnyergelem a lovát. Hivja ide a farkast.

Kinyitotta az ajtót. Kate fűttyentett és Black Bart utánuk ment az istállóba.

— Biztos vagyok benne, — mondta a bandita, miközben felnyergelte Kate lovát — hogy Dan errefelé szaglászik, mert a fejébe vette, hogy valahol itt vagyok. Bart majd rá fog akadni.

Silentnek igaza is volt. Dan ugyanaznap reggel visszatért Elkheadből, mert az volt a meggyőződése, hogy Jim Silent táborának ott kell lennie valahol annak a helynek a közelében, ahol Caldert megölték. Délfelé azután letért az utról és rövid pihenőre leheveredett a földre. Szunnyadásából erős kaparászás és morgás ébresztette fel. Felegyenesedett és megpillantotta Black Bartot, amint Sátánnal játszadozott. Dan egyetlen rövid fűttyentést hallatott és a két állat mintegy lecövekelve megállott. Azután futva ment az erdő széléig. Kate gyors galoppban közeledett lefelé a hegy lejtőjén. Most észrevette a férfit, integetett feléje és a nevét kiáltotta. Azután leugrott a nyeregből és szaladva közeledett hozzá. Dan megfogta a két kezét és eltartotta őt magától, mint valaki, aki a boldogság pillanatait minél tovább akarja kihuzni. Egy ideig egyikük sem tudott szóhoz jutni.

— Tudtam, hogy megtalálod mégis a módját, hogy elgyere hozzám, — mondta végül.

— Ők küldtek ide engem, Dan, — mondta a lány elfordítva a pillantását. — Azt akarják, hogy beszéljelek rá, hogy Lee Haynesnek szerezd vissza a szabadságát.

Dan elengedte a lány kezét.

— Haynesnek visszaszerezni a szabadságát?
— ismételte vontatottan.

— Apámról van szó! — kiáltotta a lány. — Fogságba vetették és most tuszként tartják Haynes helyett.

— Ha azonban Haynest megmentem, akkor magam is törvényen kívül álló leszek. Tisztában vagy ezzel, Kate?

— Hát mit tegyek? — kiáltott fel a lány kétségbeesetten és könyörögve. — Apám kedvéért! . . .

Dan arca hirtelen felderült, mert új remény-ség jutott eszébe.

— Mutasd meg nekem, hol rejtőzik Silent, akkor megszabadíthatom apádat és akkor az én hajszám is véget ér, Kate.

A lány halottsápadt lett. Szánalmas látvány volt. Tudta, hogy ugys reménytelen mindent elmagyarázni.

— Dan, kedvesem, lehetetlen! Szavamat adtam neki, hogy egyedül térek vissza hozzájuk.

Dan lehajtotta a fejét. Csak hosszú idő múlva hallatszott a felelet:

— Rendben van. Meg fogom szabadítani Lee Haynest.

Ujjai lassan simogatták Black Bart bozontos fejét. Szeme a távolba meredt a ködbeborult horizont felé.

— Sohasem hittem volna, hogy egy nő így

szerethet egy férfit, mint ahogy te szereted Lee Haynest. De ha visszaküldöm őt neked, jól vésd az agyába, hogy vigyázzon magára. Most a te játékodat kell játszanom. De ha valaha még egyszer az utamba kerül, akkor majd a saját játékomat fogom játszani!

— Nem akarsz meghallgatni engem, Dan? — a lány nem tudott többet mondani.

— És most istenhozzádot mondunk egymásnak!

Megragadta a lány kezét. Szemei kifürkészhetetlenek voltak, mint az éjszakai égbolt. A lány dermedten tántorgott vissza lovához. Dan felemelte őt a nyeregbe. Az ő keze nem reszketett.

És ezzel vége is volt. Visszament a sűrűségbe és átkarolta Sátán fénylő nyakát, mint valami jóbarát vállát. Amikor Kate a hegycsucsra ért, hallotta odalentről a füttyülését, mint egy szomorú panaszt, amelytől könnyek szöktek a szemébe . . .

XXIII. FEJEZET.

Kitört az égi háború.

Dan szürkület felé lovagolt be Elkheadba.

Két konkurrens kocsmá nézett szembe egymással a helység egyetlen utcájának végén. Az utca másik végén állt Rogers alsheriiff háza. Ettől néhány lépésnyire volt a fogház. A két kocsmá előtt nagy csomó ló volt kikötve, mind-

két kocsmá nyilván zsúfolásig tele volt. Ennek ellenére egyetlen hang sem hallatszott. Ez a fenyegető némaság a kitörni készülő égháború jele volt.

A fogház közelében egy árnyék bukkant fel Dan lóva előtt. Dan összehuzta a szemét és körülnézett. Egy második lovas bizonytalan körvonalai is feltűntek. Azután még egy és még egy. Négy órszem a fogháznak ezen az oldalán! és valószínűleg ugyanannyi volt a másik oldalon is, amelyet nem láthatott! Nyolc ember őrizte azt az épületet, ahonnan Lee Haynest ki kellett szabadítani.

Mögötte patkódobogás hangzott fel. Nem fordult hátra, csak a keze markolta meg a revolvere agyát. A siető lovas eldübörgött mellette és tovább lovagolt az utca során. Az alsheriff háza előtt az ismeretlen megállott és hosszú ugrásokkal szaladt fel a lépcsőkön, azután be az ajtón. Dannak valami előérzete támadt, úgy, hogy valamivel a ház előtt megállította a lovát és leszállott a nyeregből. Odasietett az ajtóhoz, nesztelenül kinyitotta és egy keskeny előszobában állott, amelyet csak halványan világított meg egy kormos lámpa. A jobboldali szobából hangok hallatszottak.

— Mit akarsz ezzel mondani, Hardy? — kérdezte az alsheriff hangja.

— Azonnal kitör az égháború!

— Ugyan, beszélj végre értelmesen, Hardy. Beszélj, miről van szó?

— A fiuk ma éjszaka meg akarják ostromolni a fogházat. Fel akarják kötni Haynest!

— Ez előrelátható volt. Ugyis régen üzi már nyaktörő mesterségét.

— Ép úgy, mint te, Rogers! Ép úgy, mint te! Rogers szótlanul lenyelte a sértést.

— Hát mit tegyek? — kérdezte végre panaszosan. — Hajlandó vagyok Silenttel és a bandával szemben megtartani a szavamat, de ha Haynest nem kapják a kezükbe, az nekem kerül a nyakamba.

Hardy dűnnyögött valamit.

— Ha bármilyen törvénytelen cselekedetre ragadtatják magukat, — hallatszott ki ismét Rogers hangja — majd megjegyzem a vezetőket és gondoskodom róla, hogy elvigye őket az ördög.

— De nem fogod megismerni őket. Valamennyien álarcban lesznek.

Dan most egészen kinyitotta az ajtót és belépett a szobába. Rogers káromkodva felugrott a helyéről és revolveréhez kapott.

— Vigyázzon, — szólalt meg Dan — mert a revolvere náthát kap, ha olyan sokáig kihuzza a tokjából.

A sheriff dühös pillantást vetett rá, azután lassan visszadugta a revolvert. Dan Hardyhoz fordult:

— Azt hiszem, Rogers egy-két perclig meg lesz az ön társasága nélkül.

Az Express Company ügynöke kisurrant az ajtón. Rogers az ajkába harapott.

— Régen áll az ajtó előtt?

— Csak éppen olyan rég, hogy valamit felszippanthattam, — mondta Dan.

Rogers hirtelen felismerte vendégét.

— Ugy látszik, mégis meggondolta magát, Dan, — dadogta — és visszajött az ötezer dollár jutalomért.

— Nem. Nem a pénzért jöttem, hanem egy emberért.

— Milyen emberért?

— Lee Haynest akarom, mielőtt még a többiek kezébe kerül!

— Micsoda? Lee Haynest akarja kivinni a fogházból? — kérdezte Rogers elképedve.

— Igen. És azt akarom, hogy adjon nekem írásos igazolványt, hogy Haynest kiszolgáltatásuk nekem.

A sheriff vonakodott. Reszketett félelmében: — Ha ezt megteszem, végem van.

— Az lehet. Azonkívül pedig szükségem van Haynes kézbilincseinek kulcsára is.

— Menjen át és állítsa be lovát a színbe, — mondta Rogers, hogy időt nyerjen. — Mire visszajön, addigra megirom a kiszolgáltatási parancsot és akkor megkapja a kulcsot is.

— Miért nem jön rögtön velem?

— Most más dolgom van.

— Öt perc múlva visszajövök, — jelentette ki Dan és elhagyta a házat. Odakint halkan füttyentett. Sátán odaügetett hozzá. Felugrott a

nyeregbe és ellovagolt a fogházhoz. Azután bevezette Sátánt az istállóba és éppen a jászolhoz kötötte, amikor a távolból egy csoport orditozását hallotta. Féltnucat revolverlövés dördült el. Dan összeharapta fogait, azután gyors pillanattal végigvizsgálta a kis istállóban álló lovakat. Rögtön megismerte azt a hosszulábu, barna lovat, amelyen Lee Haynes szokott lovagolni. Mellette függött a nyerge. Leakasztotta a szög-ről és az állat hátára vetette. Miközben a nyereg-szijat összezsátolta, ismét kiáltások hallatszottak be az utcáról, ezuttal azonban már igen közelről.

Kirohant. Amikor befordult a fogház sarkán, látta, hogy egy tömeg tódul be a sheriff házába. Ő is odaszaladt és közéjük vegyült. Valamennyien álarcot viseltek, de az általános izgalomban senkinek sem tűnt fel, hogy Dan arca nincsen eltakarva. Keresztülfurakodott a tömegben, be a sheriff hivatali szobájába. Anynyian voltak, hogy egy gombostű nem fért volna el közöttük. Rogers egy széken állott és megpróbálta a dühös tömeget lecsillapítani.

— Elég volt a lefetyelésből, sheriff! — dörögte egy hang a gyülekezetből. — Most lássuk az üzemet, még pedig a saját kedvünk szerint.

— Hol az a fickó, aki Lee Haynest el akarja vinni Elkheadból? — kiáltotta egy másik.

A tömeg üvöltött az elragadtatástól.

— Ide vele! Hol bujkál?

Rogers, aki a széken állva nézett körül a te-

remben, egyenesen Dan szemébe nézett. Kinyújtotta a karját és izgatottságtól remegő kézzel Danra mutatott.

— Ez az az ember! — kiáltotta. — Ez itt, ez az álarc nélküli!

XXIV. FEJEZET.

A szabadítás.

Azonnal üres tér támadt Dan körül. A tömeg visszahúzódott, mintha valami vadállat jelent volna meg közöttük. Dan félelem nélkül pillantott a dühös arcokba és barátságosan mosolygott hozzá.

— Mondd, Barry, — kiáltott egy hang a háttérből — miért akarod elvinni Haynest innen? Dolgozz inkább velünk közösen, mi is használhatunk téged!

— Határozd el magadat, még pedig gyorsan, — szólt közbe egy másik. — Még Dan Barry kedvéért sem vagyunk hajlandók időt vesztegetni. Beszélj Dan! Mi összejöttünk itt fiuk, hogy kihozzuk Lee Haynest a fogházból és visszafizesük neki, amivel tartozunk. Velünk tartassz?

— Nem.

— Ez az utolsó szavad?

— Igen.

— All right, kötözzétek meg, fiuk, nem tehetünk egyebet!

— Vigyázat! — hangzott egyszerre több to-

rokból, mert Dan kezében a revolver csöve csil-
lant fel.

De nem célzott emberre. Golyója a lámpát
találta, amely ezer darabra tört. A szoba azon-
nal koromfekete sötétségbe süllyedt. Egy ütés
hallatszott, egy jajkiáltás, valaki lezuhant a
földre. Zűrzavaros láрма keletkezett.

Az ablakon egy karcsu alak ugrott ki. Kon-
turjai elmosódtak az éjszakában. Üvegcsöröm-
pölés hallatszott. Két vagy három revolver dör-
dült el. A jelenség eltűnt a homályban.

— Szaladjatok utána!

— Ki volt az?

— Gyujtsatok világosságot!

A jelenlévők nagy része kirohant a házból,
hogy a menekülő embert üldözze. A másik fe-
lük visszamaradt. Meg akarták tudni, hogy mi
történt. Ezek között volt a sheriff is.

A falnak támaszkodva hevert a földön és
egész arca egyetlen nagy vérfolt volt.

— Ki bánt el így veled, Rogers?

— Hol van Barry?

— A fogháznál, — nyögte Rogers. — Barry
átment a fogházba!

Odakünn revolverlövések zuhogtak.

— Elment Haynesért, — mondta a sheriff
fogcsikorgatva — fogjátok el, fiuk!

— De hogy szabadithatja ki Haynest? Hi-
szen nincs kulcsa!

— Dehogy nincs, ostobák! Belelőtt a lámpába

és a sötétben azonnal nekem támadt. Leütött a székről és kivette a zsebemből a kulcsot. Gyorsan utána!

A lincselők dühhordításokkal rohantak ki a házból.

Dan a fogház előtt állott. Kulcscsomóval döngette az ajtót.

— Mi baj van, ki az? — hallatszott belülről.

— Rogerstől hozok üzenetet. Közelednek a lincselők! Engem ide küldött a kulcsokkal!

A kapu kinyílott. Egy magastermetű férfi, aki puskáját lövésre készen tartotta, állott az ajtónyílásban, amelyet testével elzárt.

— Miféle üzenetet hoz? — kérdezte.

— Ezt! — mondta Dan és öklével az arcába csapott.

Az őr egy hang nélkül összeroskadtt és elterült a földön. Dan felkapta, belökte az ajtón és az ajtót bezárta maga mögött. Keskeny folyosóra ért, amely az egész épületen keresztül húzódott. Szaladva ment a másik oldalon lévő ajtó felé. Ebben a szobában két ember tartózkodott. Az egyik Haynes volt. Keze bilincsekbe volt verve. A másik férfi szintén őr volt. Rögön fölugrott és vállához emelte puskáját. A csőből lövés dördült el, Dan leguggolt és átfogta ellenfele térdét. Az őr nagy zuhanással esett a földre. Esés közben homlokát a padlóba vágta és pillanatnyilag elkábult. Dan odarohant Hayneshez, aki magasra emelt kezekkel állt a fal-

nál. A távolból a közeledő tömeg dühös lármája hallatszott.

— Lőjj agyon és vigyen el az ördög! — kiáltotta Haynes kétségbeesetten.

Dan nem felelt. Lerántotta a fogoly kezét és néhány kulcsot végigpróbált a bilincseken. De csak a negyedikkel sikerült kinyitnia. Haynes vad kiáltásban tört ki, amikor érezte, hogy kezei szabadok.

— Utánam! — kiáltotta Dan és az istálló felé rohant.

Abban a pillanatban, amikor nyeregbe vették magukat, az első üldözők lovai befordultak a fogház melletti sarkon.

— Egyenesen előre! — kiáltotta Dan. — A nyárfák között és azután végig le az országuton! Csak utánam! Sátán!

A mén nekirugaszkodott és vad galoppban rohant a magas nyárfák csoportja felé. Öt vagy hat üldözőnek azonban sikerült az utat elvágni. Azok is a nyárfák irányába fordultak és kiáltottak a többieknek, hogy kövessék őket. Rögön ezután estek az első lövések. Mint óriási világító bogarak, reszkettek itt is, ott is a puskacsövek száján felvillanó lángok.

— Elvágták az utunkat, — nyögte Haynes.

Három férfi előttük érte el a nyárfacsoport. Mialatt lovaik nagynehezen megálltak, már tüzelni kezdtek revolvereikből Dan és Haynes felé. Meghiusult tehát az utolsó lehetőség is a menekülésre. Dan felemelte a revolverét és két-

szer elsütötte. Mélyen célzott. Két ellenfelük lova felágaskodott, azután lezuhant a földre. A harmadik lovas éppen fegyverével célozva ült a nyeregben. Sokáig célzott, azután hirtelen felvillant a fegyver csöve. Dan előredőlt a nyeregkápán, mintha hátulról valami ütés érte volna.

Mielőtt ellenfele újra tölthette volna fegyverét, Black Bart hatalmas ugrással szelte át a levegőt. Fogai megkapták a lincselő vállát. A férfi fejjel előre kizuhant a nyeregből és végigvágódott a földön. Dan és Haynes az üldözők lármájával a fülükben áthaladtak a fatörzsek között és lefelé száguldottak az uton.

XXV. FEJEZET.

Egy igazán hosszú lovaglás.

A menekülők mögött ekkor diadalordítás hangzott fel. Alig jutottak ötven méternyire, amikor rájöttek a diadalordítás okára. Kerek épületfákból emelt magas akadály zárta el utjukat. Dan meghuzta lova gyeplőjét, közelebb lovagolt Hayneshez.

— Át tud jutni a lova ezen? — kérdezte.

— Nem. Én itt csapdába kerültem!

Dan szótlánul megkapta Lee lovának gyeplőjét, szorosan a zabla mellett. Már csaknem elértek az akadályt. Előttük egy homályos árnyék emelkedett a levegőbe és átsiklott a fák fölött. Black Bart volt. Ugrás közben hátranézett feléjük, mintha követendő példát akarna mutatni.

Az akadály azonban kétségbeejtő magasságban tornyosult előttük.

— Most! — ordított rá Dan a barna lóra és megrántotta a gyeplőjét.

Sátán mint egy fecske emelkedett a levegőbe. A barna ló is vitézül utánozta. Másodpercekig lebegtek a levegőben, amikor Sátán rugalmasan földet ért. Oly biztosan és könnyen ugrott, mint egy macska. Dan a háta mögül recsegést és sur-lódást hallott. A barna ló is átjutott az akadályon, de egyik hátsó patája beleütközött a leg-felső gerendába. Az állat megingott, oldalt tá-molygott, de azután visszanyerte egyensúlyát és tovább száguldott Dan mögött. A csalódás düh-ordítása hallatszott mögülük.

Az az ut, amelyen most lovagoltak, körül-belül egy mérföldnyire egyenesen vezetett, az-után kiértek a nyílt vidékre és mielőtt még az üldözők megkerülhették volna az akadályt, Dan és Haynes már belovagoltak a biztonságot adó hegyek közé. Félóra mulva minden üldöző zaj elült mögöttük. Dan és Haynes meglassították lovaik futását. Az utonálló azonban egyre nö-vekvő csodálkozással figyelte Dant. Így lova-golna egy jó lovas? Dan nehézkesen ingott ide-oda a nyeregben. Feje mélyen lecsuklott a mel-lére. Haynes valami különös hangulatnak tulaj-donította társa viselkedését.

— Álljunk meg! — mondta Dan kapkodó lé-lekzettel. — Most mehetsz hozzá!

— Kihez? — kérdezte Haynes értelmetlenül.

— Delilához!

— Micsoda?

— A fenébe is, eredj már, vár rád!

— Minden szentekre mondom, Barry! Most mentett ki az ördög karmai közül, hát miért kezd egyszerre így beszélni velem?

Hálásan nyujtotta feléje kezét. Dan azonban visszarántotta lovát.

— Eredj a kezeddel! Jobban gyűlöllek, mint a poklot! Kettőnk számára szűk ez a világ. Há-lásnak akarsz bizonyulni? Akkor ne kerülj még egyszer az utamba. Mert ha még egyszer talál-kozunk, Haynes, akkor ütött az órád! Most pedig sarkantyuzd meg a lovadat és rohanj Katedhez. De tartsd eszedben, hogy ha lehet, egyszer az életben még nyakoncsiplek.

— Kate... — kezdte Haynes — ő küldötte értem, hogy kiszabadítson?

A sárga láng Dan szemében volt az egyetlen felelet. Távolból, az alkonyba borult hegyek kö-zül egy coyota-farkas üvöltött.

— Kate! — kiáltotta ismét Haynes. De ezuttal ezernyi uj felismerés volt a hangjában. Megrán-totta a gyeplőt, megsarkantyuzta lovát és leszá-guldott a hegyoldalra.

Kis idő múlva megfordult és figyelt. Egy kisérteties és szinte nem földi füttyülés ütötte meg a fülét.

— Ha ember volna ez a Dan, visszamennék hozzá. De hát ember ez? Nincs több szive, mint annak a farkasnak, amely vakon engedelmeske-

dik neki. És ennek a vadállatnak, ennek a párducnak szolgáltassam ki Kate Cumberlandot? Nem, ő az enyém... csakis az enyém! — Azzal ismét megfordította lovát, de most már nem állt meg többé, hanem egyre jobban és messzebbre távolodott el az éjszakában.

Amikor Haynes eltűnt a szeme elől, Dan abbahagyta a füttyölést.

Mindennek vége volt!

Lecsuszott a nyeregből és lehuzta a kabátját. Balvállából egyenletes és feltarthatatlan folyamatosan ömlött a vér. Leszakított egy sávot az ingéből és megpróbált kötést csinálni, de egy kézzel képtelen volt megkötni.

Az egész világ mintha tele lett volna ellenséges hatalmakkal, amelyek halálát szomjazták. Minden erejére szüksége lett volna, már pedig ereje percről-percre fogyott, mintegy cseppenként gyöngyözve abból a sebből, amelyet egy gyermek is elállíthatott volna. De hol volt akár csak egy gyermek is, hogy segítségére legyen? Nem, most már mindennek vége volt!

Dannak hirtelen eszébe jutott Buck Daniels háza. Olyan volt ez, mint egy fénysugár a sötét-ségben. Ott legalább biztosan nem fogják megvonni tőle segítségüket. Ismét felhuzta kabátját, noha közben olyan kinokat érzett, hogy a verejték kiütött a homlokán, azután nagynehezen beledugta lábát a kengyelbe és felkapaszkodott a nyeregbe.

— Gyorsabban, Sátán! Gyorsabban, pajtás!

Az állat engedelmeskedett. Acélos teste elnyult és úgy tűnt, mintha repült volna a levegőben. Patái egyre nagyobb tért öleltek. És előttük, közvetlenül Sátán patái előtt, száguldott Black Bart...

Az állandó vérvesztés hatására azonban egyre erősebben jelentkezett. Dan megkapaszkodott a nyeregben és összeharapta a fogait, lassan és kérérlhetetlenül ereszkedett le a sötétség az agyára. Tíz mérföldnyire maga előtt bizonytalanul látta égnek nyulni a legközelebbi homályos hegyláncot. Azután elhagyta az eszmélete.

Lassan lefelé csuszott a nyeregből. Még éppen idejében tért magához. Minden erejét összeszedve huzta vissza magát ismét a nyeregbe. Az, hogy csak egyik kezét használhatta, teljesen tehetatlenné tette. Végre sikerült neki balkarját odaszíjani a nyereghez, mert azt akarta, hogy ha a vég közeledik, legalább lóva hátán haljon meg.

Sátán még mindig rohant, de lélekzete egyre nehezebbé és nehezebbé vált. Csak acélos szíve tette lehetővé Sátánnak, hogy ennek a végtelen hosszú utnak utolsó etappját is megtehesse. Fehér tajték ömlött nyakáról és oldalairól. Lélekzete egyre rövidebb és rövidebb s szinte hörgő lett, mert a lázában vonagló lovas hangja egyre gyorsabban ösztönözte előre. Végre elérkeztek egy alacsony domb tetejére. Nem messze, balkéz felé — legfeljebb egy mérföld lehetett még odáig, — nyárfaerdő emelkedett. Dan, aki egy pillanatra ismét magához tért, még fölismerte Buck Daniela

házát, de azt is tudta, hogy ez az utolsó magához-
térése volt.

— Bart! — kiáltotta gyenge hangon.

A farkas egy szüköléssel felelt és kissé hátra-
maradt, hogy mellé kerüljön. Dan kinlódva előre
mutatott. Bart felugrott a levegőbe és éles uga-
tással jelezte, hogy meglátta a fákat és a házat.

Dan összeszedte erejének utolsó maradványát
és átvetette a gyeplőt lova fején.

— Vezess oda, Bart, — mondta, azután meg-
kapaszkodott Sátán sörényébe és összecsuklott a
nyeregben.

XXVI. FEJEZET.

Black Bart mint betegápoló.

Buck Daniels anyja arra ébredt, hogy valaki
kaparja az ajtót. Azonnal felköltötte férjét és fiát.
Buck lövésre készen tartott fegyverrel indult az
ajtó felé. Amikor megpillantotta a farkast, hátra-
szökött és felemelte a fegyvert, Black Bart azon-
ban barátkozóan csóválta a farkát előtte.

— Ne lőjj rá, hisz ez egy kutya, — kiáltotta az
öreg Sam. — És itt az ura is! Istenemre, egy ha-
lottat kötöttek a ló hátára!

Dan már nem ült a lovon, hanem feküdt rajta.
Feje mélyen lógott lefelé, csak a kötelékek, ame-
lyekkel odaszíjazta magát, tartották vissza a le-
zuhanástól. Sátán tökéletesen elkészült erejével.
Feje lelógott és lélekzete inkább rövid hörgések-
ből állott. Sam elvágta a kötelékeket és a magá-
val tehetetlen test Buck karjaiba esett.

— Halott? — suttogta Mrs. Daniels.

— Nem érzem a szive dobogását — felelte Buck. — Segíts bevinni a házba, apám.

— Vigyázz! A ló! — kiáltotta Sam.

Buck még idejében hátraugrott. Sátán meg-ingott és mint egy zsák esett le a földre. Mind a négy lábát kinyújtva és inkább egy veszett kutya-hoz hasonlított, mint egy lóhoz.

— Hagyd most a lovat, — mondta Buck, — inkább az emberrel törődj. Csunya lövést kapott!

Mrs. Daniels előre szaladt és meggyújtott egy lámpát. Nagy vigyázattal helyezték el az élettelen testet egy ágyon. Dan valóban borzalmas látványt nyújtott. Fekete haja kusza fürtökben hullott bele teljesen vértelen arcába, szája erőtlenül kinyílt és az ajkait belepte a por.

— Apám, — mondta Buck, — úgy tűnik nekem, mintha már láttam volna valaha ezt az embert.

Letérdelt melléje és Dan szive fölé hajtotta fülét.

— Nem hallom dobogni a szívét. Mama, adj csak ide egy kezitükröt.

Odatartották a tükröt szorosan Dan ajkára. Azután kis idő múlva elvették és mind a három fej kíváncsian a tükör fölé hajolt.

— Valami gyenge lehelet van rajta! Éli — kiáltotta Buck.

Most már nem vesztegettek több időt. Gyorsan hideg és meleg vizet hoztak, kimosták a sebet, eltávolították a rászáradt vért és mialatt Dani-

elsné és férje kötést helyeztek rá, Buck dörzsölte és gyúrta a megmerevedett testet, hogy az álló vért ismét mozgásba hozza. Fáradozását csakhamar siker koronázta, mert néhány perc múlva Dan mély sóhajtást hallatott.

Buck diadalordításba tört ki. Azután hirtelen így szólt:

— Istenemre, most ráismerek! Ez Dan Barry!

— Igazad lehet, — mondta Sam. — Buck, ma éjszaka valami nagy disznóság történhetett. Egész biztos, hogy sokan lehettek, ha ilyen gyaláztatosan elbántak vele.

Tovább dolgoztak és nemsokára már érezhető volt az érverése. Lélekezete, bár gyöngén, de szabályosan működött. Lassanként némi szín is visszatért arcába.

— A karja néhány nap múlva valamennyire rendbejön, — mondta Dánielsné, — de könnyen lehet, hogy seblázat kap. Nézzétek csak, hogy dobálja a fejét a párnán és hogy morog magában!

Dan egy pillanatra felnyitotta a szemét, tekintete azonban idegenszerű és öntudatlan volt.

— Gyerünk le és nézzük meg most a lovát, — mondta Buck.

Ez azonban nem volt könnyű feladat, mert ebbe Black Bart is beleavatkozott. Hirtelen, borzolódo szörrel és vicsorgó fogakkal állott a két férfi előtt.

— Nyisd ki a ház ajtaját, hogy hallhassa Dan hangját, — ajánlotta Sam.

A házból gyenge, lázas dadogás hallatszott.

Dan hangja volt. A farkas arrafelé fordította a fejét, azután keresztülrohant a nyitott ajtón és eltűnt a ház belsejében.

— Gyerünk utána, Buck, — kiáltotta Sam, — mert anyád halálra fog rémülni!

Berohantak. Black Bart már fenn volt az ágyon, urának elnyult teste mellett és morgott a szájalomraméltó Danielsné felé, aki reszketve huzódott meg egy sarokban.

— Nos, ez rendben volna, — vélte Buck, mikor nagynehezen lecsendesítették, — de rám még mindig gyanakszik. És mondhatom, valahányszor a közelembe kerül, ludbőrös lesz a hátam.

Black Bart végre megértette, hogy minden különösebb aggodalom nélkül megengedheti, hogy ez a három idegen ember Dannel foglalatostokdjék. Körüljárt a szobában, mindhármukat alaposan végigszaglászta, végre — látni lehetett rajta — úgy határozott, hogy egyelőre megtűri hármukat, de szemmel fogja tartani őket. Hátsó lábaira ereszkedett az ágy mellett és pillantásával Danielsné minden mozdulatát figyelemmel kísérte. A férfiak ismét lementek, hogy a lóval törődjenek. Az állat még mindig mélyre csüggedt fejjel állott. Ha ez a rettenetes éjszakai lovaglás még egy mérföldet tart, Sátán összerogyott volna ura alatt.

Mégis, amikor a két férfi hozzá közeledett, megpróbálta felvetni a fejét és elszaladni. Buck szorosan megfogta a gyeplőt. Nehéz munkába került, míg rángatva és lökdösve sikerült a lovat

bevinni az istállóba. Végre ott állott egy abrakkal telt jászol elé kötve. A két férfi visszatért a házba. Mind a ketten úgy érezték magukat, mintha már egy egész napi munka állna mögöttük.

Dant mély és ájult álomban találták. Szabálytalanul lélekzett és Danielsné ezt arra magyarázta, hogy a sebláz, amelytől félt, beállott. Ajánlkozott, hogy az éjszakát a beteg mellett fogja tölteni, Buck azonban egyszerűen megfogott egy széket és leült az ágy mellé.

— A Füttyörésző Dant én fogom ápolni és senki más! — jelentette ki határozottan.

Igy kezdte meg Buck Daniels virrasztását, mialatt a farkas gyanakodva és nyugtalanul figyelte és készen állott arra, hogy a legelső gyanus mozdulatra a torkának ugorjon.

XXVII. FEJEZET.

... és senki sem nevet.

Aznap éjszaka Jim Silent Salton régi házában tartózkodott. Most éppen ő állt kint őrségen. Benn a házban Terry Jordan Rhineharttal és Hal Purvissal pokerezett. Muzsikája végül is a másik háromnak idegeire ment, különösen Jordannak és Rhinehartnak, míg Purvis, aki állandóan nyert, nyugodtabban türte.

— Hagyd már végre abba ezt az átkozott dudolást! — tört ki Jordan és öklével az asztalra csapott.

— Vigyázz magadra, Terry, — figyelmeztette

Rhinehart halkán. — Kilduffal nem ajánlatos ma egy tálból cseresnyézni.

— Már megint mi szaladt a májára? — dörögte Jordan.

Rhinehart ujjával hátrafelé mutatott.

— Ez a lány itt benn! Kilduff ugyancsak dühös a főnökre, amiért olyan keményen bánt vele.

— Ez nekem sem tetszett, — felelt Purvis — de én még keményebb lettem volna, mint a főnök, ha ezáltal Lee Haynest kiszabadíthatom.

— Lee Haynest kiszabadítani, — jegyezte meg Kilduff siri hangon, — erről ne is álmodj, barátocskám! Ha egyáltalán lehetséges volna, akkor meg tudnám bocsátani a főnöknek Kateval szemben tanusított viselkedését.

— Talán mégis csak van valami remény, — vélte Rhinehart.

— Fenét van! — kiáltotta Kilduff. — Miféle reménye lehet egy embernek egy egész város ellen? Az egyetlen, amit a főnök ezzel elért, az az, hogy Dan Barryt jól megspékelik golyókkal.

— Well — felelte Purvis, — ha így áll a dolog, már az is megérte a fáradságot.

Valamennyien vihogtak ezen, még Kilduff is elmosolyodott.

— Az öreg Joe Cumberland persze nagyon a szívére vette a dolgot, — mondta Rhinehart. — Egész nap morog erre a szegény lányra.

— Igen — felelte Purvis elgondolkozva, — és a furcsa az, hogy úgy látszik, az öreg komolyan is gondolja, amit mond. Ugy nézem, inkább levá-

gatta volna a jobbkezét, mintsem, hogy megengedje leányának, hogy Danhoz forduljon.

— Ki az? Ki énekel odalenn a szakadéokban?
— kiáltott fel egyszerre Jordan. — Ugy hangzik, mintha...

Nem fejezte be a mondatot. Valamennyien egyszerre felugrottak és egymásra bámultak.

— Haynes! — kiáltott fel végre Rhinehart.

— De hiszen ez teljesen lehetetlen, — mondta Kilduff. — És mégis... Istenemre... ő az!

Az ajtó felé rohantak. A homályban két bizonytalan alak látszott, amint közeledett. Egyikük íovon, a másik gyalog.

— Haynes! — kiáltotta Purvis izgatottságtól remegő hangon.

— Igen, én vagyok! — válaszolta a hatalmas termetű utonálló kellemes baritonja. És rögtön rá Jim Silenttel együtt megjelent a küszöbön.

Valamennyien sugárzó arccal tódultak köréje. Nem tudták abbahagyni a keze szorongatását és a válla csapkodását. Kilduff és Rhinehart erőszakkal leültették egy székre. Jordan rohant, hogy whiskyt hozzon. Haynes azonban eltolta magától az üveget.

— Most nem iszom alkoholt! — mondta. — Nem iszom addig, míg egy nővel nem beszéltem. Hol van Kate?

A többiek kényelmetlen pillantásokat váltottak.

— Ne aggódj, itt van, — mondta Silent gyorsan. — Most meséld el, hogy menekültél meg?

— Majd később, — felelte Haynes. — Előbb Kateval kell beszélnem.

— Minek annyira sietni? — kérdezte Kilduff. Haynes diadalmasan nevetett.

— Féltékeny vagy, Bill. De hát nem érted? Ő maga küldte értem a Füttyűrésző Dant.

— Az lehet, de azért inkább mesélj valamit az elkheadi ügyről.

— Igen, igen, — szólt közbe Jordan is — ne vá-
rass tovább, Lee.

— Egy szó mindent megmagyaráz, — felelte Haynes — és ez az egy szó: *Barry*.

— Mit csinált? — kérdezték valamenyenien egyszerűen.

— Behatolt a fogházba, mialatt egész Elkhead revolveresen üldözte, — leütötte az őreimet — felnyitotta a bilincseimet, — Isten tudja honnan volt kulcsa hozzá — felrángatott a lovamra, — velem együtt elrohant — két embert lelőtt, a harmadikat a farkasa rántotta le — a lovammal átugratott egy akadályt, amely kétszer akkora volt, mint én — és most itt vagyok!

— És egész Elkhead tudja, hogy ő volt az, aki kiszabadított téged? — kérdezte Jim Silent möhön felvillanó szemekkel.

— Természetes! Hagyott némi emléket maga után, — válaszolta Haynes. — De hol van a lány, Jim?

— Most megcsiptem a fickót, — mondta Silent diadalmasan. — Az egész világ ellene van, most ő is üldözött vad lett!

— Vagy talán hálát érzel irányában, Lee, — mondta hirtelen — úgy érzed, hogy ki kell tartanod mellette?

— Szemembe mondta, hogy úgy gyűlöl mint a poklot, — felelte Haynes. — Éppen annyira lehetnék hálás egy párducnak... De most végre, hol van Kate?

— Hagyjátok, hadd beszélje ki magát a lánnyal, — mondta Silent. — Ez a leggyorsabb módja, hogy valamit végre megtudjunk tőle. Hivd ki, Haynes? Mi többiek majd sétálunk addig egy kicsit, amig beszélsz vele.

Alig hagyták el a szobát, amikor Haynes oda-sietett Kate szobájához és bekopogott. Az ajtó azonnal kinyílt és Kate állott előtte, aki, mikor meglátta, megrázkodott.

— Én vagyok az, Kate, — kiáltotta a férfi vidáman. — Ujra feltámadtam halottaimból!

— Mi történt Dannal? Mondja gyorsan! Megsebesült?

— Dan? — ismételte Lee türelmetlen mosollyal. — Nem. Nem sebesült meg. Kihuzott a csávából, ami nem ment anélkül, hogy két vagy három fickót le ne terített volna.

Kate kissé lehajtotta a fejét.

— Kate, drága Kate, mi baj van? — kérdezte a férfi aggódva.

— Mi történt Dannal? — kérdezte a lány gyöngye hangon.

— Nem tudom. Most ő is üldözött vad. De ne törje rajta a fejét, Kate... Ő maga mesélte nekem, hogy szeretsz...!

A lány összeszedte magát.

— Szeretni? Magát?

A férfi arca csaknem nevetségesen hosszúra nyult.

— Dehát hogyan...? Dan eljött kiszabadítani engem... Ő maga mondta, hogy ön küldte... — dadogta és nem tudott tovább beszélni.

— Ha tudni akarja, hogy miért küldtem őt, akkor nézzen ide! — válaszolta a lány és kinyitotta az ajtaját.

Haynes utána ment a szobába és megpillantotta Joe Cumberlandot, aki egy földre terített takarón aludt.

— Ime, itt az ok! — suttogta a lány.

— Hogy került ide?

— Kérdezze meg azt az emberbőrbe bujt ördögöt! Kérdezze meg drága barátját, Jim Silentet!

Haynes lehajtott fővel ment vissza a nagy szobába. Társai éppen akkor tértek vissza.

— Hol van Silent? — kérdezte komor hangon.

— Silent? Elment, — felelte Jordan.

Hal Purvis félrevonta Haynest.

— Hidegvér! — mondta neki figyelmeztetően.

— A lány gyűlöl engem, Hal, — mondta a hatalmastermetű férfi szomorúan. — Tényleg nem tudtatok más módot találni arra, hogy kiszabadítsatok?

— Egyáltalán nem. Szedd össze magadat, Lee. Nincs okod neheztelni ránk. Jobban szeretnéd, ha most Elkheadban lógnál egy kötélén?

— Hát ez bizony nagyon tréfás dolog, —
mondta Haynea.

— Ugy van. De olyan tréfa, amelyen senki sem
nevet...

XXVIII. FEJEZET.

Az üldözött Dan.

Jim Silent még derengés előtt utrakelt. Amikor megvirradt, megérkezett Gus Morris fogadóához. Meglassította lova futását és kutatva nézett körül. De a sheriff sehol sem volt látható. Silent közelebb lovagolt és egy cowboy-dalt fütyült, amely úgy hangzott, mint valami megbeszélt jeladás.

Félórával később gyors lódobogást hallott. A sheriff oly hirtelen állította meg mellette a lovát, hogy a lendület csaknem kivetette nyergéből.

— Mi baj van? — kérdezte elfulladva.

— Hogy tudjál minden ujságot, — viczorogta Silent — a Fütyörésző Dan és senki más hatolt be az elkheadi fogházba és kiszabadította onnan Lee Haynest.

A sheriff nem talált szavakat.

— Ezt a csinos históriát én hoztam össze, Gus!

— Te? Hát hogy kerültél össze Dannal?

— Ne kérdezd. A fődolog az, hogy megtette, amire szükség volt. Az egész fészek csak úgy nyüzsgött a lincselőktől. Dan két lövéssel két fickót leterített és pokoli bestiája, a kutya, egy harmadikat kiemelt a nyeregből.

— Dan lelőtt embereket?

— Ugy van, — bólintott Silent. — Most már, hogy a dolog teljes legyen, Gus, csak arra van szükség, hogy Dan ellen körözőlevelet becsássanak ki és díjat tűzzenek ki a fejére. Érted?

A sheriff ajkába harapott.

— Nem tehetem meg, Jim.

— Mi a pokol, nem teheted?

— Azért ne egyél meg elevenen. Ez a dolog már nem is emberi. Ilyen rettenetes csapdát nem állítanak embernek, mint amilyet te állítottál ennek a fiúnak, aki pedig becsületes legény, nyiltan és tisztességesen harcol. És a tetejébe még szívettséget is tett neked, Jim. Nem, igazán nem tehetem!

Fenyegető csend támadt.

— Mostanában olyan idők járnak, — mondta Silent mintegy mellékesen — hogy az embereknek nagyon kezd zöldülni az epéjük. Nem lehetetlen, hogy kijönnének a sodrukból, ha véletlenül tudomásukra jutna, hogy mennyi pénzt kaptál tőlünk, Gus.

A sheriff a fejéhez kapott.

— Aki egyszer eladta a lelkét az ördögnek, úgy látszik, többé nem szabadulhat!

— Ha egyszer észretérsz, — mondta Silent vigasztalóan — akkor nincs okosabb fickó nálad. Mindjárt megmagyarázom neked, hogyan kell tovább játszani a partit. Mit gondolsz, mi történne, ha Dan Barry egy levele Elkheadba kerülne? Képzeld el, mi történne, ha felbontanának egy Dan Barryhoz címzett levelet, amiben körülbelül ez állna:

„Kedves Dan, ezt a dolgot L. H.-val nagyszerűen csináltad, sohasem fogom neked elfelejteni. Azt hiszem legjobb, ha most egy időre elrejtőzöl. Később, ha jónak látod, majd találkozhatasz velünk. Az egész bandának az a véleménye, hogy legalább két ezrest megérdemelsz azért, amit csináltál. Ez a gondolat nekem is tetszik és ha penzre van szükséged, csak jelentkezz nálam, tudod már hol. Nagyszerű idea volt tőled elhíttetni az emberekkel, hogy engem üldözöl. Ezt továbbra is csináld. Így az emberek azt fogják hinni, hogy L. H.-val azért csináltad a dolgot, mert ő személyes barátod. J. S.“

Silent szünetet tartott és közben Gus Morris arcát figyelte.

— Képzeld el, ha ezt a levelet elolvasnák Elkheadban.

— Azonnal törvényen kívül helyeznék!

— Ugy van. És itt van a levél. A te dolgod lesz gondoskodni róla, Morris, hogy ez a levél Elkheadba jusson.

A sheriff komor pillantást vetett a négyszögletesen összehajtott papirdarabra.

— Ugy tűnik nekem, — mondta végül — hogy ez a Füttyörésző Dan halálos ítélete.

— Nekem is úgy tűnik, — vigyorgott Silent.

Hangos nevetéssel megfordította lovát és elvágtatott. A sheriff is hazafelé indult és még sokáig csengett a fülében a nevetés, ő azonban lehorgasztotta a fejét a mellére.

Dan láza egész nap növekedett. Este azután összeült a nagy családi tanács.

— Valaminek történnie kell, — mondta Buck. — Holnap reggel belovagolok a városba és kihozom dr. Gearyt.

— Ugyan mi értelme volna ennek, — mondta Danielsné megvetően. — Ha a fiu megmenthető, azt én is épügy meg tudom tenni, mint a doktor. Dan sebe miatt nem aggodom — a helsejében van valami hiba. Hallgassátok csak. Mindig valami Deliláról beszél. És ha nem Deliláról, akkor meg valami Kateróll!

— Ki lehet ez a Delila? És ki lehet ez a Kate?

— Milyen vakok vagytok ti, férfiak — mondta Danielsné. — Hiszen ez egy és ugyanaz a nőszemély.

— És mi haszna van annak, — szólt közbe a férje — ha már tudjuk, hogy ez a két személy ugyanaz a nő?

— Mert ha ezt a lányt megtalálhatnánk, akkor volna rá remény, hogy magához tér. Értitek?

— Dehát Katet százával lehet mindenfelé találni, — mondta Sam.

— Bizony, ez reménytelen, — töprengett Buck magában. — De amikor fantáziál, akkor néha Lee Haynesről is beszél, úgy mintha a torkának akarna menni. Őszintén szólva, tényleg azt hiszed, mama, hogy jót tenne neki, ha az a lány idejönne?

— Természetesen. Vannak férfiak, akikre nézve a szerelem veszélyesebb, mint egy pisztoly.

golyó. Nem rólad, vagy Samról beszélek. Ti ugyan nem csináltok gondot magatoknak egy nőtől.

— Mi a véleményed, talán arról beszél, hogy a lány Leenél van? — kérdezte Sam.

— Ugy van, — mondta Buck — és ebből is láthatod, hogy nincs magánál. Lee az elkheadi fogházban ül. Ott pedig, esküszöm, nincs rá mód, hogy egy lányt rejtgeessen magánál.

— De az lehet, hogy még akkor volt nála, mielőtt Dan elfogta. Talán most Silent táborában van.

— Egy lány Jim Silent táborában? — ismételte Buck gunyosan. — Jim inkább venne egy tonna olmot a nyakába.

— Ugy? — szólt közbe az anyja. — Te még fiatal vagy ahhoz, Buck, hogy tudhasd, mire képesek a férfiak, ha egy szoknya van a játékban. Hol van az a tábor.

— Nem tudom, — felelte Buck kitérően. — Lehet, hogy a hegyek közt, lehet, hogy Salton öreg telkén. Ha tudnám, hogy ott van az a lány, megreszkíroznám, hogy odamenjek és elhozzam.

— Szó sincs róla, hogy még egyszer Jim Silent közelébe menjl — kiáltotta anyja aggódva.

Buck sötét arccal vállat vont. Azután ismét elfoglalta helyét Dan ágya mellett.

Reggel, ahogy anyjával beszélgetett az ágy mellett, hirtelen beszélgetést hallottak odakint-ről, majd nem sokkal utóbb egy elgaloppozó ló patkódobogását. Az öreg Sam kifulladásra rohant be.

— Ki volt az? Mi baj van, papa? — kérdezte az asszony.

Az öreg arcát kiszáritotta a szél és az időjárás, de most halálsápadt volt.

— Éppen most járt itt a fiatal Seaton. Ő és még vagy százan portyáznak a környéken és keresik Dan Barryt. Tudod hol kapta a golyót a vállába? Elkheadban! Betört a fogházba és kiszabadította Lee Haynest. Két ember alól kilőtte a lovat és a kutyája egy harmadikat lerántott a nyeregből!

— De hiszen Dan gyűlöli Lee Haynest! — mondta Buck megdöbbenve.

— Jim Silent fizette meg, — folytatta az öreg Sam. — Elkheadban az embereknek egy levél esett a kezükbe, amelyben minden benne van. A levelet J. S. írta és köszönetet mond Dannak benne, amiért L. H.-t megszabadította.

— Ez alávaló hazugság! — kiáltotta Buck.

— Buck! Sam! — kiáltotta Danielsné, amikor látta, hogy a két férfi dühös pillantásokkal méri végig egymást. — Sam, elfelejted, hogy a fiaddal állsz szemben!

Sam elpirult.

— Megfeledkeztem magamról — dadogta.,

— Azt is elfelejtetted talán, hogy most Elkheadban lógnék egy fán, ha Dan Barry nincsen, — mondta Buck.

— Buck, — szólt apja rekedten — bocsáss meg. De most mit kezdjünk. Ha nem jön gyorsan segítség, Dan meghal. Viszont nem mehet

Elkheadba doktorért, mert hatlövetűvel kezelné Dant, ebben biztos lehetsz.

— De vajjon miért tette? — szólt Danielsné, miközben váratlanul néhány könnyet törölt ki a szeméből.

— Honnan tudjam én azt? — szólt közbe Buck. — Honnan tudjam, hogy mért hagyott engem futni, ahelyett, hogy kiszolgáltatott volna az elkheadi lincselőknek? Most azonban, hogy a doktort nem hívhatom, nincs más mód, mint ide kell teremteni a lányt! Én tehát elmegyek és elhozom!

— Nem volna jobb mégis meggondolni előbb? — kérdezte az apja.

— Papa, — szólt közbe Danielsné — te néha igazán ostoba vagy!

Buck már nyeregben is ült. Néhány lépésről még visszafordult, hogy bucsut intsen nekik, akkor azután a távoli hegyek felé fordult és nem tekintett többé vissza.

XXIX. FEJEZET.

Az emberfarkas.

Buck már ismét sik területen járt, amikor a távolból egy közeledő lovast pillantott meg. Megrántotta a gyeplőt, azután megbizonyosodott róla, hogy revolvere elég lazán van-e a tokjában. Mindenesetre ajánlatos mindenre felkészülni, ha az ember a pusztaságban idegen lovassal találkozik.

— Hé, Buck! — kiáltotta a közeledő lovas. Daniels elengedte a revolverét. Megismerte Hal Purvis hangját, aki éppen megállította lovát mellette.

— Ujdonság után szaglászom itt a környéken, — mondta Hal. — Te azonban már régen nem mutatkoztál közöttünk.

— Éppen hozzátok indultam most, — felelte Buck.

— Elhoztad a revolveremet, amelyet legutóbb nálatok hagytam.

— Bizony elfelejtettem.

— Akkor forduljunk vissza és hozzuk el, azután veled együtt mehetek vissza a táborba.

Buck rágyújtott egy cigarettára } és nagy füstfelhőt gomolyított. Agya lázas györsasággal dolgozott, mert elképzelte, hogy mi lesz, ha Purvis bemegy a házba, ott találja Dant és...

— Helyes, — mondta — lovagolj haza és kérd el az apámtól a revolveredet, ha kedved van hozzá. Én megyek tovább az utamon.

Purvis gyanakodó pillantással nézte végig.

— Hát gyerünk a szóval, Buck! Mi baj van? Mi van abban, ha elmegyek a revolveremért? Ugy gondolod nem találnám meg?

— Éppen ez az. Egész csomó revolvert fogsz találni. Arról van szó, Hal, hogy az emberek a fejükbe vették, hogy én kissé bizalmas viszonyban vagyok Jim Silent bandájával és most őrizet alá vettek a házunkat.

— Pokol és kárhozat!

— Ebben igazad van! De ez az oka annak,

amiért most a hegyekbe indulok. — Megint lépésben elindította a lovát. — De természetesen, ha olyan nagyon vágyakozol a revolvered után, hát elhozhatod...

Purvis szárazon vigyorgott, azután ő is megindult lovával Buck mellett.

— Nahát, — mondta Buck, amikor így együtt tovább lovagoltak — örülök, hogy látom, hogy mégsem vagy egészen bolond. Mi ujság a táborban?

— Utálatos! Most még a tetejébe ez a lány...

— Lány?

— Ugy-e, mulatsz rajta? Bizony, egy-lány van velünk. Kate Cumberlandnak hívják. Jelen volt, amikor a vonatot kiraboltuk és annyi terhelőt tud rólunk, hogy azzal valamennyiünket akasztófára juttathat.

— Kate Delilal

— Mit beszélsz?

— Azt mondom, nagyon furcsa dolog ez, hogy Jim egy nőt tür meg a táborban.

— Pedig így van. Több bajunk van vele, mint egy csapat emberrel. Eleinte ő is velünk lakott a házban. Aztán Silent kijavította azt a kis fészert, amely pár lépésnyire...

— Tudom, ismerem én is.

— Nos, most ott helyeztük el apjával együtt. Éjszakára mindkettőjüket őrizni kell. Es amióta nálunk van, még senkinek sem szólt egy jó szót sem.

— Azt akarod mondani, hogy egyiktök sem férközött a kegyeibe? — kérdezte Buck kíváncsian, mert Dan Barry lázálmai arra engedtek következtetni, hogy a lány Lee Haynesbe szerelmes és annak kedvéért hagyta cserben Barryt. — Mond csak, még maga Lee Haynes sem tudta meghódítani?

Purvis halkán és keserűen felnevetett.

— Neki volna kedve hozzá, de úgy látszik, nem felel meg a lány ideáljának. Egyébként valamennyiünk igyekszik meghódítani. Csodálatosan szép ez a lány, Buck!

Buck olyan kétségbeesetten szivta a cigaretta-csutkáját, hogy az ujját is megégezte vele.

— És te sem jutottál vele semmire? — érdeklődött.

— Mit vigyorogsz? — mondta hevesen Purvis. — Te talán azt képzeled, hogy neked több esélyed volna?

Buck jókedvűen mosolygott.

— Ti kölykök valamennyien ugyanabba a hibába estek, — mondta leereszkedően — még pedig abba, hogy valamennyien átkozottul féltetek a nőktől. Ugy kezelitek őket, mintha hercegnők volnának, pedig a nők szeretik érezni a parancsoló kezét.

Purvis elbiggyesztette vékony ajkát.

— Jobb lesz, ha föl hagysz az ilyesmivel, Buck, — tanácsolta. — Tudod kit szeret az a lány? A Füttyörésző Dant. Annyira, hogy most

éhségstrájkot is kezdett miatta. Tegnap óta nem hajlandó enni. Azt mondja, ha nem engedjük szabadon, éhen fog halni.

— Éhen akar halni? — mondta Buck fölényesen. — Várj csak, amíg én veszem a kezembe ezt a dolgot.

— Te?

— Én.

Purvis szánakozóan nézett végig rajta.

— Buck, — mondta — tudod, hogy a barátod vagyok. Engedd meg, hogy egy tanáccsal szolgáljak. Ne csinálj ostobaságot a lány kedvéért. Ha én mondom neked, ez a lány egyszer és mindenkorra Dan Barryé. Mindenki más számára *tabu*. Tudod, hogy ami Dan Barryé, az valami különös kapcsolatban áll vele. Átkozottul különös kapcsolatban!...

Buck bólintott és vállat vont. De azért egy kicsit végig futott a hideg a hátán.

— Tudod mire gondolok, Buck, — folytatta váratlanul Purvis. — Gondolkoztam rajta... és valahogy olyan ez mint valami álom... de úgy tűnik nekem, hogy Dan Barry egy emberi alakot öltött farkas, Black Bart pedig tulajdonképpen egy ember, aki farkassá változott.

— Hal, ugy látszik, be vagy rugva?

— Lehetséges.

— Miből gondolod... — kezdte Buck. Társa azonban megsarkantyuzta lovát és gyors vágatásba csapott át.

XXX. FEJEZET.

Hogy kell bánni a nőekkel.

Nem sokkal naplemente előtt elérték a régi Salton-féle birtokot. Silent Haynesszel, Kilduffal, Jordannal és Rhineharttal a verandán ült. Amikor észrevették a közeledőket, valamennyien felugrottak és feléjük kiáltottak. Buck válaszul a kezével integetett nekik.

A ház előtt leugrott lováról és megrázta Jim Silent kezét.

— Ugyancsak későn rukkolsz be, — dörögte Silent. — Nem kaptad meg a jelzést?

Buck keményen állta a kutató pillantást, amely feléje irányult.

— Többet használtam a bandának azzal, hogy otthon maradtam, — felelte.

— Hát ez mit jelent?

— Odahaza maradtam, hogy hasznos híreket szippantsak fel. Nem volt könnyű dolog, mert az emberek már gyanakodni kezdtek.

— Annyi sok átkozott cowboy portyáz a vidéken, hogy Buck még azt sem akarta engedni, hogy hozzájuk lovagoljak a revolveremért, — szólt közbe Purvis.

Jim Silent éles szemei egy pillanatra sem fordultak el Buck Danielsről.

— Ha értesülésekre van szükségünk, Gus Morris többet szolgál, mint amennyit akarunk. Ezt nem tudod, Buck?

Rhinehart és Jordan, akik eddig buzgón tár-

gyaltak egymással, most elhallgattak és felfigyeltek. Buck azonban közönyösen mosolygott.

— Elhiszem, hogy Gus Morris mindent elmond neked, amit megtud, — mondta — csak az a haj, hogy nem mindent tud meg.

— Hogyhogy?

— Ahol Gus Morris feltűnik, az emberek rögtön suttogni kezdenek. Már gyanakszanak rá.

— Ugy látszik, te nagyon okossá váltál ujabban, fiam, — mondta Silent szárazon. — És azt hiszed, hogy az embereknek maguktól jutott eszükbe, hogy utánunk szaglásszanak?

— Ez világos.

— Kitől hallottad?

— A fiatal Seatontól.

— Ő is közénk tartozik?

— Igen.

— Majd megjegyzem magamnak a fiut. Egyébként látom, hogy te is kaptál egy emléket a karodra a Fűtyűrésző Dantól — mondta, a Buck karján lévő kötésre mutatva.

— Ja, ez a semmiség? — felelte Buck vállat vonva. — Már egész szépen gyógyul.

— Szóval kezded már tulságosan békésnek találni az életet, mi? — vigyorgott Silent.

— Minthogy éppen a békességről beszéltél, — szolt közbe Purvis és egy széles fintort vetett a többiekre — Buck azt állítja, hogy ő az az ember, aki meghozta a békegalambot a táborba. Azt mondja, ő tudja, hogyan lehetne ezt a lányt — ujjával hátrafelé mutatott — észretéríteni.

Buck abba az irányba pillantott, amerre Pur-

vis mutatott. Kate ott ült egy sziklán. Néhány lépéssel odébb egy kis barak állott, amelyben a lány apjával együtt lakott. Most öklére tamasztott fejjel ült és szomorú tekintettel nézett le a völgybe. Buck megborzongott. Csak a körülötte felharsanó nevetésre lett figyelmes.

— Röhögtek, — mondta leereszkedően — mert annyit értetek a nőhöz, mint egy tehén a képekhez!

— És nézeted szerint mit kellene a lánnyal tenni, bölcs Salamon? — irányult feléje Leo Haynes hideg tekintete.

— Lehet hogy nem vagyok bölcs Salamon, — szerénykedett Buck — de nekem nincs szükségem egy millió nőre, hogy tudjak az asszonyokkal bánni.

— Buck, ne csinálj bolondot magadból, — mondta Silent — ezzel a lánnyal semmire sem lehet menni. Most éhségstrájkot kezdett és bele is fog halni, mert nem változtathatok a dolgon és nem engedhetem szabadon. Már beszéltem vele, sőt pénzt is kínáltam neki, de nem lehet észretéríteni.

— Természetes, — jelentette ki Buck megvetően. — Ti ostobák, tudjátok ti, mi kell a lánynak? Nem az, hogy a szépet tegye nekik az ember. Kemény ököl kell nekik. Meg kell, hogy érezze az urát, ez az egész!

— Ugy látszik, — mondta Haynes — a fejedbe veszed, hogy éppen te vagy az, aki meg tudod változtatni ezt a lányt.

— Hogy tudom-e? — ismételte Buck megve-

tően. — A pokolba is, fiuk, nincs olyan dolog, amit én egy nővel meg ne tudnék értetni. Men-nél vadabbak, annál alaposabban belém bolondulnak.

— Buck, te részeg vagy, — jelentette ki Haynes.

— Ugy, részeg vagyok? Mondok neked valamit, Haynes. Különb legényre van szükség, mint te, hogy engem kijózanítson!

Azok, akik lövonalban állottak, már vissza is ugrottak, de Silent hatalmas hangján közbekiáltott:

— Engedjétek el a revolvereket, mert velem gyűlik meg a bajotok!

Haynes dühösen engedte el a revolvert, Daniels pedig nevetett.

— Nem akarok veszekedést, — mondta barát-ságosan. — De annyit mondok, hogy a lánynak arra van szüksége, hogy valaki alaposan kezébe vegye. Hiszen szegényke így tönkremegy az unalomtól!

— Hát ha elég tehetségesnek tartod magadat és meg akarod kísérelni a dolgot, — mondta Silent — hát nézzük. Hogy akarod csinálni?

— Hát nyisd ki a szemedet és majd meglátod, — vigyorgott Buck és kinyújtotta kezét lovának gyeplője felé. — Ugy gondolom, hogy szeliden és udvariasan fel fogom kérni a fiatal ladyt, hogy néhány harapást egyen velem. Ha makacskodik, majd egy kicsit megkefélem a hátát és ha vége lesz, akkor még hálás is lesz érte.

— Istenemre, Silent! — mondta Haynes holtfehérré vált arccal, — ha Buck kezét emel a lányra!...

— Az istenfáját, Lee, viselkedj végre úgy, mint egy férfi és ne mint egy iskolásgyerek, — mondta Silent. — A haja szála sem fog meggörbülni. Ezért én felelek!

Buck megfogta a lova gyepelőjét és Kate felé vezette. Silent előrement. A lány meg se mozdult, amikor közeledtek feléje. Amilyen nagy és erős volt Silent, minél közelebb ért a lányhoz, annál vonakodóbbak és rövidebbek lettek a lépései. Végre megállt és rezignált kézmozdulattal oda fordult Buckhoz.

— Nézd! Így ül már tegnap óta. Nos, Buck, mutasd meg, mit tudsz!

— All right, — felelte Buck. — Ideje, hogy a vacak amatőrök eltakarodjanak a kulisszák mögé és átadják a színpadot a sztárnak. Hát csak eredj vissza és jegyezd meg jól, amit láatsz. Megnézheted az órát, tizenöt percen belül a kezemből fog enni.

Silent elképedve visszavonult. Feszülten figyelte, hogy mi lesz.

Buck levette a kalapját és meghajolt, mint valami szalónban.

— Madame, — mondta — van szerencsém tiszteletteljesen felkérni, hogy sassirozzon át velem a házba és tiszteljen meg azzal, hogy egy kis adag sonkát és tojást együtt elköltsön.

Erre az arisztokratikus felszólításra mind-

Össze egy lenéző tekintet volt a válasz. Buck arca biborvörös lett és a távolból elfojtva hangzott a banda nevetése. Buck most erősebben a fejébe nyomta a kalapot.

— Ne essen tévedésbe, madame, — mondta egy kézmozdulatot téve a háttérben állók felé, — én nem vágyok olyan, mint ezek a legények, itt. Azt ajánlanám, nézzen meg rendesen és bizonyosodjék meg róla, hogy van valami különbség az igazi férfi és a silány utánzat között!

A lány tényleg ránézett, sőt még egy halvány mosoly is játszott a szája körül. De ennek a nézésnek csak az volt az eredménye, hogy Bucknak másodszor is kellemetlenül melege lett. Hangja most keménnyé vált:

— Utoljára kérdezem, hajlandó velem jönni a kunyhóba?

Ismét egy mosoly, amely azonban elképedést és megvetést fejezett ki.

Buck a következő percben már nyeregben ült, azután lehajolt és átkarolta a lányt. A táborban figyelő banditák ordítása összefolyt a fülében. Az egyetlen, aminek tiszta tudatában volt, az a mélységes lenézés volt, amely Kate halvány arcán megjelent. Nem sikoltozott, de úgy küzdött, mint egy vadmacska. Öklével arcába sujtott, csaknem férfias erővel. Erősebben megragadta és csaknem kiesett a nyeregből, mert lova ijedtében felágaskodott.

Gyors egymásutánban kétszer eldőrdült egy

revolver. A golyók közvetlen a füle mellett füttyültek el. Gyors oldalpillantással látta, Rhinehardot és Silentet, akik Lee Haynesre vetették magukat. Azután mélyen belenyomta sarkantyuját lova oldalába, amely azonnal trappolni kezdett a kis kunyhó irányában.

— Dan! — sugta Kate fülébe.

A mögötte felhangzó ordítás tulharsogta a hangját. A lány kiszabadította jobbkezét és még egyszer arcába csapott. Buck megragadta és dühösen megrázta a lányt.

— A Füttyürésző Danról van szó! — mondta most már hangosabban. — Tudja meg, hogy haldoklik!

A lány hirtelen mereven és mozdulatlanul feküdt karjaiban.

— Egy szót sem, — sugta a férfi elfulladva. — Nehogy ezek itt valamit észrevegyenek!

A banditák röhögve és integetve szaladtak feléjük.

— Dan! — kiáltotta a lány kétségbeesetten,

— Ájuljon el, ostoba liba!

A lány tágranyitotta a szemét és egyszerre mindent megértett. A feje hátrahanyatlott és úgy feküdt a férfi karjaiban, mint egy élettelen báb. Buck a kunyhó előtt megállította lovát és leszállott. Rhinehart, Purvis és Jordan futva érkeztek oda, mögöttük Silent és Kilduff még mindig a dühöngő Haynesszel foglalkozott.

Rhinehart Kate fölé hajolt és hallgatta a szívverését.

— Meghalt! — kiáltotta Jordannak.

— Ostoba vagy! — mondta Buck fölényesen. — Semmi az egész, csak egy kis ájulás, és ha magához tér, el lesz ragadtatva tőlem.

— Nem halt meg, — mondta Rhinehart felfelé emelve fejét. — De Haynes ezért ki fogja tekerni a nyakadat!

— Kate! — kiáltott valaki kétségbeesetten a kunyhóban. A lobogó fehérhaju öreg Cumberland rohant ki.

— Nincs semmi baj, csak egy kis ájulás, — magyarázta neki Buck. — Ti többiek pedig pucolatok innen! Nincs szükségem ilyen nagy publikumra.

Néhány gyors lépéssel bevitte a lányt a kunyhóba és lefektette fekvőhelyére. Apja vizet hozott, hogy homlokát megnedvesítse. Buck ezalatt kituszkolta három társát az ajtón.

— Nem történt semmi, — mondta nagy nyugalommal. — Tudjátok, mit mondtam! Tizenöt percen belül kezes bárány lesz. Még tíz perc időm van. Ha a tíz perc letelt, benézhetnek az ablakon. Ha addigra a lány nem ül az asztalnál és nem zabál, megeszem a kalapomat.

Kituszkolta őket a küszöbön és bevágta mögöttük az ajtót. Az öreg egy örömkialtására hátrafordult. Kate fölült az ágyon.

XXXI. FEJEZET.

„Ne vessetek, az istenért!”

Atyja aggódva át akarta ölelni, Kate azonban félretolta és Buckhoz rohant.

— Kate, — dadogta az öreg — mi történt?

— Hallgassanak rám, azután majd megtudják, — mondta Buck. — De előbb lássunk munkához. Maguknak ma éjszaka el kell menekülniök innen. Kemény lovaglás előtt állnak, tehát rendesen táplálkozniok kell. Most enni fognak valamit! Adjanak egy pár tojást és szalonnát. Gyorsan, Kate! Fát ide! Csak tíz perc időnk van!

Három perccel később már főtt az étel. Joe csörömpölve néhány pléhtányért helyezett az asztalra. Buck meghagyta neki, hogy minél nagyobb lármát csapjon. Mialatt foglalatoskodtak, Buck elmesélte, amit tudniok kellett. El volt készülve Kate részéről valami hisztérikus kitörésre. A lány tényleg halálsápadt volt, de tekintete nyugodt és tiszta maradt.

— Szóval kész rá? — mondta végül a férfi.

— Igen.

— Akkor csinálja, amit mondok és ne kérdezősködjék. Még néhány perc és Silent bandájával együtt be fog kukucskálni az ablakon. Akkorra önnek az asztalnál kell ülnie, nyugodtan enni és úgy csinálni, mintha hallatlanul élvezné társaságomat. És mosolyogjanak! Cumberland, ne nagyon mutassa magát. Az ön arca köteteket beszél

és elhihetik nekem, hogy Jim Silent gyorsan tud olvasni.

Joe visszahúzódott egy sarokba, ahol a lámpafény nem érte.

— Asztalhoz! — vezényelte Buck és egy jól megtetézett tányért tolt Kate elé.

Az asztal másik oldalán egy láda állott. Buck leült rá és az asztalra támaszkodott. Kate gyorsan enni kezdett.

— Nem jól — jegyezte meg Buck figyelmeztetően. — Ugy eszik, mintha ostorral állnék a háta mögött. Szép lassan! Szedje össze magát! Azok odakinn már levették a spalétát az ablakról. Mosolyogjon!

A lány engedelmeskedett. Odakinnt zümmögés hallatszott és lehetett hallani, hogy sutognak.

— Csak így tovább.

Buck hátradőlt és vad nevetésbe tört ki.

— Remek vicc! Kitűnő! — kiáltotta és úgy csapkodta az asztalt széles tenyerével, hogy a pléhtányérok táncolni kezdtek. — Ez a legremekb valami, amit életemben hallottam! — Azután suttogva hozzátette: — Nevessetek hát, az istenért!

A lány engedelmesen nevetett. Odakint megint visszarakták a spalétát az ablakra.

— Most vissza kell mennem a többihez, — mondta Buck, de azok után, amiket Silent most láthatott, bizalommal lesz hozzám.

— De nemsokára visszajön, ugye?

— Nem felejttem el, amit ígértem. Ma éjszaka!...

Mielőtt még az ajtót elérte volna, a lány utána futott és két karjával átkulcsolta nyakát. Ajka vonakodva az övéhez simult.

— Isten áldja meg önt! — suttogta a lány.

Buck kirohant az ajtón. Odakünn megállott, lekapta a fejről a kalapot és mélyet lélezett. Jó ideig járkált, amig be mert menni bajtársaihoz a házba. Amikor belépett, olyan üdvözlettel fogadták, hogy már maga se tudta, vajjon valami ritkaság-e, vagy csak közönséges ember? Még Jim Silent is kimondott nagyrabecsüléssel kezelte.

Lee Haynes azonban félrevonta Buckot.

— Miféle üzenetet adtál át neki, Buck?

— Nem értelek.

— Nézd csak, ezek a többiek talán tökføjűek ahhoz, hogy Kate Cumberlandot megértsék, de én ismerem ezt a fajtát.

— Irigykedel talán, Lee, — vigyorgott Buck. — De én nem tehetek róla, hogy a lány nem törődik veled.

— Átkozottul finoman játszottatok! — mondta Haynes fogcsikorgatva. — De én nem mentem lépre. Az igaz, hogy nevetett, de azért közben halálsápadt volt.

— Féltékeny fickó vagy, Leel

— Daniels, ezért még kitekerem a nyakadat!

— Tudd meg, Lee, hogy amikor elváltunk egymástól, még bucsucsókot is adott.

— Vigyázz magadra, Daniels, — mondta Hay-

nes. — Tudom, hogy hazudsz és nyugodt lehetsz, hogy szemmel foglak tartani!

— Köszönöm! — vigyorgott Buck. — Igazán kellemes gondolat tudni azt, hogy az embert mindig szemmel tartja a barátja.

Haynes hátat fordított neki és leült a játékasztalhoz. Buck is a játszókhoz csatlakozott.

— Várj csak egy pillanatig, Lee, — mondta Silent. — Azt hiszem, ma este te állsz őrségen Cumberlandék előtt?

— Ugy van, — felelte Haynes szolgálatkészen és megint felállott.

— Hohó, — szólt közbe Buck — csak nem akarjátok elrontani, amit ma elértem a lánynál?

— Miért? Mi baj van? — kérdezte Silent.

— Hogy mi baj van? Az, hogy éppen azt az embert akarod őrségre kiállítani, akit a lány a legjobban utál.

— A fenébe is, Daniels, — mondta Haynes dühöngve — egyre több lesz a rovásodon, de meglásd, hogy egy revolvergolyóval kiegyenlítem!

— Talán személyesen óhajtod átvenni az őrséget? — érdeklődött Jim, Buck felé fordulva.

— Magától értetődik! — vigyorgott Buck. — Könnyen lehet, hogy kijön hozzám és úgy könnyebben telik az idő éjszaka.

— Hát akkor eredj és vedd át az őrséget, — bólintott Silent. — Tényleg lehet, hogy kimegy hozzád...

— Silent, — szólt közbe Haynes figyelmeztetően — nem tűnt fel neked, hogy egy kissé

gyanus az a könnyedség, amellyel Buck behízalgte magát a lánynál?

— Well?

— Amit nekünk be akar beszélni, az mind őstobaság! Biztos, hogy valami hirt hozott neki. Megfigyeltem. Amikor a lány a karjában forgólódott, mondott neki valamit. És arra azután, mintegy megrendelésre, hirtelen elájult.

Silent Buck felé fordult:

-- Így volt?

— Így, — felelte Daniels nyugodtan.

A banditák megrázkódtak. Várakozó vigyor-gásuk egy pillanat alatt eltűnt.

— Istenemre Buck, — ordította Silent — ha ki akarsz játszani!... Mi történt, mondd meg magad, mit mondtál neki?

— Ahogy ott hancuroztunk, — felelte Buck — folyton csak azt kiahálta: „Engedjen el!” amire azt feleltem neki: „Előbb még a pokolba!” Erre azután elájult.

Dörgő nevetés tört ki, amely tulharsogta Haynes újabb tiltakozását.

— Nyertél, Buck, — jelentette ki Silent. — Vedd át az őrséget.

Buck az ajtó felé indult, de Haynes utána kiáltott:

— Várj csak egy pillanatig, Buck! Ha tisztes-séges játékot játszol velünk, akkor ígérd meg becsületszavadra, hogy ma éjszaka senkit sem engedsz idejönni a völgy felől és hogy holnap reggel még itt találunk téged.

— All right, — mondta Buck igen halkan. — Természetesen itt leszek holnap reggel és gondoskodom róla, hogy senki se jöhessen a völgy felől.

De úgy, hogy nem lehetett észrevenni, a hangsulyt a „felől” szócskára helyezte.

Cumberlandék barakkja előtt egy szikla volt. Ide telepedett le Buck őrségre. A kunyhóban sötét volt. Hirtelen meghallotta Kate halk hangját — Itt az idő?

Nem felelt.

— Itt az idő? — ismételte a lány.

Buck még mindig nem felelt. A leghalkabb suttogást is kockázatosnak vélte. A lány harmadszor is kiszólt, de újra nem kapott feleletet. Buck hallotta, hogy felsóhajt. És mégis várt, várt, várt, míg végre kialudt a fény a nagy házban és minden hang elhalt.

— Kate! — mondta, lehalkítva a hangját, hogy a házbeliek semmiesetre se hallhassák meg.

A kunyhó ajtajának nyikorgása volt a válasz.

— Vissza! — sugta halkan, — menjen vissza!

Az ajtó ismét nyikorgott.

— De hiszen alszanak, — mondta Kate.

— Beszéljen halkabban, — figyelmeztette Buck. — Odaát van valaki, aki reggelig szemmel fog tartani engem.

— Mit tegyünk?

— Menjenek ki a hátsón ajtón. Haynes vigyáz rám, magukra azonban nem. Lopózzanak az istállóba, nyergeljék fel a lovaikat, azután vezessék

Ki őket a ház mögötti uton. Ne szálljanak nyeregbe, amig messze nem lesznek. És halkan! A szakadéokban minden nesz messzire hangzik.

— Maga nem jön velünk?

— Nem.

— De ha megtudják, hogy elmenekültünk?...

— Gondoljanak Danra és ne rám!

— Isten legyen kegyelmes magának!

Egy pillanattal később nyikorgott a hátsó ajtó. Buck most sajnálta, hogy nem figyelmeztette Katet, hogy ne szaladjanak. Mert ha Lee Haynes tényleg nem alszik, akkor valamivel el kell vonnia a figyelmét róluk. Buck felállt, gyorsan cigarettát sodort és rágyújtott. Még a leggyanakvóbb szem is legalább egy pillanatra a gyufa fellobbbanására kellett, hogy figyeljen. És ez a néhány pillanat elég volt, hogy Kate és apja az istállóba érhessenek.

Buck érezte, hogy a vére megdermed, mert az istállóban előbb egy ló dobbantott, majd egy csikorgást hallott, ahogy a ló kilépett az istálló ajtaján, azután felhorkant a friss levegőn.

Mindez csupa halk nesz volt, Buck azonban úgy érezte, mintha trombitaharsogás lenne. Remegő kézzel gyújtott újabb cigarettára és várt. Azután végre látta kettőjüket, amint a házat elkerülik, mint két fekete árnyék, amint lassan haladtak előre a sötétben. Visszafojtotta a lélekzetét, de nem történt semmi. Azok ketten egyre jobban távolodtak a völgy felé. A nagy házban

semmi sem mozdult. Cumberlandék biztonságban voltak.

Ekkor lepte meg a nagy kísértés Buckot. Elmenekülni aránylag egyszerű dolog lett volna, de megígérte Jim Silentnek, hogy reggel még ott fogják őt találni...

A nap lassan emelkedett a keleti dombok fölé. Amikor Buck belépett a házba, a banda többi tagjai éppen akkor tápászkodtak fel. Csak Lee Haynes állt már csizmásan és sarkantyúval. Buck gunyosan mosolygott rá.

— Kissé gyűröttnek látszol ma, Lee, — jegyezte meg.

A másik sötéten pillantott rá.

— Fogadni mernék, — folytatta Buck — hogy ma éjszaka nem sokat aludhattál. Nagyon karikás a szemed.

— Átkozott!...

— Nyugalom! — parancsolta Silent. — Lee, veszekedős vagy, mint egy asszony. Hogy ment az őrség, Buck?

— Senki sem jött a völgy felől, — felelte Buck. — És itt vagyok, amint megígértem. Azt hiszem, ehhez nem kell semmit hozzátennem.

— Rendben van, — mondta Silent. — De az öreg, meg a leánya ma kissé sokáig alusznak a dunyhájuk alatt.

— Talán alszanak még a tegnapi nagy izgalom után, — vélte Bill Kilduff.

Haynes egy pillanatra sem fordította el tekintetét Buck arcáról.

— Átmegyek és megnézem, miért nem keltek még fel, — mondta és kiment a szobából.

Buck az ablakon keresztül látta, hogy Haynes kinyitja a barakk ajtaját. Most azt várta, hogy Haynes hangosan fel fog kiáltani. A bandita azonban csak állt mozdulatlanul. Azután megfordult és lassan jött visszafelé. Fejét a mellére hajtotta és mélyen elgondolkozva ráncolta össze a homlokát.

— Nos, mi történt? — kiáltott Silent, amikor hadnagya ismét belépett a szobába.

Haynes lassan felemelte a fejét.

— Eltűntek! — mondta.

Tekintete Buckra esett. A többiek is őt nézték. Silent halkán káromkodott a fogai között.

— Mint bohóc, elsőrangú szám vagy, — mondta Buck hidegen. — Talán elpárologtak az éjszaka, mint a kamfor, mi?

— Haynes! — kérdezte Silent élesen. — Komoly ez?

Haynes bólintott.

— Akkor, Buck, ahogy Isten van az égben, kevés szó is elég a magyarázathoz! Lee, te egész idő alatt nem bíztál benne. És én bolond bedőltem neki!

Daniels érezte, hogy a vér kiszalad az arcából. Most azonban váratlan oldalról érkezett a segítség.

— Jim, hagyd békén a revolveredet! — kiáltotta Haynes. — Egész éjszaka, amíg Buck a ba-

rakk előtt őrségen állt, itt ültem és figyeltem minden mozdulatát.

— Na és?

— Láttam, hogy egész éjszaka el sem mozdult a posztjáról és azt is tudom, hogy egész éjszaka ébren voltam.

— Dehát akkor, hogy a fenébe...

— A hátsó ajtón! — kiáltott közbe Kilduff.

— Ha tehetnék róla, hogy eltűntek, — szólt közbe Buck — mit gondoltok, most itt volnák?

Silent éles szeme végigmérte először Haynest, azután Buckot. Majd mindkettőjüknek hátat fordított. Miközben a banda zajongott és nevetgélt, meg káromkodott, Haynes szorosan Buck Daniels mellé lépett.

— Buck, — mondta lefojtott hangon — nem tudom, hogy csináltad...

— Mit csináltam?

Haynes arcát borongás felhőzte el.

— Én is voltam valamikor tisztességes ember, Buck, — mondta nyugodtan. — Ugy cselekedtél, mint tisztességes emberhez illik.

Kinyújtotta a kezét feléje. Buck vonakodva adta oda a magáét.

A szoba másik sarkában Silent jelt adott Purvisnak.

— Mi az? — érdeklődött Hal, odamenve hozzá.

— Beszélj halkán, — mondta Silent. — Amit mondok, nem kell a többieknek hallani. Buckkal valami nincs rendben! Azt akarom, hogy nézz kö-

rül a házuk táján. Talán megtudsz valamit, ami megéri a fáradságot.

Ezalatt a szökevények elérték a szakadék alsó bejáratát.

— Kate, — mondta az öreg Joe — szeretnék térdreborulva hálát adni az Istennek, hogy ma éjszaka megmenekültünk.

— Köszönd inkább Buck Danielsnak, aki az életét adta értünk. Most egyenesen hozzájuk lovagolok, te pedig eredj Morris sheriffhez és közöld vele, hogy egy becsületes férfi került Jim Silenték karmai közé.

— De... — kezdte az öreg.

A leány csak intett feléje és megsarkantyuzta lovát. Rögtön rá szédítő galoppban ellovagolt az éjszakában. Apja álmélkodva bámult utána, azután megindult Gus Morris felé.

XXXII. FEJEZET.

Akik a sötétben is látnak.

Kora reggel volt, amikor Kate Danielsék háza előtt leugrott a nyeregből. Ösztönszerűen a betegszoba felé vette útját, belépett és egyenesen az ágyhoz ment. Amikor Black Bart megpillantotta, fenyegető morgása barátságos üdvözlő vinnyogássá változott.

Kate nem látott mást, mint Dan beesett, sápadt arcát. Föléje akart hajolni. Az öreg Sam kinyújtotta karját, hogy visszatartsa, de felesége meghuzta a kabátját.

— Ez itt Delila, — suttogta.

Kate halk hangon suttogott szavakat, amelyek nem tudtak megformálódni. Az öreg és felesége zavartan néztek egymásra, azután lábujjhegyen lopakodtak ki az ajtón. Még látták, hogy Dan láztól égő szemei kinyilnak. Hallották, ahogy öszszefüggéstelenül beszél. A leány keze megsimogatta homlokát és amikor a kötéshez ért, halkan felsikoltott. Látták, hogy Dan szeme kitágul. Megfogta a leány kezét.

— Ugy látszik, eszméletre tért, — sugta Sam a feleségének.

Ezuttal Dan szeme kétségtelenül elárulta, hogy magához tért lázából.

— Dan nem szól egy szót sem, — sugta újra Sam — csak bámul a leányra.

— És mit csinál a leány? — kérdezte Danielsné az ajtórésen beleselkedő férjétől.

— Átkarolja a vállát. Dan most ellöki magát. A leány beszél vele. És hogy beszél! Milyen gyorsan! És a farkasbestia ott áll mellettük és csak néz egyikről a másikra, mintha azon törné a fejét, hogy kinek van igaza kettőjük közül.

— A szerelmesek utja, Sam, olyan furcsa, mint az Ur utjai.

— Dan most eltakarja az arcát és csak egy szót ismétel egyre. A leány térdre esik az ágy előtt. Még mindig beszél. De miért beszél olyan halkán?

— Nem mer hangosan beszélni. Oh, értem, értem! Most arra kéri, hogy bocsásson meg neki.

— Black Bart a leány ölébe fekteti a fejét. Hallod, hogy vinnyog? Dan most ránéz a leányra. A leány egyik kezét Bart fején nyugtatja, a másikkal eltakarja a szemét. Sir...

Egy ideig minden csendes volt.

— Most Dan is kinyújtja a kezét Black Bart felé. Megfogja a leány kezét. Egymásra néznek.

— Na és? Na és? Most mi van?

De Sam becsukta az ajtót és nekitámasztotta a vállát.

— Nézetem szerint olyan ez az egész, mint valami könyvben, mama, — mondta.

— A férfiak mind bolondok! — suttogta Danielsné, könnyekkel a szemében.

*

Néhány nappal később Hal Purvis, amikor felderítő szolgálatáról visszatérőben volt, a táborhoz vezető szakadék bejáratánál összetalálkozott Gus Morissal, a sheriffel.

— Jó, hogy találkozunk, — mondta a joviális sheriff. — Egy csomó felesleges fáradságot takarítok meg neked.

— Hogyhogy?

— Silent éppen most távozott el innen.

— Hová?

— A hegyen túl, a Bald-Eagle patak melletti régi házba. Ez ott van...

— Tudom, — vágott közbe Purvis. — De miért ment el Silent?

— A talaj már nagyon égett a lába alatt. Azért is jöttem, hogy figyelmeztessem őt. Az emberek ugyanis megtudták Joe Cumberlandtól, hogy a banda itt táborozik.

— Cumberland rögtön szabadulása után hozzád lovagolt? — kérdezte Purvis vigyorogva.

— Egyenesen hozzám.

— És azután hová ment?

— Azt hiszem, haza, a leányához.

— Szó sincs róla, — jelentette ki Purvis szárazon. — Mind a ketten ott vannak Buck Danielséknél.

— Ugyan, Purvis, hát Buck nem tartozik köztetek? Hiszen emlékszem, nemrég láttam nálatok a táborban.

— Buck félrevezetett bennünket. Nemcsak a leányt és az apját láttam ott náluk, hanem egy nagy farkaskutyát is láttam, Black Bartot, már pedig ahol ez a kutya van, ott a Fűtyörésző Dan sem lehet messze.

A sheriff tátott szájjal bámult rá.

— Dan fejére tizezer dollár jutalomdíj van kitűzve, — mondta Purvis — amelyet igen csekély fáradsággal meg lehetne szerezni, ha elég embert tudsz felhajszolni, hogy Dant elfogjátok.

— Tényleg azt hiszed, hogy lehetne erre a célra elég embert találni? Ugyan, Hal, hiszen te is tudod, hogy ez az egész dolog humbug és hogy Dan semmi büntényt nem követett el.

— Mindig ilyen lelkiismeretfurdalásaid vannak, amikor pénzről van szó?

A sheriff elgondolkozott.

— Tízezer dollár! — mondta töprengve.

— Tízezer dollár, — ismételte Purvis.

— Istenemre, megpróbálom! Ha Dant elfogom, az emberek gyorsan el fogják felejtetni Jim Silent dolgait. Még ma hozzálátok, hogy egy pár fickót szerezzek, akik segítsenek. Ma este utánanézünk, megvizsgáljuk a dolgot és holnap reggel már utban is vagyunk.

— Miért nem még ma este?

— Ugy sem tudnánk meglepni. Azt hiszem, ez az átkozott kobold éjszaka is éppoly jól lát, mint fényes nappal.

Vigyorgott hozzá, Purvis azonban megértően bólintott és eltűnt a szakadékban. A sheriff fűtyörészve indult hazafelé. Ha még ezt a tízezer dollárt megkeresné, elég pénze volna ahhoz, hogy visszavonulhasson ettől az izgalmas mesterségtől.

XXXIII. FEJEZET.

A vadon szava.

Buck Daniels és apja naponta értesültek mindenféle bűncselekményről, amelyeket Dan rovására irtak. Minden gazsággal, amely mérföldnyi körzetben történt, őt gyanúsították. Egy napon két halott cowboyt találtak. Revolverük félig ki-

űritett magazinnal hevert mellettük és lovaik is ott legelészték a közelben. Máskor minden további nélkül feltételezték volna, hogy egymást ölték meg, mert mindenki tudta, hogy régi, esküdt ellenségek. Most azonban mindenki csak egy magyarázatot talált: Dan volt a tettes.

Kate számára olyan napok voltak ezek, amelyekben különös módon váltakozott a boldogság a fájdalommal. Különösképpen az szomorította legjobban, hogy Dan napról-napra jobban vissza nyerte erejét. Amíg ugyanis a férfi magával tehetetlen és beteg, addig az övé. Ha azonban egészséges és erős, akkor ismét a bosszué, amelyet Jim Silent ellen esküdött.

Egy este csakugyan beállott az a pillanat, amelytől félt. Dan Black Barttal játszadozott és a leány gyönyörködve nézte őket. Vad futkosás volt ez, mind a ketten ide-oda rohantak a szobában, az összes butorokat összetöréssel fenyegetve és mégis egyetlen hang sem hallatszott. Dan is, meg a farkas is a vadállatok lágy, nesztelen járásával lépkedtek. Hirtelen abbamaradt a játék, Dan leroskadt egy székre, Black Bart pedig játékosan a keze után kapkodott. Dan hirtelen mozdulatlanná merevedett. Csak hallgatott és nézett maga elé. A pillantása elfordult a kutyátó', egy percre megpihent Kate arcán, azután tőle is elfordult.

Végre megszólalt:

— Kate, — mondta — indulnom kell.

A mosoly megfagyott a leány ajkán. A távol

ban egy coyota üvöltött. A szél füttyült a hegyek között. Olyan volt ez, mintha kíséretül szolgálna Dan füttyörészésének, mintha a vadon hívó szava lenne.

— Mi az, kicsikém, sirsz?

— Ne hagyj el, Dan, — könyörgött a leány,

— Mennem kell!

— Csak még egy óráig maradj.

— Nézd, — mondta Dan. Rámutatott Black Bartra, amely első lábaival az ablakpárkányra kapaszkodott és figyelő szemekkel bámult ki az éjszakába, azokkal a szemekkel, amelyek a legmélyebb sötétségen is áthatoltak.

— Nézd a farkast, Kate, — ismételte Dan — ő figyelmeztet! Én nem tudom megmagyarázni, hogy miért.

Megcsókolta a leány homlokát. Kate hozzásimult és szomjasan emelte feléje ajkát.

— Nem lehet, — mondta Dan. — Az ajkamon még mindig vér van, először azt a foltot kell lemosnom róla!

A következő pillanatban az ajtó becsukódott mögötte. A farkas előtte rohant.

Kate, könnyeitől elvakítva, kitárt karokkal tántorgott utána. Mikor látta, hogy egyedül maradt, leroskadt a székre és odafektette arcát arra a helyre, ahol Dan az imént pihent és hangosan felzokogott. A távolból, ezuttal közelebbről, ismét hallani lehetett a coyota-farkas üvöltését,

XXXIV. FEJEZET.

A gyáva.

Mielőtt a coyota negyedszer is elsírta volna panaszát, három sötét árny suhant ki az éjszakába. És nem sokára belevesztek a hegyek közé. Dannak nem volt előre meghatározott terve, csak annyit tudott, hogy minél gyorsabban ki kell kutatnia, hogy a banda hol tartózkodik. Gus Morris majd fog tudni felvilágosítást adni.

Amikor Morris fogadójának közelébe ért, lelassította lovát. Az étkezőszoba ablakai ki voltak világítva, a gazda nyilván még az asztalnál ült vendégeivel. Dan abban reménykedett, hogy váratlanul fogja meglepni Morrist, most azonban nem maradt más hátra, mint hogy erőszakkal hozza ki a zsufolt szobából, vendégei közül. Nesztelenül ment végig a verandán és lábujjhegyen lopódzott keresztül az előszobán. Black Bart, mint egy árnyék követte.

Az étterem ajtaja nyitva volt. Az asztalfőn a sheriff ült, körülötte pedig egy tucat férfi. Gus Morris halkan és meggyőzően beszélt hozzájuk. Arca kipirult, mintha éppen hosszabb szónoklatot tartott volna. Ökölbesorított kezével időnként az asztalra csapott.

— Amikor megvirrad, rájuk csapunk, — mondta éppen — mert abban az időben még valámmennyien alszanak...

Az egyik ember az asztalnál megcsóválta a fejét.

— Én láttam a Füttyörésző Dant Elkheadban. Az egész szoba tele volt emberekkel és úgy kisiklott a kezünk közül, mint egy ángolna.

Az asztalnál ülők helyeslően dörögtek. Black Bart érdeklődve hegyezte a fülét és halkán felmorgott.

— Mi ez? — kiáltotta a sheriff, felkapva a fejét.

Dan intett a farkasnak, amely erre kissé visszahuzódott.

— Semmi, — válaszolta valaki odabenn a szobában. — Ugy látszik, a dolog kezd az idegeidre menni, sheriff, amit nem is csodálok.

— Rátok bízom magamat, fiuk. Ne hagyjatok benn a csávéban, — mondta a sheriff remegő hangon. — És ha a fickót elcsipjük, nem kell sokat kérdezősködni, hanem ki a revolverrel és lelőni, mint egy kutyát... Nagy Isten!

Felugrott a helyéről. Arca halálsápadt lett. Kezét görcsösen emelte a feje fölé. Az ajtóban a Füttyörésző Dan állt, mindkét kezében egy-egy revolverrel. Abban a pillanatban az egész önkéntes csapat, mint egy ember ugrott talpra. Valamennyien vitézül emelték fel kezeiket. Valamennyien meg voltak győződve róla, hogy Dan éppen őket vette célba.

— Az ég szerelmére ne lőjj! — vinnyogta a sheriff. — Én...

— Térdre! Bart, vigyázz rá!

A sheriff térdre roskadt, a farkas gyorsan oda-surrant melléje és vicsorgó fogakkal állott meg

előtte. Egyetlen hangot, egyetlen morgást sem hallatott, ez a hallgatás azonban fenyegetőbb volt, mint a legellenségesebb morgás. Dan most szó nélkül hátatfordított Morrisnak, hogy a társaság többi részét kényelmesebben sakkba tartsa.

— Hivd vissza a bestiát! — jajongott Morris.

— Megérdemelnéd, hogy ráduszítsam őt, — mondta Dan — de ha elárulod nekem, amit tudni akarok, akkor szabadjára bocsátaiak.

— Mindent megmondok, amit akarsz!

— Hol van Jim Silent?

Egyszerre valamennyi szem Morrisra szegeződött. Ez csak lassanként értette meg, hogy mit jelent az, hogy valamennyiök jelenlétében ilyen kérdést intéznek hozzá. Elsápadt, azután kékre-zöldre változott. Tekintete sorban körüljárt az arcokon, azok a pillantások azonban, amelyeket az önkéntes csapattól kapott, semmi jót sem jósoltak.

— Gyerünk a szóval! — kiáltotta Dan.

A sheriff kétségbeesetten tiltakozni próbált:

— Tévedsz, Dan. Én nem tudok semmit Silent-ről. Ha tudnám, hol van, már régen lakat alatt ülne.

— Bart! — mondta Dan.

A farkas közelebb nyomult a térdelő sherifhez, úgyhogy a férfi érezhette arcán a meleg lehetetet és láthatta, ahogy a félelmetes fogak feleje irányulnak.

— Segítség! — üvöltötte. — Jim és emberei a Bald-Eagle patak melletti kunyhóban vannak!...

A teremben halk morgás támadt, majd elfojtott káromkodás hallatszott. Az emberek most már tisztában voltak a sheriffel.

— Bart! — kiáltotta Dan és egy lendülettel kiugrott a küszöbön a szobából. A következő pillanatban már Sátán hátán ült és elnyargalt az éjszakában.

A csapat fele utána robogott. Egy csomó lövés dördült el az eltűnő árnyék felé. Ketten-hárman nyeregbe kapaszkodtak, de a többiek visszahívták őket. Az egész csoport visszatért az étterembe és a sheriff köré tódultak, akinek ijedt szemei gyámoltalanul jártak körbe az asztalon.

— Hát ez az a disznó, akinek kötelessége lett volna a mi életünket védeni?

— Emberek, — siránkozott a sheriff kétségbeesetten, — esküszöm, hogy csak ma értesültem róla, hol bujkál Silent. Addig nem akartam nyilvánosságra hozni, amíg a Fürtörésző Dant el nem csipjük. Azután oda akartalak vezetni benneteket...

Egy nehéz kéz a száján találta. Hátrátáncolódott a falhoz és vért köpött.

— Pat, — mondta az egyik férfi — a te lovad ugyse sokat ér, maradj itt és vigyázz erre a csirkefogóra. Ha visszajövünk, majd elintézzük vele a számadásunkat!

Pat szó nélkül galléron ragadta a sheriffet, a többiek pedig hátat fordítottak neki és kisiettek a házból.

Reménytelen lett volna arra gondolni, hogy

Dan ménjét utolérjék. Az azonban még lehetséges volt, hogy idejében odaérjenek, mielőtt Jim Silent, bandájával együtt kereket old. A csapat gyenge és kicsiny volt ahhoz, hogy a félelmetes banditákkal harcbabocsátkozzék, de szomjaztak a vérre. És mielőtt még Dan elérhette volna a völgyet, ahol a Bald-Eagle patak tajtékzott, már valamennyien nyeregben ültek és az üldözés megkezdődött.

XXXV. FEJEZET.

Ember ember ellen.

A rozoga, öreg kunyhóban, amely felé Dan és az önkéntes csapat igyekezett, a banditák a földön üldögélve fogvasztották vacsorájukat. Az ajtó hirtelen kinyílott és Hal Purvis jelent meg.

— Elég sokáig maradtál távol, — dörmögte feléje Silent. — Ül le és kosztolj. Azután mondd el, amit tudsz.

— Nem eszem egy tányérból olyan fickóval, aki elárult bennünket, — ordította Purvis dühösen. — Buck Daniels, te átkozott kutya, állj fel és valdd be végre, hogy hamis játékot játszottál velünk!

— Jobb lesz, ha lefekszel és kialszod magadat, — felelte Buck hidegvérrel. — Már gyakran hallottam, hogy emberek beleőrültek abba, hogy nem aludták ki magukat.

— Főnök! — kiáltotta Purvis Jim Silent felé fordulva — Barry Buckék házában van!

— Hazudsz! — mondta Buck.

— Ugy, hazudok, — mondta Purvis fogesikorgatva. — Black Bartot ott láttam a ház körül.

Silent rátette nehéz kezét Buck vállára. A pillantásuk kereszteződött, de Bucké csakhamar bizonytalanná vált és elfordította a tekintetét.

— Buck, — mondta Silent — tudod, hogy kedvellek. Nem akarom hinni, amit Purvis mesél. Add becsületszavadat, hogy a Füttyörésző Dan...

— Purvis igazat mondott! — mondta Buck.

— Ezért megdöglesz, mint egy kutya! — üvöltötte Purvis.

— Nem, mondta Silent. — Ha a banda valamelyik tagja cserben hagy bennünket, azzal *én* számolok le és senki más! Daniels, vedd a revolveredet és állj oda arccal a falnak. Én erre az oldalra állok. Haynes állj ide a középbe és számolj háromig. Azután kiáltsd: „tüz“, akkor megfordulunk és lövünk.

— Tulságos tisztesség ez ennek a fickónak! Vigye el az ördög! — mondta Kilduff — Huzzátok fel egy fára és spékeljétek meg ólommal én azt tanácsolom.

Buck szó nélkül megfordult.

— Egy pillanatig várjatok, — mondta Haynes.

— Lee, kérlek, légy szives, ne avatkozz bele a dologba, — mondta Silent.

— Csak valamit kérdezni akarok, — mondta Haynes és Buck felé fordult: — Azt állítod, hogy

Dannak menedéket nyújtottál, annak ellenére, hogy Dan bestiája összeszaggatta a karodat.

— Menedéket nyújtottam neki, mert átkozottul közel volt a halálhoz, — felelte Buck. — Te pedig, Haynes, egyszer még számadással fogsz tartozni az ördögnek azért, hogy cserbenhagytál egy embert, aki csaknem elvérzett akkor, amikor megszabadított téged Elkheadból.

— Ott kapta a lövés? — mondta Haynes és elsápadt.

— Buck, — szólt közbe Silent — állj a helyedre és mondd el utolsó imádat!

— Maradj a helyeden, Buck! — parancsolta Haynes. — És mi van a leánnyal?

— Mikor Dan nálunk feküdt és lázálomban beszélt, mindig az ő nevét kiáltozta. Erre felkekedtem és odaküldtem a leányt.

Haynes lehajtotta a fejét.

— És amikor ez a fickó nálad feküdt betegen, egy kézmozdulattal végezhetnél volna vele és nem tetted! — kiáltotta Silent dühösen.

— Silent, — szólt közbe Haynes — ha mondanivalód van, fordulj hozzám!

— Hát ez mit jelentsen, a pokol nevében?

— Ne merj Buckhoz nyulni! Legalább is addig nem, míg velem nem végzel!

— Amiért Barry miattad golyót kapott, te most . . .

— Bűnös életet éltem, — mondta Haynes.

— Ugy látszik, most szeretnéd hatásosan befejezni, — gunyolódott Silent.

— Több okom van rá, mint Bucknak, hogy Danért harcoljak, — felelte Haynes. — Silent, különben is tudd meg, hogy amióta csak hozzád kerültem, gyűlöltelek, mint egy viperát. De egy üldözött vad nem válogathatja meg a barátait.

— Istenemre! — kiáltotta Silent dühtől sápadtan, — tényleg kezdem hinni, hogy gyűlölsz. Hát állj oda a helyedre. Te leszel az első s aztán következik Buck Daniels. Kilduff, számolj!

Nagy léptekkel odament a falhoz. Haynes még egy pillanatig hátramaradt.

— Buck, — mondta — az esélyem annyi, mint egy a tizezerhez, de lehet, hogy túléled és akkor mondd meg Katenak...

— Haynes, menj a helyedre, mert különben így lövök rád!

Haynes engedelmesekedett. A többiek a falhoz lapultak.

Kilduff magasra emelte a lámpát, de még így is csak homályos és bizonytalan volt a világítás. Nagy árnyékok táncoltak a falon és egy hold-sugár bevilágított az ablakon.

— Egy! — számolta Kilduff.

Haynes és Silent válla észrevétlenül meggörbült.

— Kettő! — mondta Kilduff.

— Jóságos Isten! dűnnyögte valaki.

— Három! Tűz!

Mindketten megfordultak. Revolverük csaknem egyszerre dördült el. Silent a padlóra bukott, csés közben mégegyszer lenyomta a ravaszt. Hay-

nes második lövése mögötte furódott a falba. Ha Silent állva marad, a golyó egyenesen fején találja. Silent azonban harmadszor is lőtt, Haynesnak kiesett a revolver a kezéből, azután megtántorodott, lihegett és köhögött, véres hab jelent meg az ajkán. Buck odaugrott és karjaiba fogta.

Silent rögtön talpra állt.

— Vissza! — ordított rá embereire, akik a sebesült felé fordultak. — Vissza a helyetekre, még nem vagyok kész! Buck, most te állj a helyedre!

— Fiuk, — kérte őket Buck — még nem halt meg, de elvérzik, ha...

— Dögljön meg, csak hadd vérezzzen el! Állj a helyedre, Buck, mert különben Istenemre agyonlőlek itt, ahol állsz.

— Lőjj agyon és légy átkozott!

Buck leszakította az inget testéről és egy nagy csikot tépett ki belőle, hogy a megsebesültet beköttözze.

— Buck, utoljára figyelmeztetlek!

— Emberek, ez tiszta gyilkosság, ne engedjétek Haynest így elpusztulni — kiáltotta Buck.

A revolver halványan fénylő csöve feléje irányult.

— Alkalmat adtam neked, — mondta Silent — hogy úgy halj meg, mint egy férfi. Most azonban úgy fogsz meghalni, mint egy...

Az ajtó felpattant. Egy revolver dördült el. A lámpa Kilduff kezében darabokra tört. Egy pillanat alatt minden sötétségbe borult. Vad tumultus tört ki, amelyben furcsán és idegenül csi-

korogva hangzott fel Silent máskor mély és dörgő hangja:

— Meneküljön mindenki! A Füttyörésző Dan van ittl!

Terry Jordan és Bill Kilduff egy ugrásra készülő, árnyékszerű alakot pillantottak meg. Fel-emelték revolverüket, de csak azért, hogy vesz tükre, célt szolgáltassanak. Dan revolvere kétszer eldördült és ők jajgatva zuhantak a földre. A banditák ide-oda rohantak, revolverlövések dö-rögtek a levegőben. Az ablaknál egy pillanatra feltűnt Hal Purvis alakja.

— Az emberfarkas! — lihegte.

Mintha csak az ember őt hívta volna, Black Bart száguldott keresztül a szobán. A revolver kétszer dördült el Purvis kezében. A következő pillanatban fehér, vadállati fogak villantak fel a holdfényben. Purvis megingott és lezuhant. Ugy üvöltött, mint aki esztét veszttette. Azután hirtelen bevágódott az ajtó, csönd lett és gyorsan menekülő patkódobogások zaja hangzott az éjszakában.

— Dan!

— Itt vagyok! Buck, valaki elmenekült! Gyorsan gyufát!

Valaki a menekülés hiu reményével kuszott az ajtó felé. Néhányan nyögve sóhajtoztak.

— Megállj! — kiáltotta Buck. — Ne mozduljatok!

Buck kezében felvillant egy gyufa fénye.

— Ki ez? Haynes!

— Hagyd őt, Dan! Később majd megmondom, miért. Ez a kettő, aki itt fekszik, Jordan és Kil-duff. Az ott az ajtónál Rhinehart.

— És ki ez itt, az ablaknál?

— Ez túl kicsi ahhoz, hogy Silent legyen. Ez Purvis. Halott.

— Bart ölte meg. Nem. Nézd csak az arcát: az ijedtség végzett vele.

— Bart! Eredj ki Sátánhoz!

A farkas engedelmeskedett.

— Istenemre, Buck, minden hiába! Silent volt az, aki elmenekült.

A sebesültek nyögésébe most hirtelen patkódobogás nesze vegyült. Azután kiáltások hangzottak: — Most megvan! Most megcsíptük!

— Az önkéntes csapat! — mondta Dan.

Felszakította az ajtót. Éppen a feje fölött egy golyó furódott zúgva a fába. Három lovas bukant fel közte és Sátán között. Dan visszaugrott a szobába.

— Sátán a Lezükben van, Buck. Gyalog kell elmenekülnünk. Ugorj ki az ablakon!

— Haynesnél maradok, engem ugysen üldöznek.

Dan egyetlen ugrással kiugrott az ablakon és alig tűnt el egy szikla mögött, amikor a lovasok vágatva fordultak be a ház mellett.

— Jöjjetek ki, vagy felgyújtjuk a házat! — ordította egy hang a ház másik oldalán.

— Megadjuk magunkat! — kiáltotta Buck odabentről.

A csapat benyomult a házba, Dan pedig elhagyta fedezékét és nagy ivben kuszva, került a ház mögé. Két ember örködött lövésre készen álló revolverekkel Sátán és Black Bart mellett. Lelőhette volna őket, de ahhoz túl nagy volt a távolság. Füttyentett egyet, Black Bart felugrott és az egyik őrét vállon kapta. A támadás oly heves volt, hogy az ember tehetetlenül felbukott. Sátán odavágtatott urához. A másik őr rálőtt, de izgatottságában eltévesztette.

— Segítség! — kiáltotta az őrszem. — A Füttyörésző Dan!

Három ember rohant ki a házból és vadul lövöldözni kezdett, de már semmit sem láttak, mint egy vágató árnyékot, amelyet gyorsan elnyelt az éjszaka.

XXXVI. FEJEZET.

A rettegés.

Dan száguldott a sötétségben. Valahol előtte lehetett Silent, még pedig egyedül. Dan ismét érezte nyelvén a vér sós ízét.

Vad üldözés volt ez. Csak a véletlen igazította utba, mégis sikerült neki állandóan nyomon követni a banditát. Néhány nap múlva egy hosszulábu, barna lovat pillantott meg az ut szélén, helyesebben egy ló tetemét. Jó időbe telt, míg Dan ebben a tetemben felismerte Silent lovát, a „Vörös Pétert“. Ugy látszik, a bandita

kénytelen volt cserbenhagyni kimerült lovát és most valami cowboy-ponnyn lovagol.

Messze vidéken érdeklődéssel és izgalommal kísérték ezt az embervadászatot, mert ha ezek ketten összeakadnak, az óriások küzdelme lesz.

Buck egy napon belovagolt a Cumberland-farmra. Különös híreket hozott.

Amikor belépett a szobába, Kate és apja ijedten ugrottak fel. Mindkettőjük szemében gyötrelmes várakozás ült. Mintha valami borzalmas dologra lettek volna elkészülve.

— Mi történt, Buck? — kiáltotta Kate.

— Dannak vége van! — mondta Buck. — Silent, az az ördög...

— Dan! — kiáltotta az öreg Joe és Buckhoz rohant.

— Silent kihivta Dant, hogy holnap délután három órakor álljon ki vele harcra Tully kocsmájában, Elkheadban. Az utóbbi huszonnégy órában háromszor fogott az uton embereket, hogy közvetítsék ezt a kihívást.

— Lehetetlen! — kiáltotta Kate. — Ez annyit jelentene, hogy Silent kiszgáltatja magát a hatóságoknak!

— Egy kéz sem fog emelkedni ellene, — mondta Buck keserű nevetéssel — amíg az emberek azt remélik, hogy ezek ketten elintézik a dolgukat egymással.

— De Dan nem fog odamenni! — mondta az öreg Joe. — Ha Silent megőrült is, Dan bizonyára nem vesztette el az eszt.

— Meg fogja tenni, — mondta Kate. — Biztosan tudom.

— El kell, hogy menjetek Elkheadba, hogy 5t visszatérésre birjátok, — ajánlotta Buck.

Kate fejét rázta.

— Nem akarsz elmenni?

— Egy lépést sem! Ugysem tudnám rábirni Dant, hogy kitérjen a kihívás elől. Ez az egyetlen reménye arra, hogy szemtől-szembe kaphassa Silentet.

A két férfi elhallgatott.

— Igaza van, — mondta végül Buck. — Egy farkast nem lehet eltéríteni attól a nyomtól, amelyet követ és Dan sohasem fogja elfelejteni azt a napot, amikor a saját vérét megizlelte.

Joe Cumberland megtörölte verejtékező homlokát.

— Akkor hát itt kell ülnünk ölbetett kézzel és várni.

— Vajjon milyen ördög sughatta Silentnek ezt a tervet? — töprengett Buck.

— Ördög? A félelem!

— Jim Silent nem ismeri a félelmet!

— Aki látta Dan szemében azt a sárga fényt, az megismerkedik a félelemmel, — folytatta Cumberland. — Ezeket a szemeket látja most Silent minden éjszaka. És ez az, amit nem bir elviselni. Tudja, hogy meg kell halnia, de ott akar meghalni, ahol emberek vannak körülötte és ha már meghal, legalább Dant is magával akarja rántani a pusztulásba.

Sokáig ültek szótlanul és némán meredtek egymásra.

— Ha tuléli a Silenttel való küzdelmet, akkor az egész tömeg rá fogja vetni magát, — szólalt meg Buck. — Talán nem fog ártani, ha akkor egy barátja ott áll mellette. Isten veletek, Joe!

Az öreg megszorította a kezét és ott állt mellette, míg Buck eloldotta a lovát.

— Hát nincs Dannak egyetlen barátja sem Elkheadban? — kérdezte Cumberland. — Nem hálasak neki, hogy Silent bandáját elfogta?

— Nagyra becsülik érte, — felelte Buck. — Haynes is sok kedvezőt vallott róla. Megmagyarázta az embereknek, hogy miért hozta ki őt Dan a fogházból. Lee egyébként most lassan felépül sebeiből. Azt mondják, hogy a kormányzó meg akar kegyelmezni neki.

— De hát akkor miért törnek az elkheadiak még mindig Dan életére?

— Vannak, akik nem törnek rá, de vannak sokan, akik az ő rovására írják, hogy az utóbbi időben annyi ember vesztette életét. Ezek egyszerűen azt mondják: Dan üldözött vad és úgy is fognak vele bánni, mint üldözött vaddal.

— És Gus Morris beismerése sem változtatott a dolgon?

— Morrist meglincselték, mielőtt ideje lett volna egy szót is szólni Dan érdekében. Kilduff, Jordan és Rhinehart vallomást tehettek volna róla, hogy Dan sohasem kapott Jim Silenttől pénzt, de nekik nincs kedvük hozzá, hogy más

ember bőrét mentsék, különösen azért az emberét, aki őket hurokra kerítette. Kilduff megesküdött rá, hogy Silent megvásárolta Dant és hogy Dan csak azért üldözte Silentet, mert még pénzt akart tőle kapni és hogy a Bald-Eagle patak melletti összetűzés is azért keletkezett, mert Silent nem akart még többet fizetni Dannak.

— Akkor hát nincs többé remény, — dünynyögte Cumberland. — De megszakad a szívem, ha Katera gondolok. Dan csak egyszer halhat meg, Kate azonban minden pillanatban halálos kinokat szenved . . .

XXXVII. FEJEZET,

Halál.

Másnap délelőtt Buck is belevegyült abba a tömegbe, amely Tully kocsmájában gyülekezett.

Közel és távolban nem volt látható senki azok közül, akiknek kötelességük lett volna a jogot és igazságot képviselni. Ha ezek közül bárki is megjelent volna, természetesen kötelessége lett volna mindkét küzdő felet azonnal elfogni, amint felbukkan. De az volt a cél, hogy hagyják őket zavartalanul elintézni az ügyüket, abban a reményben, hogy kölcsönösen végeznek egymással.

Amikor a három óra közeledett, a beszélgetés lassanként elhalkult. Az óramutató lustán mászott előre. Még husz perc hiányzott a háromhoz, azután tizenöt, azután tíz, azután öt. Odakünn patkódobogás hallatszott. Nehéz lépések közeled-

tek. Jim Silent óriási alakja állott meg az ajtóban. Keze az övébe dugott két revolver agyán pihent. A bandita vad pillantást vetett a gyülekezetre és Buck kivételével valamennyien megbabonázva bámultak rá. Nem lehetett tudni, mi volt ennek az oka. Nem attól volt ez, hogy arca beesett és mély karikák húzódtak a szeme körül. Nem is attól, hogy pillantása szinte lázasan csillogott, hanem valami mástól, aminek ezek mind csak külső jelei voltak. Attól a félelemtől, hogy egyedül kell elpusztulnia az éjszaka sötétjében...

Jim Silent elengedte a revolvért, odament a kiszolgáló asztalhoz és fejbólintással üdvözölte a mögötte álló kocsmárost.

— Inni akarok! — mondta. Hangja inkább valami halk suttogás volt. A pult mögött álló ember sápadt és üres arckifejezéssel bámult vendégére és egy ujját se mozdította.

Silent harsogva felnevetett. Megforgatta a revolverét ujjai között és a pisztoly agya dörögve zuhant le a pultra.

— Inni akarok! — dörögte. — Gyertek ide valamennyien! Igyatok Jim Silent egészségére!

Néhányan lázasan és vonakodva odakullogtak. Silent a második revolvért is kivette a tokjából és mindkét fegyverét odadobta a kocsmáros elé az asztalra.

— Vigyázz rájuk, — mondta. — Nem szeretném, ha elragadtatnám magamat és valami disznóságot követnék el.

A kocsmáros vigyázatosan vette kezébe a revolvereket, mintha halálos mérreg tapadna hozzájuk. A bandita most fegyvertelenül állt előttük. Buck hirtelen megértette, hogy miért történik az egész. Silent azért adta oda a revolverét, mert azt remélte, hogy a jelenlevők engednek a kísértésnek és el fogják fogni. Már pedig inkább eltűr bármit a törvény kezétől, minthogy szembe kelljen néznie azoknak a szemeknek sárga villogásával, amelyeket éjjel-nappal magán érzett. De senki sem moccant. Egy kéz sem nyult feléje.

A bandita megragadott egy whiskysüveget és a felét kiöntötte egy pohárba.

— Ki iszik velem? — kiáltotta.

Egy hang sem hallatszott.

— Nyomorult, gyáva banda! Akkor hát egyedül iszom! Iszom...

Elhallgatott. Szemében borzongó és kétségbeesett kifejezés jelent meg. Kifelé figyelt. Lassanként mindenki elhátrált tőle a fal felé, ahol valamennyien egy csoportba összezsufolva álltak. Silent egyedül állt a pultnál. A whiskyspohár kicsuszott a kezéből és csattanva tört szét a földön. Arca elárulta, hogy mit hallott... most a többiek is meghallották... Kinn a távolban halkan, de azért tisztán hallhatóan füttyült valaki...

Az óra hármát ütött. Mielőtt az utolsó ütés elhangzott volna, Black Bart jelent meg az ajtóban. Szeme mereven Jim Silentre irányult. Silent a pultnál állott, háttal az asztallapnak támaszkodva, de úgy látszott, mintha észre sem venné,

hogy a farkas nesztelenül besurran és kilógó nyelvvel és villogó fogakkal, fenyegetően legugol előtte. Jim Silent csak a két ajtófélfá közötti ürességet nézte. Arcára kirajzolódott a borzalom, ahogy hallgatta a halk, melodikus fütyülést, amely egyre gyorsabban közeledett.

A fütyülés hirtelen elhallgatott. Halk lépések nesze hallatszott a veranda felől, olyan halkan, mint egy párdúc nesztelen lopakodása. És a Fütyörésző Dan feltűnt a küszöbön. Nem töltötte be a teret, mint Jim Silent az ő hatalmas vállaival. Dan karcsu volt, mint egy leány és olyan fiatal is, de mégis olyan különös, hogy a hegyek kipróbált harcosai még jobban összebujtak és kezük görcsösen szorongatta a revolver agyát.

— Bart! — csendült fel Dan szelid hangja. — Eredj ki Sátánhoz!

A farkas engedelmesen megfordult és kisurrant.

Dan most könnyedén és nesztelenül közeledett a pult felé, mint valami óriási macska. A hatalmas termetű bandita messze magaslott felette. Dan mosolyogva nézett az arcába. A szoba zsúfolásig tömve volt emberekkel. Vakító téli napfény tűzött be az ajtón, mégis úgy tűnt, mintha idebenn semmi más nem élne, csak Dan Barry mosolygása. Kihuzta mindkét revolverét és ledobta őket a pultra.

Jim közelebb húzta karját a testéhez. Ugy látszott, hogy lassanként összeszedi magát és visszatér önbizalma. Szemében a vérontás vágya

csillant fel, mintegy feleletül az ellenfele szemében felvillanó borzongató sárgás fényre.

— Silent, — szólalt meg Dan — te a saját véremmel mocskoltál be engem. Ennek még nem felejtettem el az ízét. Ma vagy letörlöm ezt a foltot, vagy még nagyobb lesz!

Azzal felemelte kezét és belevágott a bandita arcába. Silent állati morgással akart visszaütni, de ökle csak az üres levegőt találta. Megfordult és újra ütött. Elfojtott nevetés volt a felelet, mintha csak valami képzeletbeli árnyal viaskodott volna.

— Ördög és pokol! — ordította és kitárt karokkal ellenfelére vetette magát. A támadás erejétől mindketten a földre zuhantak, egyszerre azonban vékony ujjak kapcsolódtak vasbilincsként Jim Silent bikanyakára és két hüvelykujj mélyedt a torkába. Silent arca elváltozott. Borzalmas erőfeszítéssel ismét lábraállt és mindkét öklével csépelte Dan lehajtott fejét. Azután a torkához kapott, hogy a fojtogató ujjakat leszakítsa onnan. De minden erőlködésének eredménye csak egy elfojtott, elviselhetetlen és egyre feltörő kacagás volt.

Vicsorgott dühében. Elfulladt, borzalmas hang tört ki a száján. Ledobta magát a földre, rugkapálódzott és megpróbálta vékony, karcsu ellenfelét összelapítani maga alatt. Ismét felállt, ideoda rohant, magán cipelve Dant, a szeme kidülledt és arca elfeketedett. Nekirohant a falnak és mint egy vadállat, kapkodott fogával Dan csuk-

lója felé. Ajkán véres hab jelent meg. Végre megrogygiant a térde és irtózatosan elfakult nyelve kilógott a szájából. Dan azonban ismét a magasba rántotta. Még egyszer megpróbált görcsösen védekezni, azután szemei megüvegesedtek és izmai elernyedtek. A könyörtelen kéz csak most hagyta abba a szorítást. Silent, mint egy alak-talan zsák zuhant a földre.

Senki sem moccan. Egyetlen hang sem halaszott, csak az óra halálos tik-takolása. Az emberek mintegy hipnotizálva meredtek a hatalmas testre, amely élettelenül feküdt a földön. Még halálában is félelmet gerjesztő volt. Ekkor Dan inge alá nyult, a keze keresve motoszkált egy darabig, majd ismét előkerült. Egy kis kerek fémlap villant fel az ujjai között. Ezt a fémlapot rádobta Jim Silent holttestére, azután sarkonfordult és lassan kiment a szobából. Senki sem próbálta utját állni. Az ajtónál két ember mellett kellett szorosan elhaladnia. Alig néhány hüvelyknyire voltak tőle, de még csak kísérletet sem tettek arra, hogy megragadják. Valamennyien csak a holttestre bámultak.

Dan eltűnt és abban a pillanatban szétfoszlott a varázslat. Valamennyien egyszerre talpon voltak és vadul kiáltoztak össze-vissza. Buck Daniels lehajolt a halott Silenthez és felemelte a kis fémlapot, amelyet Dan odadobott. Csak egy pillantást vetett rá, de nem akart hinni a szemének. Felemelte a kezét és ordított a többiek felé. Valamennyien köréje gyülekeztek. Buck feimu-

tatta nekik, amit talált: Calder, kerületi detektív hivatalos jelvényét. Mindenki ismerte a számát. Még azok is, akik Dan legkeményebb ellenségei voltak, most tehetetlenül kapkodtak levegő után és — hallgattak. De voltak olyanok, akik meglátták a szavukat. Öt perccel később már folyamatban volt a Fütyörésző Dan pöre. Az esküdt-szék szokatlanul nagyszámu volt és valamennyi jelenlévőből állott. A közvélemény volt az elnök. Egy őszhaju ember felugrott az asztalra és rövid szavakba foglalta össze a gyülekezet általános véleményét.

— Bármit tett is a Fütyörésző Dan, — mondta — ma valami olyat vitt véghez, amihez egész ember kellett. Morris sok mindent tisztázott, mielőtt meg kellett halnia. Nem volt elég ideje, de annyi biztos, hogy aki közel van a halálhoz, az az igazat mondja. És Lee Haynes majdnem minden egyebet tisztázott. Nem hibáztatjuk Dant, amiért Lee Haynest kivitte a fogházból. Dan Barry maga is rendőr volt. Joga volt azt tenni, amit helyesnek talált. És mindenkinek fölött Tex Calder bajtársa volt. Már pedig emberek, az, akire Tex Calder rábizta, hogy megbosszulja halálát, az az én szememben elég becsületes ember!

Calder hivatalos jelvénye kézről-kézre járt és senki sem emelt szót Dan ellen. Jim Silent holtteste és Tex Calder öröksége hallgatást parancsolt. Így történt, hogy egy illegális bíró és vagy száz illegális esküdt kimondta a Fütyörésző Danra a „nem bűnös“-t.

Buck Daniels lovára ugrott és elrohant a hirtelen a Cumberland-farm felé. Tudta, hogy Dant ott fogja találni.

XXXVIII. FEJEZET.

Szállnak a vadludak...

Amikor az első őszi napok beálltak, együtt voltak ismét négyen: Dan, Kate, Black Bart és Sátán. Dan és Kate boldogságának az öreg Joe és Buck voltak a tanúi, de Joe kifejezte azt a kívánságát, hogy egyelőre ne beszéljenek a házasságról. Nem nyilakozott közelebbről hogy miért, de Kate kitalálta az okát.

Csak ő tudta, hogy nincs minden úgy, ahogy lennie kellene. Dan napról-napra kilovagolt a farkas társaságában és magánosan bolyongott a hegyek között. A leány nem kérdezte, hogy hová megy és milyen célból kóborol. Megértette, hogy olyan szüksége van az egyedüllétre, mint másnak az alvásra. De hogy mindez miért van így, azt ő sem tudta megmagyarázni magának és néha jeges félelem szorította össze a szívét.

Egy este, amikor Dan ismét kilovagolt, hirtelen kitört belőle:

— Mit gondoltok, vajjon Dan még mindig olyan vad, mint ezelőtt?

— Nem lehet mondani, hogy vad, — felelte apja csillapítóan. — De miért marad el olyan sokáig ma este? A földet már hó födi mindenfelé. A szél óráról-órára erősödik. Eszes ember

ilyenkor odahaza marad és nyugodtan ül a tűzhely mellett. Hol van Dan?

— Pszt! — emelte fel Buck figyelmeztetőn a kezét.

A távolból hallani lehetett, hogy egy farkas üvölt a hold felé. Kate felugrott és kifutott a verandára. A két férfi követte. Odakint semmi sem mozdult, csak a szél sóhajtozott halkán. A hó villogott a holdfényben. Azután egy különös ismerős fütyülést hallottak és látták, hogy Dan nyargal a ház felé. A ház előtt hirtelen megállott. Black Bart leült hátsó lábaira és üvöltött. Dan felnézett az égre.

— Nézzétek! — mondta Kate és felfelé mutatott.

Black Bart üvöltése elhallgatott. A hold fehér tányérja előtt hosszú háromszögben repültek a vadludak. A hangjuk gyöngén és érdesen szállt le hozzájuk a levegőből. A kiáltásból zürzavaros összevisszaság lett, azután elhaltak a hangok és csak egyetlen kiáltás visszhangzott még, mint valami figyelmeztetés.

Egyikük sem szólt egy szót sem. Mindhárman visszatértek a tűzhelyhez és belebámultak a lángokba. Egy pillanattal később belépett Dan és megállt Kate széke mögött. Valamennyien hozzá voltak szokva, hogy jön és megy anélkül, hogy egy szót szólna. A farkas nyugtalanul járt ide-oda a szobában. A sötétben zölden csillogtak szemei és amikor Joe megfordította fejét és Danra nézett, az ő szemében is ugyanazt a nyugtalan

Iobogást látta. És éppugy, mint a kutya, Dan is elkezdett nesztelen macskalépteivel fel-alá járni a szobában.

— A vadludak... — mondta hirtelen, de nem szólt tovább.

— Dél felé repülnek, — mondta Kate.

— Dél felé, — ismételte Dan.

Pillantása a távolba révedt. A farkas odasurrant melléje és nyaldosni kezdte a kezét.

— Kate, én megyek a vadludak után!...

Az öreg Joe eltakarta a szemét. Buck görcsösen összekulcsolta hatalmas kezeit.

— Hát nem érzed itt boldognak magadat, Dan? — kérdezte a leány.

— Lehullott a hó, — dünnyögte Dan nyugtalanul.

Ismét járkálni kezdett.

— Az előbb, amikor kimentem Sátánhoz, ő is dél felé nézett...

Kate felkelt a helyéről és Dan szemeibe pillantott. Kezével egy kis mozdulatot tett, amely mély reménytelenséget fejezett ki.

— Oh, Dan, ha nem lehet másként, hát menj a vadludak után!

— Nem fogsz rám haragudni, Kate, ha elmegyek?

— Nem.

— De a szemed olyan különösen csillog!

— Csak a tűz visszfénye...

Black Bart halkán szükölni kezdett. Dan hirtelen felegyenesedett, kitárta karjait és halk, uj-

jongó nevetést hallatott. Buck Daniels megrázódott és lehajtotta a fejét.

— Már messze előttem repülnek, — mondta Dan — de én majd gyorsan utánuk lovagolok...

Átölel^{ve} a leányt, megcsókolta a szemét és a száját, azután sarkonfordult és kisietett a szobából.

— Kate! — nyögte Buck Daniels. — Miért hagytad elmenni! Soha többé nem látjuk!

Csak zokogás volt minden felelet.

— Menj, hívd vissza! — unszolta Joe. — A te kedvedért itt fog maradni!

— Inkább visszahívom a vadludakat, — suttogta a leány — amelyek a hold tányérja alatt repültek. Azok is csak azért szépek, mert vadak!

— De hiszen elveszted őt, Kate! Nem érted?

— A vadludak ismét észak felé szállnak majd tavasszal, — mondta Buck — és akkor ő is...

— Csönd! — szólalt meg a leány. — Figyeljetek.

Odakünn zugott az esti szél. De a távolból hal-
kan, világosan, idegenül egy melódia csendült fel,
amelyet meglágyított az éjszaka fájdalmas szépsége és feléjük hozott a zúgó szél. Ugy hangzott, mintha valami Isten nyergelte volna meg az északi szelet és most dél felé lovagolna rajta... dél felé, a vadludak nyomában... a megfékezhetetlen vadon teremtményei után... Dél felé!

(Vége.)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár